26 జులై 2026

కథానిధి

ఆదివారం కథలు

సమర్పణ:

కె.ఎ. మునిసురేష్ పిళ్లై, 99594 88088

కథాక్రమం

మీకు నచ్చిన కథ ఉన్న వరుస మీద క్లిక్ చేయండి. నేరుగా ఆ కథ ఉన్న పేజీలోకి వెళ్లండి

తెలుగుప్రభ	యాడిగొంతు	భూక్యా గోపి నాయక్	99891 59196
సాక్షి ఫన్‌డే	ఆ గదిలో.. చీకటిలో..	మహమ్మద్ అన్వర్	83280 68484
ప్రజాశక్తి స్నేహ	గోడల్లోపలి గోడలు	ప్రసేన్	70133 58154
ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి	ఉన్మేషం	కె.వి.సుమలత	94926 56255
ఈనాడు ఆదివారం	గంగ తీసుకెళ్లనిది	గాజోజి శ్రీనివాస్	99484 83560
నమస్తే తెలంగాణ బతుకమ్మ	కాఫిర్	సుదర్శనం రంగనాథ్	98662 65630
వార్త	సాలభంజిక	మణి వడ్లమాని	96520 67891
విశాలాంధ్ర	మనలో ఒకరు	జీడిగుంట నరసింహమూర్తి	98661 87886
నవ తెలంగాణ సోపతి	ఏడోఇల్లు	వజ్జీరు ప్రదీప్	99895 62991
వార్త	ఆ ఒక్క నిమిషం!	బొల్లిముంత వెంకటరమణారావు	93475 92054
సూర్య	మా మంచి దొంగ	అనిసా తబస్సుమ్	85220 97112
సాక్షి ఫన్‌డే	తైలవర్ణ చిత్రం	మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి	
19.7.26 కథానిధి సమీక్ష	సమకాలీన కల్లో జీవిత చిత్రణ	భూక్యా గోపినాయక్	99891 59196

మరికొన్ని బాలల కథలు

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

- కథలు చదవండి.
- చదివే ఆసక్తి ఉన్న మిత్రులకు ఈ పీడీఎఫ్ షేర్ చేయండి.
- కథలు నచ్చితే రచయితలకు మీ స్పందనలు తెలియ జేయండి. మెసేజీ అయినా పెట్టండి.
- కథలు చదివి వదిలే యకండి. మంచి కథల గురించి మీ మిత్రులతో కూడా ముచ్చటించండి. వారికి కూడా చదివే ఆసక్తి పుట్టవచ్చు.
- సాహిత్యప్రియులు *https://kathavasudha.com* లింక్ లోకి వెళ్లిగానీ, దిగువ పేజీలో ఇస్తున్న *QR code* ను స్కాన్ చేయడం ద్వారా గానీ కథావసుధ వెబ్ మేగజైన్ లోని అనువాద కథలు, అనువాద కవితలు, సాహిత్యవ్యాసాలను చదవండి.
- ఆయా దినపత్రికల సౌజన్యంతో

కథా ప్రియులకు నమస్తే..

ఈ ఆదివారం (26 జులై 2026) కథల సంకలనం 52 పేజీల కథానిధి పీడీఎఫ్ లో మొత్తం 12 కథలు, అదనంగా మరికొన్ని పిల్లల కథలు ఉన్నాయి. సావకాశంగా చదవండి.. రచయితలకు మీ అభిప్రాయాలు తెలియజేయండి.

కథానిధి పాఠకులకోసం ఈ వారంనుంచి ఒక కొత్త సదుపాయం అందిస్తున్నాను. మొదటి పేజీలో కథల వరుసక్రమం, రచయిత, ప్రచురణల వివరాలు ఉంటాయి. అందులో మీకు నచ్చిన కథ ఉండే వరుస మీద క్లిక్ చేస్తే.. పీడీఎఫ్ సంకలనంలో నేరుగా ఆ పేజీ కి వెళ్లిపోవచ్చు. ఈ సదుపాయాన్ని కథాప్రియులు వాడుకోగలరు

కథానిధి కథలను ప్రతివారం సమీక్షిస్తున్న భూక్యా గోపి నాయక్ రాసిన కథ 'యాడి గొంతు' ఈ వారం తెలుగుప్రభలో ప్రచురితమైంది. తప్పకుండా చదివి మీ అభిప్రాయాలు తెలియజేయండి.

కథానిధి పాఠకులకు గతవారం కథల సమీక్షను కూడా అందిస్తున్నాము.

'12 జులై 2026 కథానిధి' కథలపై భూక్యా గోపి నాయక్ సమగ్ర సమీక్ష కోసం

ఈ కింది లింక్ లను క్లిక్ చేయండి

adarsini.com వెబ్ సైట్లో చదవడం కోసం

12 జులై 2026 కథానిధి సంకలనం పీడీఎఫ్ కోసం

కథానిధి వాట్సాప్ గ్రూపులో మీరు నేరుగా మీ మిత్రులను చేర్చవచ్చు. మీరు జాయినింగ్ లింక్ పంపితే వారు కూడా నేరుగా చేరవచ్చు.

మీ

కె.ఎ. మునిసురేష్ పిళ్లె

99594 88088

యాడి గొంతు

రచయిత

భూక్యా గోపినాయక్ అధ్యాపకులు, కథా రచయిత, సాహిత్య విమర్శకులు. తొలి కథ 'కోతిబుద్ధి' 1991లో ప్రచురితమైంది. విద్యార్థి దశ నుంచే సాహిత్యం, జర్నలిజంపై ఆసక్తి పెంచుకున్న ఆయన కొంతకాలం జర్నలిస్టుగా, ఆ తర్వాత ఫ్రీలాన్సర్‌గా పనిచేశారు. ప్రస్తుతం అధ్యాపక వృత్తిలో కొనసాగుతున్నారు. వివిధ దినపత్రికల ఆదివారం సంచికల్లో ప్రచురితమయ్యే కథలపై వారం వారం సమీక్షలు రాస్తున్నారు. కథలోని వస్తువు, శిల్పం, సామాజిక నేపథ్యం, రచయిత దృక్పథాలను విశ్లేషించడం ఆయన ప్రత్యేకత. బహుజన జీవితం, అట్టడుగు వర్గాల అనుభవాలు, సామాజిక వాస్తవికతలను నిశితంగా అధ్యయనం చేస్తుంటారు. కథను కేవలం సాహిత్య ప్రక్రియగా కాకుండా సమాజాన్ని అర్థం చేసుకునే సృజనాత్మక సాధనంగా భావిస్తూ తన సాహిత్య ప్రయాణాన్ని కొనసాగిస్తున్నారు.

9989159196

1

రాత్రి పదకొండు దాటిన వేళ. సమయం ఒక బరువైన నిట్టూర్పులా, అలసిపోయిన బాటసారి అడుగులా అత్యంత నెమ్మదిగా కదులుతోంది.

ప్రభుత్వ బాలికల గిరిజన సంక్షేమ వసతిగృహం (హాస్టల్) వరండాలో వేలాడుతున్న ఏకైక ట్యూబ్‌లైట్ కన్నుగీటుతూ, వణుకుతూ పాలిపోయిన వెలుగును వెదజల్లుతోంది. ఆ వెలుతురు చుట్టూ అసంఖ్యాకమైన రెక్కల పురుగులు గిరగిరా తిరుగుతున్నాయి. అవి ఆ వెలుగు కోసం ఆరాటపడుతూ వచ్చాయో, లేక ఆ వెలుగులోనే తమ ప్రాణాలను వదిలేయడానికి వచ్చాయో వాటికే తెలియాలి. బహుశా మనుషుల జీవితాలు కూడా అంతేనేమో! ఎక్కడో అడవుల్లో, పచ్చని చెట్ల నీడలో, గలగల పారే సెలయేళ్ల పక్కన, కొండల నడుమ స్వేచ్ఛగా బతికే పసి ప్రాణులను తీసుకొచ్చి, 'నాగరికత', 'చదువు' అనే వెలుగు చుట్టూ తిరగమని ఈ కాంక్రీటు గోడల మధ్య పడేశారు. ఆ పురుగుల్లాగే ఈ అడవి బిడ్డలు కూడా తమ ప్రాణసమానమైన అస్తిత్వాన్ని మెల్లగా కోల్పోతున్నారేమో అన్న నిశ్శబ్దపు రోదన ఆ రాత్రి గాలిలో అదృశ్యంగా వినిపిస్తూనే ఉంటుంది.

లోపల విశాలమైన డార్మిటరీలో రెండు వరసల్లో అరవై ఇనుప మంచాలు అలిసిపోయిన అస్థిపంజరాల్లా పడి ఉన్నాయి. ఆ అరవై మంచాల మీద అరవై పసి ప్రాణాలు, అరవై చిన్నారి జీవితాలు.

ఒక్కో మంచం మీద ఒక్కో కథ, ఒక్కో కల. కొన్ని పసికందులు అప్పటికే గాఢమైన నిద్రలోకి జారిపోయాయి. బహుశా వాళ్ళ కలలో వాళ్ళ ఊరు, వాళ్ళ అమ్మ, వాళ్ళ తండాలో వాళ్లు ఆడుకున్న కుక్కపిల్ల వచ్చి ఉంటాయేమో! అందుకే వాళ్ళ పగిలిన పెదవుల మీద సన్నటి చిరునవ్వులు మెరుస్తున్నాయి. మరికొందరు పాత దుప్పట్ల కింద ముడుచుకుని, సెల్ ఫోన్లు లేని తమ ఖాళీ చేతులతో ఏవో ఊహాత్మకమైన ఆటలు ఆడుకుంటున్నారు. ఇంకొందరు పక్క మంచం పిల్లలతో అతి నెమ్మదిగా, వార్డెన్ కు ఏమాత్రం వినిపించకుండా తమ సొంత మాతృభాషలో గుసగుసలాడుతున్నారు.

బయట ఆఫీసు గదిలో వార్డెన్ సరోజిని బరువైన నిట్టూర్పుతో తన ముందున్న హాజరు రిజిస్టర్, స్టాక్ రిజిస్టర్లను మూసింది. పగలంతా అరుపులు, కేకలతో అలిసిపోయిన ఆమె కళ్లలో నకనకలాడే అలసట స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

రేషన్ బియ్యం లెక్క సరిపోలేదు. గోదాము నుంచి వచ్చిన బియ్యంలో మూడు కిలోలు తక్కువగా ఉన్నాయి. రేపు ఉదయాన్నే ట్రైబల్ వెల్ఫేర్ ఆఫీసు నుంచి పెద్ద సార్ తనిఖీకి వస్తారట. ఆ మూడు కిలోల బియ్యం ఏమయ్యాయని ఆయన తనను నిలదీస్తే తనేం సమాధానం చెప్పాలి? వంటలక్క మళ్లీ రెండు రోజులు సెలవు కావాలని అడుగుతోంది. రెండో బాత్‌రూమ్‌లో ట్యాప్ పాడై వారం

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

రోజులైంది, నీళ్లు వృథాగా పోతున్నాయి, ప్లంబర్ రాలేదు. ఏడో తరగతి చదివే శైలజకు ఉదయం నుంచి జ్వరం తగ్గడం లేదు.

ఒకటి కాదు, రెండు కాదు... ప్రభుత్వ వ్యవస్థలో పనిచేసే ఒక కిందిస్థాయి ఉద్యోగి మెదడు నిండా ఎప్పుడూ ఇలాంటి ముళ్లకంప లాంటి ఆలోచనలే. ఈ యాంత్రిక జీవితంలో, లెక్కల మధ్య, అధికారుల ఒత్తిళ్ల మధ్య ఆమెలోని సున్నితత్వం చచ్చిపోయి చాలా కాలమైంది. ఆ పసిపిల్లల ముఖాల్లో ఆమెకు కేవలం అంకెలు, రికార్డులు మాత్రమే కనిపిస్తున్నాయి తప్ప, మనుషులు కనిపించడం లేదు.

ఇన్ని లెక్కల, ఆందోళనల మధ్య ఆమెకు మొదట ఆ శబ్దం సరిగ్గా వినిపించలేదు.

"హ్మ్... హ్మ్..."

సన్నగా, చాలా చిన్నగా.

ఎవరో తమ గొంతును అరచేతుల్లో దాచుకుని, తమ ఏడుపు బయటి ప్రపంచానికి వినిపించకూడదని గట్టిగా అణచిపెట్టుకుంటున్నట్లుగా వస్తున్న శబ్దం అది.

సరోజిని తలెత్తింది. చేతిలోని పెన్ను టేబుల్ మీద పెట్టి, చెవులు నిక్కబొడుచుకుని వింది.

మళ్లీ అదే శబ్దం.

"హ్మ్... హ్మ్..."

ఆమె విసుగ్గా కుర్చీలోంచి లేచి, బల్ల మీదున్న పొడవాటి టార్చ్ లైట్ తీసుకుంది. గట్టిగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్లి డార్మిటరీ తలుపును కాస్త కరకుగా తెరిచింది.

"ఎవరది?" ఆమె గొంతులో కరకుదనం, అలసట, చిరాకు కలగలిసి ఉన్నాయి.

చీకట్లో అప్పటిదాకా వినిపిస్తున్న గుసగుసలు ఒక్కసారిగా ఆగిపోయాయి. చెట్టు మీద వాలిన పక్షుల గుంపుపై అకస్మాత్తుగా రాయి విసిరితే కమ్ముకునే నిశ్శబ్దం లాంటి భయానకమైన నిశ్శబ్దం ఆ గదిలో ఆవరించింది.

"ఎవరు ఏడుస్తున్నారు?" మళ్లీ గట్టిగా అడిగింది సరోజిని.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు. కనీసం శ్వాస తీసుకుంటున్న చప్పుడు కూడా వినిపించకుండా పిల్లలంతా ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకుని బిగుసుకుపోయారు.

సరోజిని చేతిలోని టార్చ్ వెలుగు ఒక్కో మంచం మీద పడుతూ చివరి వరుస దగ్గరకు వెళ్లింది. గోడ పక్కన ఉన్న ఆఖరి మంచం. ఆ మంచం మీద, రంగు మాసిపోయిన పాత దుప్పటి కింద ఒక చిన్న శరీరం చలికి ఆకులా వణుకుతోంది. దుప్పటి లోపలి నుంచి ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్న ఏడుపు స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

సరోజిని వేగంగా అక్కడికి వెళ్లింది.

"ఏయ్... లే." అంటూ కరకుగా దుప్పటి లాగేసింది.

అక్కడ మోకాళ్ల మధ్య తల పెట్టుకుని ముడుచుకుని పడుకుని ఉంది పదకొండేళ్ల సోనీ. ఆమె కళ్లు ఏడ్చీ ఏడ్చీ ఎర్రగా కందిపోయి ఉన్నాయి. బుగ్గల మీద కన్నీటి చారికలు కొండవాగుల్లా పారుతూనే ఉన్నాయి. ఆమె భయంగా, జాలిగా, ఎంతో దీనంగా సరోజిని వైపు చూసింది.

"ఏమైంది? ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు అర్ధరాత్రి పూట?" సరోజిని ప్రశ్నించింది.

సోనీ సరోజిని ముఖంలోకి చూస్తూ, వణుకుతున్న పెదవులతో ఏదో చెప్పడానికి ప్రయత్నించింది.

"యాడి చావ్వు..."

"ఏంటి? ఏమంటున్నావు?" సరోజినికి ఆ పదం అర్థం కాలేదు.

"యాడి... చావ్వు..." మళ్లీ అదే మాట. కన్నీళ్లతో తడిసిన గొంతుతో ఆ పసిపిల్ల వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ అంది.

సరోజిని కనుబొమ్మలు ముడిచింది. ఆమెకు విపరీతమైన చిరాకు వచ్చింది. పగలంతా ఆఫీసర్లు, రాత్రంతా ఈ పిల్లల ఏడుపులు. తనకే కనుక కన్నీళ్లు వస్తే తుడవడానికి ఎవరూ లేరు, కానీ ఈ పిల్లల కన్నీళ్లు మాత్రం తనే తుడవాలి.

"తెలుగులో చెప్పు. ఏం మాట్లాడుతున్నావు?"

సోనీ కాసేపు ఆమెనే చూసింది. భాష అనేది భావాన్ని దాచుకునే ముసుగు కాదు, భావాన్ని పంచుకునే వంతెన. కానీ ఇక్కడ ఆ వంతెన విరిగిపోయింది. సోనీకి ఆ క్షణంలో తన బాధను చెప్పడానికి తన మాతృభాష తప్ప ఇంకేదీ గుర్తుకు రాలేదు. తన మనసులోని ఆర్తిని, దిగులును ఆ తెలుగు అక్షరాల్లో ఎలా బంధించాలో ఆ పసిపిల్లకు తెలియలేదు.

మళ్లీ అదే ఆర్తి... "యాడి చావ్వు..." (అమ్మ కావాలి).

"అబ్బా!" సరోజిని గొంతు కొంచెం పెరిగింది. ఆమె సహనం నశిస్తోంది.

"ఏమైందో తెలుగులో చెప్పమ్మా. నీకేం కావాలో నేను అర్థం చేసుకోవాలంటే నా భాషలో చెప్పు. నాకు మీ ఆ గిరిజన భాష రాదు."

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

సోనీ పెదవులు శాశ్వతంగా మూసుకుపోయాయి. అవతలి మనిషికి తన బాధ అర్థం కానప్పుడు ఎంత ఏడ్చినా లాభం లేదని ఆ పసి మనసుకు అర్థమైపోయింది. కానీ కన్నీళ్లు మాత్రం ఆగకుండా ప్రవహిస్తూనే ఉన్నాయి.

"కడుపు నొప్పా?" సరోజిని అడిగింది.

సోనీ తల అడ్డంగా ఊపింది.

"జ్వరంగా ఉందా?"

మళ్లీ తల అడ్డంగా ఊపింది.

"ఎవరైనా పిల్లలు నిన్ను కొట్టారా?"

లేదు అన్నట్లుగా చూసింది.

"మరి ఇంకెందుకు ఏడుస్తున్నావు? మనుషుల ప్రాణాలు తీయడానికే ఉన్నారా మీరంతా?"

ఆ ప్రశ్నకు సోనీ దగ్గర జవాబు ఉంది. తన గుండె నిండా ఆ జవాబు అక్షరాలై పొంగిపొర్లుతోంది. కానీ, సరోజిని దగ్గర ఆ జవాబును వినడానికి, అర్థం చేసుకోవడానికి కావాల్సిన 'భాష' లేదు. హృదయాల మధ్య భాష అడ్డుగోడగా మారిన విషాద క్షణమది.

"ఏం పిల్లలో ఏమో! వాళ్లకు ఏం కావాలో వాళ్లకే తెలియదు." అంటూ విసుక్కుంటూ సరోజిని లాగేసిన దుప్పటిని మళ్లీ సోనీ మీదకు కప్పింది.

"పడుకో. రాత్రి చాలా అయింది. పొద్దున్నే లేచి బడికి పోవాలి, పడుకో."

టార్చ్ వెలుగు అక్కడి నుంచి దూరమైంది. డార్మిటరీ మళ్లీ చీకటి కౌగిలిలోకి వెళ్లిపోయింది.

కానీ, దుప్పటి కింద ఉన్న సోనీ కళ్లు మాత్రం మూతపడలేదు. ఆమెకు నిద్ర రావడం లేదు. ఆ రాత్రికి ఆమెకు నిద్ర వచ్చే అవకాశం కూడా లేదు.

ఎందుకంటే— ఆమెకు ఏ జబ్బూ చేయలేదు. కడుపునొప్పి లేదు. జ్వరం లేదు. ఆమెకు కేవలం అమ్మా కావాలి. ఆమెకు తన ప్రాణసమానమైన 'యాడి' కావాలి.

2

పట్నంలోని ఆ కాంక్రీటు జైలుకు సుదూరంగా, నాగరికతకు ఆమడ దూరంలో ఉన్న దేవ్లా నాయక్ తండాలో రాత్రి పదకొండు గంటలు అంటే అర్ధరాత్రి కాదు. అసలు

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

అక్కడ గడియారాలకు, సమయానికి పెద్దగా పనే ఉండదు. కాలం అక్కడ యాంత్రికంగా గడియారం ముళ్ల మీద నడవదు, ప్రకృతి అడుగుజాడల్లో, రుతువుల మార్పుల్లో నడుస్తుంది.

సూర్యుడు కొండల వెనక్కి వెళ్లిపోయి ఆకాశం ఎర్రబడితే అది సాయంత్రం. అడవికి మేతకు వెళ్లిన మేకలు, ఆవులు అరుచుకుంటూ గూటికి చేరితే అది రాత్రి. గుడిసె ముందు వెలిగించిన చూల్యా (పొయ్యి) మంట చల్లబడి, బూడిదగా మారితే అది నిద్రపోయే సమయం.

తండా చివర్లో ఉంది హర్యా నాయక్ గుడిసె. మట్టి గోడలు, పైన గడ్డి కప్పు. ఇంటి ముందు అరుగు లాంటి ఒక పెద్ద బండరాయి. గుమ్మానికి పక్కన, అడవి నుంచి కొట్టుకొచ్చిన ఎండిన కట్టెల మోపు.

ఆ రాత్రి సంతుబాయి మంచం మీద పడుకోలేదు. ఆమె కంటికి కునుకు లేదు. గుమ్మం ముందు ఉన్న ఆ బండరాయి మీద ఒంటరిగా కూర్చుని, చుక్కలు పరిచిన ఆకాశం వైపు శూన్యంగా చూస్తోంది. పగలంతా అడవిలో తిరిగి అలసిపోయిన ఆమె శరీరానికి విశ్రాంతి కావాలి, కానీ బిడ్డ మీద బెంగ ఆమె మనసును తొలిచేస్తోంది. ఆమె కళ్లల్లో అంతులేని దిగులు.

"మన సోనీ ఇప్పటికి నిద్రపోయి ఉంటదా?" పక్కనే కూర్చుని బీడీ వెలిగిస్తున్న భర్త హర్యా నాయక్‌ను అడిగింది తమ గొర్ బోలి భాషలో.

"హాస్టల్‌లో తొమ్మిది గంటలకే అందరినీ పడుకోబెడతారంటలే, దిగులు పడకు బాయ్" అన్నాడు హర్యా, బీడీ పొగను గాల్లోకి వదులుతూ.

"వాళ్లు పడుకోబెడితే పిల్లలకు నిద్ర వస్తదా?" సంతుబాయి గొంతులో ఏదో తెలియని వేదన.

"ఏం? ఎందుకు రాదు?"

"ఏమీ లేదు..." అంటూ సంతుబాయి నెమ్మదిగా లేచి గుడిసె లోపలికి వెళ్లింది.

మట్టి గోడకు కొట్టిన మేకుకు సోనీ వేసుకునే పాత లంగా ఒకటి వేలాడుతోంది. నెమ్మదిగా వెళ్లి దాన్ని రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుంది. తన ముఖానికి హత్తుకుని, ముక్కు దగ్గర పెట్టుకుని గాఢంగా వాసన చూసింది. పిల్ల వాసన ఎప్పుడో పోయింది. ఇప్పుడు దాని నిండా కేవలం పొయ్యిలోంచి వచ్చిన పొగ వాసన, అడవిలోని పచ్చి మట్టి వాసన మాత్రమే మిగిలి ఉంది. అయినా సరే, ఆ బట్టల స్పర్శలో ఆమెకు తన కూతురు లేలేత పాదాలు, నవ్వుల పువ్వులు కనిపించాయి. కళ్లెంబడి నీళ్లు రాగా, సంతుబాయి లంగాను మళ్లీ అక్కడే వేలాడదీసింది.

"చదువుకుంటదిలే నా బిడ్డ." తనకు తానే సర్దిచెప్పుకుంది. "మనలా అడవుల్లో తిరిగి కట్టెలు మోయదు. నా బిడ్డ బతుకు మారాలి."

నిజానికి, సోనీని పట్నంలో ఉన్న హాస్టల్‌లో పెట్టాలనే ఆలోచన మొదట సంతుబాయిది కాదు. కన్నబిడ్డను దూరంగా పంపేంత గుండె దిటవు, ధైర్యం ఏ తల్లికీ ఉండదు. ఆ ఆలోచన తండా బడి మాస్టారు రామకృష్ణది.

ఐదో తరగతి పరీక్షల్లో సోనీకి జిల్లాకే మంచి మార్కులు వచ్చాయి. ఆ రోజు మాస్టారు వాళ్ల గుడిసె దగ్గరకు వచ్చి చెప్పాడు.

"ఈ పిల్లను ఇక్కడే ఈ తండాలో ఉంచొద్దు హర్యా. బహుత్ హుషార్ బేటీ హై... (చాలా తెలివైన పిల్ల). పట్నం పంపించండి" అన్నాడు మాస్టారు తన భుజం మీదున్న కండువాను సరిచేసుకుంటూ.

హర్యా ఆశ్చర్యపోయాడు. "పట్నం పంపాలంటే పైసల్ లేవు కదా సార్. ఎక్కడ ఉంచాల?" అన్నాడు తనకు తెలిసినంతలో తెలుగు పదాలు వెతుక్కుంటూ.

"పట్నంలో ప్రభుత్వ గిరిజన హాస్టల్ ఉంది. సర్కారు వాళ్లే తిండి పెట్టి, బట్టలిచ్చి చదివిస్తారు."

వాళ్ల సంభాషణ వింటున్న సంతుబాయి వెంటనే అడ్డుపడింది. ఆమెకు చదువు కన్నా బిడ్డ దూరమవుతుందనే భయమే ఎక్కువగా కనిపించింది.

"మారీ బేటీ కత్ జాయ్ నీ సార్. మారీ కనేచ్ రేవేచ్..." (నా బిడ్డ ఎక్కడికీ పోదు సార్. నా దగ్గరే ఉంటది) అంది కచ్చితంగా.

సంతుబాయి అన్న ఆ బంజారా మాటకు మాస్టారు నవ్వాడు. అతని ఉద్దేశం మంచిదే అయినా, ఆ నవ్వులో గిరిజన జీవితం పట్ల ఒక సన్నని చులకన భావం ఉంది.

"నీ దగ్గర ఉంటే ఈ పిల్ల ఏం చేస్తుంది సంతుబాయ్?" అన్నాడు మాస్టారు.

ఆ ప్రశ్న సంతుబాయికి అర్థం కాలేదు. "కాయ్ కరేచ్ కాయ్?" (ఏం చేస్తది అంటే?) అంటూ చేతులు విదిల్చింది.

అంటే, మాతో పాటే అడవికి వస్తది కదా అన్నట్లుగా.

"చదువుకుంటే పెద్ద 'అఫ్సర్' (ఆఫీసర్) అవుతుంది సంతుబాయ్. మీ ఈ తండా బాస మాట్లాడుకుంటూ ఇక్కడే ఉంటే ఏమొస్తుంది? పట్నం పంపించు, బాగుపడుతుంది. ఇక్కడే ఉంటే నీలాగే ఉదయాన్నే లేచి అడవికి వెళ్తుంది. రక్తం పీల్చే జలగలకు భయపడుతూ కట్టెలు కొడుతుంది. ఆ కట్టెల మోపును నెత్తిన పెట్టుకుని మైళ్ల కొద్దీ నడుస్తుంది. చిన్న వయసులోనే ఎవరికో ఒకరికిచ్చి పెళ్లి చేస్తారు. పదిహేనేళ్లకే తల్లవుతుంది. అంతేనా? ఈ పిల్ల బతుకు కూడా ఈ కొండల మధ్యే మాడిమసై పోవాలా?"

సంతుబాయి చేతుల్లో ఉన్న పచ్చని గాజులు ఒక్కసారిగా గలగలా కదిలాయి. ఆమె గుండెలో ఏదో భయంకరమైన సత్యం గుచ్చుకుంది. 'అఫ్సర్' అంటే ఏమిటో ఆమెకు పూర్తిగా తెలియదు. ఆ పదానికి అర్థం వాళ్ల ప్రపంచంలో లేదు. కానీ ఒక విషయం మాత్రం ఆమెకు స్పష్టంగా అర్థమైంది. తన బిడ్డ చదువుకుంటే, జీవితాంతం ఇలా కట్టెలు మోయాల్సిన కర్మ పడదు.

ఆ రాత్రి సోనీ పక్కనే పడుకుని, పిల్ల నిద్రపోయాక చాలా సేపు కూతురి చేతులను చూసింది సంతుబాయి. ఎంత మృదువైన చేతులు! ఇంకా గట్టిపడలేదు.

మెల్లగా తన రెండు అరచేతులను చూసుకుంది. కరకు దేరిన చేతులు. కట్టెలు కొట్టి, రాళ్లు మోసి, మట్టి తవ్వి, వానకు తడిసి ఎండకు ఎండిన ఆ చేతుల మీద జీవితపు కఠినత్వం తన పేర్లను గీతలుగా రాసుకుంది. ప్రతి రేఖలో ఒక కష్టం, ప్రతి మచ్చలో ఒక గాయం ఉంది.

పక్కనే బీడీ తాగుతున్న భర్త వైపు చూసింది.

"మారీ బేటీ మారీ దాకల్ వేర్చేయ్..." (నా పిల్ల నాలా కాకూడదు) అంది ఎంతో దృఢంగా.

హర్యా ఏమీ మాట్లాడలేదు. తండ్రికి తెలుసు, తల్లి తీసుకున్న నిర్ణయం బిడ్డ భవిష్యత్తు కోసమే అని.

అలా సోనీ ఆ చిన్న తండాను వదిలి, కన్నీళ్లతో పట్నంలోని హాస్టల్‌కు వెళ్లింది.

3

మొదటి రోజు హాస్టల్‌లో సోనీ ఏడవలేదు. రెండో రోజు కూడా ఏడవలేదు.

చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం అంతా కొత్తగా, వింతగా ఉంది. అంత పెద్ద భవనం, అన్ని గదులు ఆమె ఎప్పుడూ చూడలేదు. అందరూ ఒకే రంగు దుస్తులు (యూనిఫాం) వేసుకోవడం, వరుసగా ఒకదాని పక్కన ఒకటి పేర్చిన ఇనుప మంచాలు, తళతళ మెరిసే స్టీల్ ప్లేట్లు, ఒకేసారి వందల మంది పిల్లలు... అన్నీ ఆమెకు ఆశ్చర్యాన్ని, భయాన్ని కలిగించాయి.

అన్నిటికంటే ఆమెకు వింతగా అనిపించింది 'గంట' (బెల్).

ఉదయం ఐదు గంటలకు ఒక గంట... దానికి నిద్ర లేవాలి. ఆరు గంటలకు ఒక గంట... స్నానాలకు వెళ్లాలి. ఎనిమిది గంటలకు ఒక గంట... ప్లేట్లు పట్టుకుని భోజనానికి వరుసలో నిలబడాలి. తొమ్మిదికి ఒక గంట... పుస్తకాలు పట్టుకుని బడికి వెళ్లాలి. రాత్రి తొమ్మిదికి ఒక గంట... నిద్రపోవాలి.

తండాలో గంటలు కేవలం మేకల, ఆవుల మెడల్లో మాత్రమే ఉండేవి. అవి ఎటు వెళుతున్నాయో, ఎక్కడ మేస్తున్నాయో తెలుసుకోవడానికి. కానీ ఇక్కడ, మనుషుల జీవితానికే, వాళ్ళ శ్వాసకే గంటలు కట్టారు. మనుషులను యంత్రాల్లా మార్చే ఈ విధానం సోనీకి చాలా విచిత్రంగా, క్రమంగా భయానకంగా అనిపించడం మొదలైంది.

మూడో రోజు రాత్రి నుంచి ఆమెకు అస్సలు నిద్ర రావడం లేదు.

పైకప్పుకు వేలాడుతున్న పాత ఫ్యాన్ గర్ర్... గర్ర్... మని విసుగ్గా తిరుగుతోంది. పక్క మంచంలో పడుకున్న అమ్మాయికి జలుబు చేసి గురక పెడుతోంది. దూరంగా రోడ్డు మీద ఏదో కుక్క అరుస్తున్న శబ్దం.

ఇవన్నీ ఆమె చెవులకు వినిపిస్తున్నాయి. కానీ ఆమె చెవులు ఏ శబ్దాన్ని వినాలని ఆరాటపడుతున్నాయో, ఆ శబ్దం మాత్రం ఆ కాంక్రీటు గోడల మధ్య లేదు.

ఆమెకు కావలసిన శబ్దం—— యాడి గొంతు.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

సంతుబాయి ప్రతి రాత్రి సోనీని తన పక్కన పడుకోబెట్టుకునేది. తన గరుకైన వేళ్లతో సోనీ తలలోని వెంట్రుకలను మెల్లగా దువ్వేది. ఆ కరకు చేతుల స్పర్శకు సోనీకి సగం నిద్ర వచ్చేది. ఆ తర్వాత సంతుబాయి ఒక పాట పాడేది.

బంజారా (గోర్‌బోలి) భాషలో పాడే ఆ జానపద గీతం ఎక్కడ పుట్టిందో, ఆ పాటకు వయసెంతో ఎవరికీ తెలియదు. అది అడవిలోని గాలికి, మట్టికి పుట్టిన పాట. తాను ఆ పాటను ఎక్కడ నేర్చుకున్నావని సోనీ అడిగితే, సంతుబాయి నవ్వుతూ "మార్ యాడి పాడేదిలే" అని చెప్పేది. ఆమె యాడికి, వాళ్ల యాడి పాడిందట. తరతరాలుగా, ఏ గ్రంథాల్లోనూ లిఖించబడకుండా, కేవలం తల్లుల పెదవుల మీద, కూతుళ్ల చెవుల గుండా ప్రవహిస్తున్న ఒక జీవనది ఆ పాట.

సోనీకి ఆ పాటలోని అన్ని పదాలకు అర్థం కూడా తెలియదు. కానీ మొదటి రెండు పదాలు వినగానే, ఆ గొంతులోని మాతృత్వపు కమ్మదనం ఆమెను వెచ్చటి నిద్రలోకి తీసుకెళ్లేది.

కానీ ఇక్కడ హాస్టల్‌లో ఎవరూ పాట పాడలేదు. ఎవరూ తల నిమరలేదు.

"సైలెన్స్... అందరూ లైట్స్ ఆఫ్ చేయాలి!" అని వార్డెన్ సరోజిని గట్టిగా అరవడం మాత్రమే వినిపిస్తోంది. చీకటి వస్తోంది, కానీ నిద్ర మాత్రం రావడం లేదు. ఆ రాత్రంతా సోనీ పక్కకు ఒత్తిగిల్లి, ఏడుస్తూనే గడిపింది.

4

మరుసటి రోజు స్కూల్లో తెలుగు క్లాస్.

చాక్‌పీస్ పొడి గాలిలో ఎగురుతోంది. క్లాస్ అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

"సోనీ!" తెలుగు టీచర్ గట్టిగా పిలిచింది.

సోనీ ఉలిక్కిపడి లేచి నిలబడింది.

"ఇక్కడికి రా."

సోనీ భయంగా అడుగులు వేసుకుంటూ టీచర్ టేబుల్ దగ్గరకు వెళ్లింది.

"నిన్న నేను ఇచ్చిన హోంవర్క్ చేశావా?"

సోనీ మౌనంగా తల ఊపి, తన నోట్‌బుక్ ముందుకు చాపింది. టీచర్ దాన్ని తీసుకుని పేజీ తెరిచింది.

బోర్డు మీద నిన్న రాసిన ప్రశ్న స్పష్టంగా ఉంది — 'మా అమ్మ' గురించి ఐదు వాక్యాలు రాయండి.

మిగతా పిల్లలంతా చాలా అందంగా రాశారు.

'మా అమ్మ పేరు లక్ష్మి.'

'మా అమ్మ చాలా మంచి వంట చేస్తుంది.'

'మా అమ్మ నన్ను ఎంతో ప్రేమిస్తుంది.'

'మా అమ్మ ఉదయాన్నే లేచి దేవుడికి దండం పెట్టుకుంటుంది.'

కానీ సోనీ నోట్‌బుక్ పేజీలో మాత్రం, వంకరటింకర అక్షరాలతో కేవలం ఒకే ఒక వాక్యం రాసి ఉంది.

'మా అమ్మకు తెలుగు రాదు.'

టీచర్ ఆశ్చర్యంగా, కాస్త కోపంగా ఆమెవైపు చూసింది.

"ఏంటిది? ఐదు వాక్యాలు రాయమంటే ఒక్కటే రాశావేంటి? అది కూడా ఇలా రాశావు? మీ అమ్మ గురించి నీకు ఐదు వాక్యాలు కూడా రాయడం రాదా?"

సోనీ మౌనంగా తలదించుకుంది. ఆ పసిమనసులో జరుగుతున్న ఘర్షణ టీచర్‌కు ఎలా అర్థమవుతుంది?

సోనీకి తన యాడి గురించి ఎంతో తెలుసు. వంద వాక్యాలు, వెయ్యి వాక్యాలు కూడా రాయగలదు.

తన యాడి ఉదయాన్నే లేచి అడవికి వెళ్తుంది.

మోదుగ ఆకులు తెచ్చి కుట్టు మిషన్ లాగా వేగంగా విస్తరాకులు కుడుతుంది.

వాన వస్తే గుడిసె మీద చిల్లులు కప్పడానికి ఆకులు మోసుకొస్తుంది.

నాన్నకు జ్వరం వస్తే రాత్రంతా నిద్రపోకుండా ఆకుపసర్లు నూరి ఇస్తుంది.

సోనీ తలకు కొబ్బరి నూనె రాసి, అందంగా జడ వేస్తుంది.

ఏడాదికోసారి వచ్చే జాతరలో రంగురంగుల గాజులు కొనిస్తుంది.

రాత్రి పూట ఒళ్లో పడుకోబెట్టుకుని మధురమైన పాట పాడుతుంది.

ఆమె మనసు నిండా వాక్యాలే ఉన్నాయి. కానీ అవన్నీ వాళ్ల సొంత భాష అయిన 'గోర్‌బోలి'లో ఉన్నాయి.

గోర్‌బోలికి లిపి లేదు, కేవలం ప్రాణం మాత్రమే ఉంది. తెలుగు నోట్‌బుక్ ముందు కూర్చోగానే, పెన్సిల్ పట్టుకోగానే, ఆ వాక్యాలన్నీ భయపడి తండాలోనే ఆగిపోయాయి. పరాయి భాషలో తన అమ్మను ఎలా వర్ణించాలో ఆమెకు అర్థం కాలేదు. 'యాడి' అనే పిలుపులో ఉన్న ఆర్ద్రత, ఆ మట్టి వాసన, ఆకులు కోసే చేతుల స్పర్శ... ఇవన్నీ 'అమ్మ' అనే పరాయి పదంలో ఆమెకు దొరకలేదు. అనువాదంలో తన తల్లి అస్తిత్వం ఎక్కడో తప్పిపోయినట్లు అనిపించింది.

"చెప్పు. మీ అమ్మ ఏం చేస్తుంది?" టీచర్ మళ్లీ కసిరి నట్లుగా అడిగింది.

సోనీ నెమ్మదిగా, భయపడుతూ అంది. "యాడి... పాట..."

"ఏంటి? గట్టిగా చెప్పు."

"అమ్మ పాట పాడుతుంది టీచర్."

"అంతేనా? సరే, అది రాయి ముందు. వెళ్లి కూర్చో" అంటూ టీచర్ నోట్‌బుక్ తిరిగి ఇచ్చేసి వేరే పనుల్లో పడిపోయింది.

సోనీ తన సీట్లోకి వెళ్లి కూర్చుంది. పెన్సిల్ పట్టుకుంది. 'మా అమ్మ పాట పాడుతుంది.' అని రాసింది.

కాసేపు ఆ వాక్యాన్నే చూస్తూ ఉండిపోయింది. ఆమెకు ఏదో తప్పుగా, వెలితిగా అనిపించింది. తన యాడి పాడేది కేవలం పాట కాదు, అందులో ప్రాణం ఉంది, స్వాంతన ఉంది. కానీ ఆ వాస్తవాన్ని ఆ తెలుగు అక్షరాల్లో ఎలా బంధించాలో ఆ ఎనిమిదేళ్ల గిరిజన బిడ్డకు తెలియలేదు. భాష లేని చోట భావం ఎలా మూగబోతుందో సోనీ మొదటిసారి తన గుండె లోతుల్లో అనుభవించింది.

5

ఆదివారం వచ్చింది. హాస్టల్‌లో ఆ రోజు సాయంత్రం అందరికీ 'ఫోన్ రోజు'.

సాయంత్రం ఐదు గంటలకు పిల్లలంతా స్నానాలు చేసి, పౌడర్లు రాసుకుని, తలలు దువ్వుకుని వార్డెన్ గది ముందు క్యూలో నిలబడ్డారు. ఒకే ఒక్క ఆఫీసు ఫోన్. ఊళ్లో ఉన్న తమ తల్లిదండ్రులతో మాట్లాడటానికి ఒక్కొక్కరికి కేవలం రెండు నిమిషాల సమయం మాత్రమే ఇస్తారు.

సోనీ వంతు వచ్చింది. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది.

సరోజిని రిజిస్టర్ చూసి, సోనీ తండ్రి హర్యా నంబర్ డయల్ చేసింది. రింగ్ అవుతోంది. ఫోన్ కనెక్ట్ అవ్వగానే సరోజిని రిసీవర్‌ను సోనీ చేతికిచ్చింది. "మాట్లాడు, రెండు నిమిషాలే టైమ్" అని హెచ్చరించింది.

"హలో..." సోనీ గొంతు వణికింది.

అవతల నుంచి ఒక్కసారిగా సంతుబాయి గొంతు వినిపించింది. ఊపిరి తీసుకోకుండా వరుసగా ఆప్యాయంగా ప్రశ్నలు కురిపిస్తోంది.

"సోనీ! మారి బేటీ! ఖాణో ఖాదీ? నింద్ ఆవచ? తూ కసీ ఛీ?" (సోనీ, నా బిడ్డా! అన్నం తిన్నావా? నిద్ర పడుతోందా? ఎలా ఉన్నావు?)

ఆ గొంతు వినగానే సోనీ గుండెల్లో ఏదో అగ్నిపర్వతం బద్దలై నట్లుగా దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది. రోజుల తరబడి ఎదురుచూస్తున్న తన యాడి గొంతు!

"యాడి..." అని బిగ్గరగా ఏడుస్తూ పిలవబోయింది.

అప్పుడే పక్కన నిలబడ్డ ఇద్దరు పిల్లల వైపు ఆమె చూపు మళ్లింది. వాళ్ళు సోనీనే వింతగా చూస్తున్నారు. ఒక అమ్మాయి తన స్నేహితురాలి చెవిలో గుసగుసలాడుతూ నవ్వుతూ అడిగింది, "ఏంటే ఆ భాష? వాళ్ల అమ్మ ఏం మాట్లాడుతోంది? వింతగా ఉంది. ఏదేదో అరుస్తోంది."

ఆ ఎగతాళి నవ్వు, ఆ మాట సోనీ చెవుల్లో పడింది. పదిమందిలో తన భాషను, తన తల్లిని ఎగతాళి చేస్తున్నారనే ఫీలింగ్ ఆ పసిమనసును కుంగదీసింది. సమాజం తన నాగరికత పేరుతో ఒక ఆదివాసీ బిడ్డ మీద చేస్తున్న మొట్టమొదటి మానసిక దాడి అది. ఒక మైనారిటీ భాష ఎలా ఆత్మన్యూనతకు గురవుతుందో సోనీ ఆ క్షణంలోనే తెలుసుకుంది. ఆ క్షణంలో ఆమెకు తన తల్లిపై ప్రేమ కంటే, పక్కనున్న పిల్లల ముందు తన పరువు పోతోందన్న భయం ఎక్కువైంది.

సోనీ గొంతు ఒక్కసారిగా మారిపోయింది. తన దుఃఖాన్ని దిగమింగుకుని, యాంత్రికంగా తెలుగులో చెప్పింది.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

"నేను బాగున్నాను అమ్మ."

అవతల ఫోన్‌లో ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దం. తన బిడ్డ గొంతులో ఎప్పుడూ లేని కొత్తదనం, ఒక పరాయిదనం సంతుబాయికి అర్థమైంది.

"సోనీ?" ఆశ్చర్యంగా పిలిచింది సంతుబాయి.

"బాగున్నాను." మళ్లీ అంతే యాంత్రికంగా బదులిచ్చింది సోనీ.

సంతుబాయికి కూతురు మాట్లాడిన తెలుగు పూర్తిగా అర్థం కాలేదు. ఏదో ఇబ్బంది పడుతోందని మాత్రం అనిపించింది. మళ్లీ తన మాతృభాష అయిన గోర్‌బ ోలిలోనే అడిగింది.

"నింద్ ఆవచ బేటీ?" (నిద్ర పడుతోందా?)

సోనీకి పక్కన వాళ్ల నవ్వులు గుర్తొచ్చి చిరాకు, కోపం వచ్చాయి.

"అమ్మా... తెలుగులో మాట్లాడు." అని గట్టిగా అంది.

ఆ మాట ఫోన్ తీగల గుండా ప్రయాణించి, అవతలి వైపు ఉన్న తండాలోని ఒక తల్లి గుండెను చీల్చుకుని పోయింది. కొన్ని క్షణాల పాటు ఎలాంటి శబ్దమూ లేదు. కేవలం శ్వాస తీసుకుంటున్న చప్పుడు మాత్రమే.

"యాడి?" సోనీ మళ్ళీ అడిగింది.

సంతుబాయి బరువెక్కిన గుండెతో ఏదో చెప్పబోయింది. ఈలోపు సరోజిని సోనీ చేతిలోంచి కరకుగా ఫోన్ లాక్కుంది.

"రెండు నిమిషాల టైమ్ అయిపోయింది. క్యూలో ఇంకా చాలామంది పిల్లలున్నారు, వెళ్లు." అంటూ ఫోన్ కట్ చేసింది.

అక్కడ తండాలో, కట్ అయిన ఫోన్‌నే చేతిలో పట్టుకుని, కళ్లమ్మట నీళ్లు కారుతుండగా శిలలా నిలబడి పోయింది సంతుబాయి.

హర్యా దగ్గరకు వచ్చి భుజం తాకి అడిగాడు. "ఏమైందే? పిల్ల ఏమంటోంది?"

ఆమె వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. గుండెల్లో పేరుకు పోయిన బాధను అణచుకుంటూ కొద్దిసేపటి తర్వాత అంది.

" మన సోనీ పట్నంలో చదువుకుంటోంది కదా?"

"అవును, చదువుకుంటోంది."

"మరి... చదువుకుంటే..." ఆమె గొంతు బొంగురు పోయింది. "...మన మాట ఎందుకు మర్చిపోతోంది? తన యాడితో పరాయి బాసలో ఎందుకు మాట్లాడుతోంది?"

హర్యా నవ్వాలని ప్రయత్నించాడు. "పిల్లకాయలు పట్నం పోతే కొత్త కొత్తవి నేర్చుకుంటారులే బాయ్, దానికి ఏడవాలనా?"

సంతుబాయి తల అడ్డంగా ఊపింది. ఆమె కళ్లలో ఒక తాత్వికమైన ప్రశ్న మెరిసింది.

"కొత్తది నేర్చుకోవాలంటే... పాత దాన్ని చంపేయాలా? చదువు అంటే తన పుట్టుకను, తన జాతిని మర్చిపో వడమా?"

హర్యా దగ్గర ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం లేదు. బహుశా నాగరికతను నూరిపోస్తున్న ఆధునిక విద్యావ్యవస్థ దగ్గర కూడా ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం లేదేమో!

6

ఆ రాత్రి అనుకోకుండా వర్షం మొదలైంది.

మొదట చిన్న చిరుజల్లుగా మొదలై, తర్వాత ఆకాశానికి ఎక్కడో తీవ్రమైన కోపం వచ్చినట్టుగా కుండపోతగా మారింది. ఉరుములు, మెరుపులతో ప్రకృతి భీభత్సం సృష్టిస్తోంది. హాస్టల్ పాత రేకుల పైకప్పు మీద వాన చప్పుడు చెవులు పగిలిపోయేలా వినిపిస్తోంది.

గాలివానకు ఊళ్లో కరెంటు పోయింది. హాస్టల్ అంతా చిమ్మచీకటి.

ఉరుముల శబ్దానికి, కరెంటు పోవడానికి భయపడి చిన్న పిల్లలు అరవడం, ఏడవడం మొదలుపెట్టారు. సరోజిని విసుక్కుంటూ నిద్రలేచి, గదిలో ఉన్న రెండు కొవ్వొత్తులు వెలిగించి వరండాలో పెట్టింది.

ఆకాశాన్ని చీలుస్తూ పెద్ద మెరుపు మెరిసింది. ఆ ఒక్క క్షణం పాటు దార్మిటరీ లోపల కమ్ముకున్న వెలుతురులో, ఆ అరవై ఇనుప మంచాలు జైలు ఊచల్లా భయానకంగా కనిపించాయి. ఆ ఇనుప మంచాల మధ్య ఆ గిరిజన పిల్లలు బందీల్లా ముడుచుకుపోయి ఉన్నారు. ప్రకృతి పెట్టిన ఆ భయానక వాతావరణం, ఆ గదిలో గూడుకట్టుకున్న అభద్రతా భావాన్ని రెట్టింపు చేసింది.

అప్పుడే దార్మిటరీ లోంచి ఒక అమ్మాయి భయంతో పరు

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

గెత్తుకుంటూ వచ్చింది.

"మేడమ్... మేడమ్... గోడ పక్కన సోనీకి జ్వరం వచ్చింది. వణికిపోతోంది."

సరోజిని చేతిలో కొవ్వొత్తి పట్టుకుని హడావిడిగా డార్మిటరీకి వెళ్లింది. చివరి మంచం మీద సోనీ పడుకుని ఉంది. చలికి, జ్వరానికి ఆమె శరీరం విపరీతంగా వణుకుతోంది. పళ్లు టకటకలాడుతున్నాయి.

సరోజిని ఆమె నుదుటి మీద చెయ్యి పెట్టింది. కాలుతున్న పెనంలా వేడిగా ఉంది. జ్వరం చాలా తీవ్రంగా ఉంది.

"సోనీ... సోనీ..." అని పిలిచింది సరోజిని.

సోనీ కళ్లు తెరవలేదు. కానీ ఆమె వణుకుతున్న పెదవులు మాత్రం జ్వరపు మగతలో ఏదో కలవరిస్తున్నాయి.

"యాడి... యాడి..."

సరోజిని కొంచెం దగ్గరకు వంగింది.

"ఏంటి? ఏమంటున్నావు?"

"యాడి... యాడి కావాలి..."

కన్నీళ్లు సోనీ కళ్ల కింది నుంచి జారి చెవుల్లోకి వెళుతున్నాయి. ఆ పదం అర్థం ఇప్పుడు సరోజినికి స్పష్టంగా తెలిసింది. 'అమ్మ'. బిడ్డకు జబ్బు చేస్తే, భయం వేస్తే గుర్తొచ్చేది బడి కాదు, పుస్తకం కాదు, స్నేహితులు కాదు... కేవలం అమ్మ.

పరిస్థితి చేయి దాటిపోతోందని గ్రహించిన సరోజిని వెంటనే తన మొబైల్ ఫోన్ తీసుకుని, రిజిస్టర్ చూసి హర్యా నంబర్‌కు కాల్ చేసింది. అర్ధరాత్రి పూట ఫోన్.

అవతల సంతుబాయి ఫోన్ ఎత్తింది. ఆమె మాట్లాడుతోంది... వేగంగా, ఆందోళనగా, ఏడుస్తూ.

ఇవతల సరోజిని తెలుగులో చెబుతోంది. "మీ పాపకు జ్వరం వచ్చింది. కొద్దిగా సీరియస్‌గా ఉంది. భయపడకండి, నేను టాబ్లెట్ వేశాను."

ఇద్దరూ మాట్లాడుతున్నారు. కానీ ఇద్దరికీ ఒకరి మాట మరొకరికి పూర్తిగా అర్థం కావడం లేదు. భాషల మధ్య ఉన్న గోడ వాళ్ళను వేరు చేస్తోంది. కానీ ఆ ఇద్దరు స్త్రీల గొంతుల్లోనూ ఇప్పుడు ఒకే భయం ఉంది... బిడ్డ గురించి.

చివరికి గందరగోళం మధ్య, ఫోన్‌ను తండాలో చదువుకున్న ఒక యువకుడు తీసుకున్నాడు.

"హలో మేడమ్, నేను రమేష్. ఈ తండాలోనే ఉంటాను. సంతుబాయి వాళ్ల బంధువుని."

"అయ్యా రమేష్, ఈ పిల్ల జ్వరంతో వణికిపోతోంది. ఏడుస్తోంది. పలవరించినట్లుగా వాళ్ళ అమ్మ కావాలంటోంది. ఏం చేయాలో అర్థం కావడం లేదు." సరోజిని గొంతులో మొదటిసారి నిస్సహాయత.

అవతల కొద్దిసేపు నిశ్శబ్దం. రమేష్ వాళ్ళ అమ్మతో ఏదో మాట్లాడాడు.

"మేడమ్..."

"చెప్పు బాబూ."

"రాత్రి పూట వాళ్ల యాడి పడుకునే ముందు ఒక పాట పాడుతుంది మేడమ్. ఆ పాట వింటే కానీ సోనీకి నిద్ర పట్టదు, శాంతించదు."

"ఏ పాట?"

"వాళ్ళ బాసలో పాడుకునే ఒక పాత జోలపాట."

సరోజిని సోనీ వైపు చూసింది. పిల్ల జ్వరంతో విలవిలలాడుతోంది. కళ్లు బైర్లు కమ్మేలా ఉంది ఆ జ్వరం. చీకట్లో ఆ భయం మరింత పెరిగింది.

"సరే, అయితే ఒక పని చేయి. ఆ పాటను వెంటనే రికార్డు చేసి నా వాట్సాప్‌కు పంపించగలవా?"

రాత్రి పన్నెండు గంటల పదిహేడు నిమిషాలకు సరోజిని వాట్సాప్‌కు ఒక ఆడియో మెసేజ్ వచ్చింది. ఒక వెలుగు రేఖలా ఆ చీకటి గదిలోకి ఆ మెసేజ్ వచ్చిపడింది.

దాని నిడివి సరిగ్గా 0:47 సెకన్లు.

సరోజిని సోనీ తల దగ్గరగా ఫోన్ పెట్టి ఆ ఆడియోను ప్లే చేసింది.

మొదట ఫోన్‌లో గాలి వీస్తున్న శబ్దం. తర్వాత తండాలో ఏదో మేక అరుస్తున్న శబ్దం. దూరంగా ఎవరో ముసలివాళ్లు దగ్గుతున్న చప్పుడు.

ఆ తర్వాత— సంతుబాయి గొంతు మొదలైంది.

చాలా చిన్నగా... జ్వరంతో బాధపడుతున్న బిడ్డ కోసం వణుకుతున్న స్వరంతో... ఏడుపును దిగమింగుకుంటూ పాడిన పాట అది. ఆ గొంతులో ఎలాంటి స్వరశుద్ధి లేదు. శాస్త్రీయ సంగీతపు తాళం లేదు. నేపథ్య సంగీతం లేదు.

కానీ అందులో, యుగయుగాల మాతృత్వం ఉంది. తన ప్రాణాన్ని కరిగించి బిడ్డకు పోసే ఒక 'యాడి' ఆత్మ ఉంది.

"సోజా మారి సోనియా... సోజా మారి పరువా..."

సరోజిని ఫోన్‌ను సోనీ చెవికి మరింత దగ్గరగా పెట్టింది. మొదటి ఆ రెండు పదాలు... ఆ గోర్‌బోలి భాషలోని ఆ

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

పాత పాట సోనీ చెవుల్లో పడగానే, అద్భుతం జరిగినట్లుగా ఆమె శరీరంలో వణుకు నెమ్మదిగా తగ్గడం మొదలైంది. బిగుసుకున్న కనురెప్పలు శాంతించాయి. దుప్పటిని గట్టిగా పట్టుకున్న ఆమె చిన్న వేళ్లు సడలిపోయాయి. వేగంగా కొట్టుకుంటున్న గుండె లయ కుదుటపడింది. ఏడుస్తున్న పెదవుల మీద ప్రశాంతమైన ఒక చిన్న నవ్వు వికసించింది.

డార్మిటరీలో మిగతా పిల్లలు కూడా నిద్రలేచి మౌనంగా, ఆశ్చర్యంగా ఆ పాట వింటున్నారు.

ఆ అరవై మంది పిల్లలకు ఆ పాట అర్థం కాలేదు. సరోజినికి అందులోని ఒక్క పదం కూడా తెలియదు.

కానీ ఆ రాత్రి— ప్రేమకు, నిద్రకు, స్వాంతనకు ఎలాంటి అనువాదం అవసరం కాలేదు. తల్లి గొంతు ఒక మహా ఔషధంలా ఆ బిడ్డను గాఢమైన నిద్రలోకి జారుకునేలా చేసింది.

మరుసటి రోజు ఉదయం. వర్షం వెలిసింది. సోనీకి జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిపోయి, ప్రశాంతంగా నిద్రలేచింది.

సరోజిని ఆమెను తన ఆఫీసు గదికి పిలిచింది. సోనీ భయపడుతూ వెళ్లి నిలబడింది. సరోజిని తన ఫోన్ తీసి, రాత్రి వచ్చిన ఆడియోను మళ్లీ ప్లే చేసింది.

"సోనీ... రాత్రి మీ యాడి పాడిన ఈ పాటకు అర్థం ఏంటి? ఏం పాడింది?" అని ఎంతో మృదువుగా అడిగింది.

సోనీ మొదటిసారి భయం లేకుండా సరోజిని ముఖంలోకి నేరుగా చూసింది. ఆమె కళ్లలో ఇప్పుడు ఒక గర్వం ఉంది.

"చెప్పు తల్లీ."

సోనీ ఒక్కో పదం వెతుక్కుంటూ, గోర్‌బోలిలోని ఆ పాటకు తెలుగులో అర్థం చెప్పడానికి ప్రయత్నించింది.

"సోజా మారి సోనియా... అంటే... నిద్రపో... నా... అడవి పువ్వా..."

సరోజిని చేతులు కట్టుకుని ఎంతో ఆసక్తిగా వింటోంది.

"తారే పగ్ జకడ్ బి జాయ్..."

"అంటే?"

"నీ కాళ్లు... ఎంత దూరం నడిచి పోయినా..."

సోనీ ఒక్క క్షణం ఆగింది. సరైన పదం కోసం ఆలోచిస్తోంది.

"తర్వాత?" సరోజిని అడిగింది.

"తారీ ఛాయ్ తాండేజ్ ఆవే... అంటే, నీ నీడ మళ్లీ తండాకే వస్తది."

సరోజిని చేతిలోని పెన్ను ఆగిపోయింది. ఆ వాక్యంలో ఉన్న తత్వాన్ని అర్థం చేసుకుని ఆమె విస్తుపోయింది. మనిషి ఎంత నాగరికత నేర్చుకున్నా, ఎక్కడికి ఎగిరిపోయినా, వాడి మూలాలు మాత్రం కన్నతల్లి దగ్గరే, పుట్టిన మట్టి దగ్గరే ఉంటాయని ఆ తండా పాట ఎంత గొప్పగా చెబుతోంది!

సోనీ మళ్లీ చెప్పింది.

"నీకు ఎన్ని కొత్త మాటలు వచ్చినా... ఏ కొత్త బాస నేర్చుకున్నా... నువ్వు నేర్చుకున్న మొదటి పిలుపు... నీ యాడిని మాత్రం మర్చిపోదు అడవి పువ్వా."

గదిలో కొద్దిసేపు పవిత్రమైన నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. ఆ నిశ్శబ్దాన్ని భగ్నం చేయడానికి సరోజినికి ఇష్టం లేదు.

చదువు, నాగరికత పేరుతో గిరిజన పిల్లలను వాళ్ల మూలాల నుంచి, వాళ్ళ భాష నుంచి దూరం చేయడం ఎంత పెద్ద క్రూరత్వమో సరోజినికి మొదటిసారి అర్థమైంది. వాళ్ళ వేషభాషలను, పండుగలను, పాటలను చెరిపేసి మన భాషను వాళ్ల మీద రుద్దడం ఒక రకమైన సాంస్కృతిక విధ్వంసం అని ఆమె గ్రహించింది. భాష అనేది కేవలం ఒక సబ్జెక్టు కాదు, అది వాళ్ళ ఉనికి, వాళ్ళ ఆత్మ. ఆ ఆత్మను చంపేసి, మనం ఇస్తున్న విద్య వాళ్ళను యంత్రాల్లా మారుస్తోందే తప్ప మనుషులుగా కాదని ఆమె మనసులో తీవ్రమైన అలజడి రేగింది.

సరోజిని తన చేతిలోని ఫోన్ పక్కన పెట్టింది. ఆమె కళ్లు చెమర్చాయి. నిన్నటి దాకా ఒక విసుగెత్తిపోయిన ప్రభుత్వ ఉద్యోగిగా ఉన్న ఆమెలో ఇప్పుడు ఒక తల్లి, ఒక మనిషి నిద్రలేచింది.

"సోనీ..."

"మేడమ్?"

"నాకు మీ భాష నేర్పుతావా?"

సోనీ ఆశ్చర్యంగా సరోజిని వైపు చూసింది. ఆమెకు నమ్మశక్యం కాలేదు.

ఇప్పటివరకు ఈ బడిలో అడుగుపెట్టిన దగ్గర్నుంచి ఆమె విన్నది కేవలం—

తెలుగు నేర్చుకో.

తెలుగులో మాట్లాడు.

తెలుగులో రాయి.

మీ భాష పనికిరాదు.

అని మాత్రమే. కానీ మొదటిసారిగా చదువుకున్న ఒక పెద్ద మనిషి, ఒక ఆఫీసర్ స్థానంలో ఉన్న మహిళ——

'నీ భాష నాకు నేర్పు' అని ప్రాధేయపడుతున్నట్లుగా అడిగింది.

సోనీ ముఖంలో స్వచ్ఛమైన, గర్వంతో కూడిన ఒక చిన్న నవ్వు మెరిసింది.

"ఏం నేర్పాలి మేడమ్?"

సరోజిని కాసేపు ఆలోచించింది. "అమ్మను మీ భాషలో ఏమంటారు?"

"యాడి."

సరోజిని మెల్లగా పలికింది. "యా...డి."

సోనీ చిన్నగా నవ్వింది. "అలా కాదు మేడమ్... యాడి."

"యాడి."

ఈసారి సరోజిని పెదవుల నుంచి ఆ పదం సరిగ్గా, ఎంతో ఆర్ద్రంగా పలికింది.

7

కాలచక్రం తిరిగింది. కొన్ని నెలల తర్వాత కొత్త విద్యా సంవత్సరం మొదలైంది. హాస్టల్‌లోకి కొత్త అడ్మిషన్లు మొదలయ్యాయి.

సరోజిని తన ఆఫీసు గదిలో కూర్చుని కొత్తగా వచ్చిన పిల్లల వివరాలను రిజిస్టర్‌లో నింపుతోంది.

పేరు.

తండ్రి పేరు.

పుట్టిన తేదీ.

కులం.

చిరునామా.

మాతృభాష.

ఒక చిన్న గిరిజన బాలిక తన తల్లి చీర కొంగు పట్టుకుని బిక్కుబిక్కుమంటూ సరోజిని టేబుల్ ముందు నిలబడి ఉంది.

సరోజిని అలవాటుగా పెన్ను పెట్టి, మాతృభాష అనే కాలమ్ (గడి) దగ్గర 'తెలుగు' అని రాయబోయింది. ఎందుకంటే, దశాబ్దాలుగా ప్రభుత్వ రికార్డుల్లో అందరి మాతృభాష తెలుగు గానే నమోదు అవుతోంది. వాళ్ళ మాతృభాష ఏదని ఏ అధికారీ ఎప్పుడూ అడిగింది లేదు.

సరోజిని చేయి ఒక్కసారిగా ఆగిపోయింది. గతం గుర్తుకొచ్చింది. తలెత్తి ఆ పసి బాలిక ముఖం వైపు చూసింది. ఆ కళ్లలో భయం, కొత్తదనం.

"అమ్మా..." సరోజిని ఎంతో ఆప్యాయంగా పిలిచింది.

పిల్ల మెల్లగా ఒక అడుగు ముందుకు వేసింది.

సరోజిని అడిగింది.

"మీ ఇంట్లో... మీ యాడి... నిన్ను ఏ భాషలో పాట పాడి నిద్ర పుచ్చుతుంది?"

తన స్వంత మాట వినిపించగానే, ఆ బాలికి ముఖం ఒక్కసారిగా చందమామలా వెలిగిపోయింది. భయం మాయమైంది. ఎంతో ఉత్సాహంగా తల ఊపుతూ తన జాతి భాష పేరు చెప్పింది. "గోర్‌బోలి."

సరోజిని చిరునవ్వుతో, ఆ పేరును అక్షరాల తప్పులు లేకుండా నెమ్మదిగా, ఎంతో అందంగా ఆ రిజిస్టర్‌లోని మాతృభాష గడిలో రాసింది. ఒక జాతి ఉనికిని ఆమె అధికారికంగా గుర్తించింది. ఒక వ్యవస్థ తన తప్పును తాను సరిదిద్దుకునే అడుగు అక్కడే పడింది.

సరోజిని తన చేతిలోని పెన్నును మూసి పక్కన పెట్టింది.

ఆ రోజు రాత్రి. హాస్టల్‌లో ఎప్పటిలాగే తొమ్మిది గంటలకు లైట్లు ఆరిపోయాయి.

కొద్దిసేపటికి, ఆ చీకటి పడిన డార్మిటరీ చివర నుంచి ఎవరో చిన్నగా, సన్నటి గొంతుతో పాట పాడటం మొదలు పెట్టారు. అది బహుశా సోనీ గొంతే అయి ఉంటుంది. తన మాతృభాషలో, తన యాడి నేర్పిన పాట పాడుకుంటూ పక్కనున్న కొత్త పిల్లలకు ధైర్యం చెబుతోంది.

సరోజిని ఆ పల్లెటూరి మట్టి వాసన లాంటి పాటను వింటూ కిటికీ దగ్గర నిలబడింది. బయట చీకటిని తరిమి కొడుతూ పిల్లల గొంతుల్లోంచి ఆ తండా పాట అద్భుతంగా వినిపిస్తూనే ఉంది.

బహుశా ప్రపంచంలోని మొట్టమొదటి భాష వ్యాకరణం కాదు... ఆ యాడి గొంతేనేమో! ఆ తీయని ఆలోచనతో సరోజిని మనసు గాలిలో తేలిపోయింది.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

ఈవారం కథ

● మహమ్మద్ అన్వర్

ఆ గదిలో... చీకటిలో...!

విశాలమైన మేడల్లో కాదు... ఇరుకైన ఇళ్లల్లోనే సుఖం ఉంటుందని చెప్పిందెవడో కానీ, వాడు కనిపిస్తే అడ్డంగా నరికేయాలని సూరిబాబుకి అప్పుడప్పుడూ అనిపిస్తుంటుంది. కృష్ణానగర్, బీ బ్లాకులోని, పూర్ణా టిఫిన్ సెంటర్ దాటుకుంటూ వెళ్తే వచ్చే పన్నెండో నెంబరు పచ్చ రంగు బిల్డింగులో ఓ ఇరుకైన గదిలో అద్దెకు దిగినప్పటి నుంచి ఈ కోరిక మరింత బలంగా నాటుకుపోయింది. పెళ్లయి వారం తిరక్కుండానే గౌరిని తీసుకొని హైదరాబాద్ బయల్దేరబోతోంటే, అమ్మ ముత్యాలమ్మ కూడా సంచి సర్దేసుకుంది.

'కొత్తగా పెళ్లయిన జంట... మధ్యలో నువ్వెందుకు' అని బంధువులంతా వెనక్కి లాగే ప్రయత్నం చేశారు. 'అమ్మకు నేను తప్ప ఎవరున్నారు.. నేనెక్కడుంటే తనూ అక్కడే' అని సూరిబాబు అందామనుకొన్నాడు. కానీ ముత్యాలమ్మ ఆ అవకాశం తన కొడుక్కి ఇవ్వలేదు. 'పెళ్లయి వారం అయ్యిందో లేదో.. నన్నూ నా బిడ్డనీ దూరం చేస్తారే.. ముదనష్టపు ముండల్లారా' అని ఆరున్నొక్క రాగం అందుకుంది. అమ్మలక్కలు టీవీ సీరియల్ చూసినట్టు చూశారు. ఒకరిద్దరు ముత్యాలమ్మ నోటికి జడుసుకొని పారిపోయారు. ఓ అరగంట గ(ఏ)డిచాక.. ముత్యాలమ్మ ఏడుపులోనూ నిజం ఉందనిపించింది అందరికీ. దాంతో ఇద్దరు కాస్తా ముగ్గురయ్యారు.

ఊర్లో రైలెక్కినప్పుడు ఏం అనిపించలేదు. సికింద్రాబాద్ స్టేషన్‌లో దిగి, 10హెచ్ బస్సు అందుకున్నప్పుడు కూడా ఏ భయమూ వేయలేదు. అరవై రూపాయల స్టీలు కోటింగు గోద్రేజ్ తాళం చాలా కష్టపడి తీస్తున్నప్పుడూ కంగారు పడలేదు. కానీ, ఒక్కసారి రూమ్‌లో అడుగుపెట్టేసరికి సూరిబాబు వాస్తవంలోకి రాలేక తప్పలేదు.

'దీన్ని కూడా ఇల్లంటారా' అనబోయి 'ఇదే మన ఇల్లా' అని కాస్త డిగ్నిఫైడ్‌గా అడిగింది గౌరి.

నాలుగ్గోడలు నిలబెట్టి, ఓ రేకు అడ్డంగా పరిస్తే తయారైన కుటీరం అది. దీనికంటే పిట్టలు కట్టుకొనే గూడే కాస్త పటిష్ఠంగా ఉంటుంది.

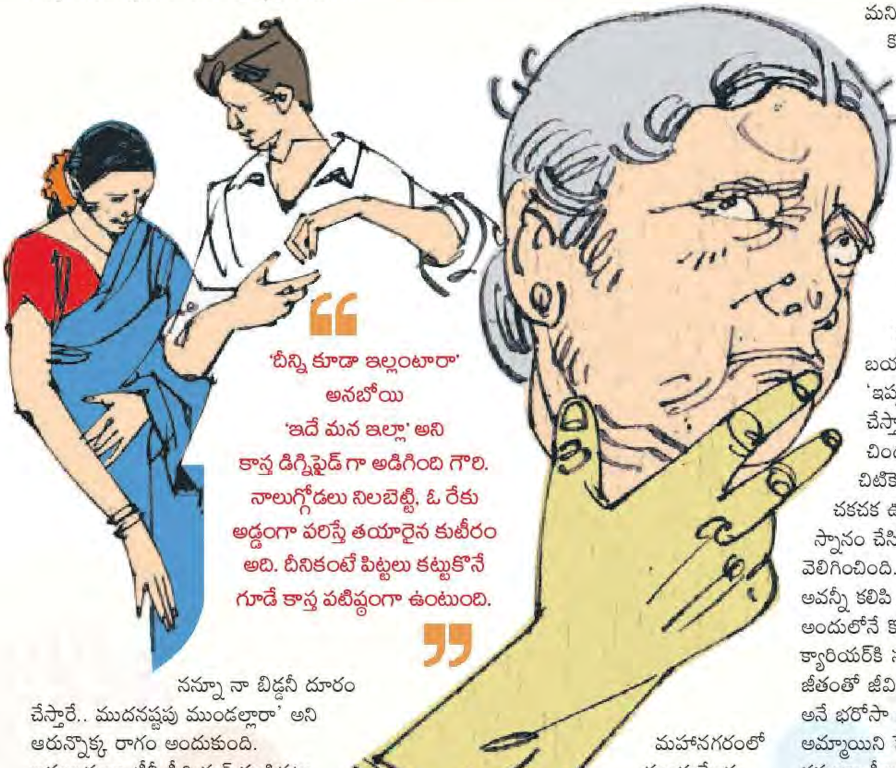

'దీన్ని కూడా ఇల్లంటారా' అనబోయి 'ఇదే మన ఇల్లా' అని కాస్త డిగ్నిఫైడ్ గా అడిగింది గౌరి. నాలుగ్గోడలు నిలబెట్టి, ఓ రేకు అడ్డంగా పరిస్తే తయారైన కుటీరం అది. దీనికంటే పిట్టలు కట్టుకొనే గూడే కాస్త పటిష్ఠంగా ఉంటుంది.

మహానగరంలో మూడువేలకు ఇంతకు మించిన ఆవాసం దొరకడం ఎంత కష్టమో సూరిబాబుకి తెలుసు. బీటలు వారిన గోడలు, వాటి మధ్యే కాపురం ఉంటున్న బల్లులు, 'ఇదే మన సామ్రాజ్యం' అని యథేచ్ఛగా తిరిగేస్తున్న బొద్దింకలు. ఆ మూల ఎప్పుడూ మూడున్నర కేజీల గ్యాసే పట్టే ఐదు కేజీల సిలిండర్, ఈ మూల ఓ చాప, రెండు మాసిన దిండ్లు. ఆ మధ్యలో తన జీవితంలానే అస్తవ్యస్తంగా ఉన్న అల్మరా. ఇద్దరు అటూ ఇటూ తిరుగుతుంటే మూడో మనిషి నిలబడడానికే జాగా ఉండదు. అలాంటి చోట.. మూడో మనిషితో పాటు.. అది కూడా పెళ్లైన కొత్తలో కాపురానికి దిగాడంటే.. సూరిబాబుది ఎంత గట్టి గుండెనో అర్థం చేసుకోవొచ్చు.

'ఇదేం ఇల్లురా.. సూరి. ఇన్నాళ్లూ ఇక్కడే ఉన్నావా' అంటూ ఊర్లో మధ్యలో ఆపేసిన ఏడుపు హైద్రాబాద్ మహానగరంలో కొనసాగించింది ముత్యాలమ్మ.

'నువ్వు ఏడుస్తూనే ఉండు.. నేను టిఫిన్లు తీసుకొస్తా..' అని బయల్దేరబోతోంటే గౌరి ఆపింది. 'ఇప్పుడు ఆ ఖర్చెందుకు.. నేను ఏదోటి చేస్తాగా' అని చురుగ్గా కదిలింది. చిందరవందరగా ఉన్న వస్తువుల్ని చిటికెలో సర్దేసింది. చీపిరి అందుకొని చకచక ఊడ్చేసింది. తడిగుడ్డ పెట్టింది. స్నానం చేసి దేవుడి పటం ముందు దీపం వెలిగించింది. డబ్బాల్లో ఏమున్నాయో వెదికింది. అవన్నీ కలిపి ఓ వంటకం సిద్ధం చేసింది. అందులోనే కొంత మిగిల్చి మధ్యాహ్నం క్యారియర్‌కి సర్దింది. 'తొమ్మిది వేల ఆరొందల జీతంతో జీవితం హాయిగా గడిచిపోతుందిలే' అనే భరోసా భర్తకి ఇచ్చింది. గౌరిలాంటి అమ్మాయిని పెళ్లి చేసుకున్నందుకు తొలిసారి గర్వంగా ఫీలయ్యాడు సూరిబాబు.

పొద్దస్తమానం కష్టపడి వస్తాడు సూరిబాబు. ఉన్నదాంట్లో రుచికరంగా వండుతుంది గౌరి. 'నేనొండినట్టు ఎక్కడుంది' అంటూ నిష్ఠూరపోతూనే మెతుకు మిగల్చకుండా లాగించేస్తుంది ముత్యాలమ్మ. ఆమెకు కాస్త పెందలాడే పడుకోవడం అలవాటు. చేతులు ఆరవు. కంచం కూడా తీయదు. తిన్న వెంటనే

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

ముసుగేస్తుంది. ఆ ఇరుకైన గదిలోనే ముగ్గురికీ పక్క సర్దుతుంది గౌరి. ముత్యాలమ్మ అటు తిరిగి పడుకొంటే.. ఇటు కొత్త దంపతులు సర్దుకుపోతారు.

సూరి – గౌరి ఇద్దరూ కళ్లల్లో కళ్లు పెట్టి చూసుకొంటారు. మూగగా ప్రేమించుకుంటారు. అదే వారి ఏకాంతం. కాసేపు ఆ నాలుగు చేతులూ మాట్లాడుకుంటాయి. అరికాళ్లు ఆవిర్లు పంచుకుంటాయి. ఆ ఊపిర్లు వెచ్చగా పలకరించుకుంటాయి. అంతే వారి శృంగారం. గౌరిని దగ్గరకు తీసుకోవాలని ఉంటుంది. ముద్దు చేయాలని ఉంటుంది. కానీ ఎలా?

అందుకే 'ఇరుకింట్లోనే సుఖం ఉంది' అన్నవాడిపై కోపం వస్తుంటుంది.

బయట వాన పడుతుంటుంది. సూరి శరీరం వెచ్చబడుతుంటుంది. అప్పుడే స్నానం చేసి వచ్చిన గౌరిని చుట్టేసి కాస్త చల్లబడాలని ఉంటుంది. కానీ ఎలా?

అందుకే 'ఇరుకింట్లోనే సుఖం ఉంది' అన్నవాడిని మర్డర్ చేయాలనిపిస్తుంది.

సాయంత్రం వస్తూ వస్తూ బేరమాడకుండానే మూర మల్లెపూలు పట్టుకొస్తాడు. అదే తన విలాసం. అందులోనూ ముత్యాలమ్మ వాటాకొస్తుంది. ధర్మబద్ధంగా పావు మూర కోడలి కొప్పుకి చేరుతుంది. కనీసం ఆ మల్లెల వాసనైనా మనస్ఫూర్తిగా అనుభవిద్దాం అనుకుంటాడు. కానీ వెనకే ముత్యాలమ్మ నీడ వెంటాడుతూ ఉంటుంది. ఇది తన విలాపం.

అందుకే 'ఇరుకింట్లోనే సుఖం ఉంది' అన్నవాడిపై పూట పూటకూ పగ పెరుగుతూనే ఉంటుంది.

'అసలే కొత్త జంట.. వాళ్లకు కాస్త ఏకాంతం ఇవ్వు.. అన్నీ తెలిసినదానివి ఇంతకంటే ఏం చెబుతాం' అని ఎవరో ముత్యాలమ్మకు ఫోనోపదేశం చేశారు ఓసారి. అప్పట్నుంచి రాత్రి భోజనాల తరవాత బయటకు వెళ్లి పచార్లు చేయడం అలవాటు చేసుకొంది. అదీ కా..సే...పే.

ఎంత సేపంటే.. తలుపు వేసి గౌరిని అల్లుకునేంత సేపు.

ఎంత సేపంటే.. ఆ బుగ్గల నునుపెంతో చూసేంత సేపు.

ఎంత సేపంటే.. ఆ విరహం దూరమెంతో కొలిచేంత సేపు. అంతే!

'మాయిదారి నిద్ర.. మాయిదారి నిద్ర.. కళ్లు మూతలు పడుతున్నాయనుకో..' అంటూ మూసి ఉన్న తలుపుల్ని గభాల్న తోసుకొంటూ వచ్చేస్తుంటుంది. అత్తగారికి ఎక్కడ దొరికిపోతామో అన్న భయం ఆ కోడల్ని వెంటాడుతుంటుంది. 'కన్నతల్లిని పక్కన పెట్టుకొని ఏమిటీ రాసలీలలు' అని ఆ కొడుకు మనసు క్షోభిస్తుంటుంది. కథ మామూలే! ఇలా ఎలాంటి రసాస్వాదన లేకుండా ఎన్నో రాత్రులు గడిచిపోయాయి.

'పట్నం ఎలా ఉందో చూసి రాకూడదమ్మా.. బస్సు కూడా ఫ్రీనే..' అన్నాడు కొడుకు ఓ ఆదివారం పూట.

'కోడల్ని కూడా తీసుకెళ్తా.. తనక్కూడా ఫ్రీనే కదా' అని వెంటబెట్టుకుపోయింది. 'ఏనాడు చేసుకొన్న పాపమో ఇది..' అని తల గోడకేసి కొట్టుకోబోయి.. అది ఎక్కడ పడిపోతుందో అని భయం వేసి ఆగిపోయాడు.

'పెద్దమ్మ గుడి పక్కనే... ఓసారి దండం పెట్టుకొని వచ్చేయ్' అంటే 'మీ నాన్న నన్ను వదిలిపెట్టి పోయినప్పుడే దేవుడిపై నమ్మకం పోయింది' అంటూ ట్యాపు విప్పింది. అవి కన్నీళ్లు కావు. ఎండాకాలం కూడా ప్రవహించే కుళాయి.

ఆ కొత్త పెళ్లికూతురు మాత్రం ఎన్నిరోజులు భరిస్తుంది? ఎంతని సహిస్తుంది? 'ఇక జీవితాంతం ఇంతేనా?' అని అలక'చాప' ఎక్కింది. అటు తిరిగి పడుకొని, తన నిరసన తెలిపింది. పాపం.. అంతకంటే ఏం చేయగలదు?

'నీ తీయని పెదవులు అందకపోతే నిదరే రాదమ్మ.. నీ కాటుక కళ్లే నవ్వకపోతే కలలే రావమ్మా..' కింది ఫ్లోరు నుంచి పాట వినిపిస్తోంది మంద్రంగా.

• • •

రెండు గదులున్న ఇంట్లోకి మారే స్తోమత తనకు ఇప్పట్లో లేదు. అదెప్పుడొస్తుందో కూడా తెలీదు. ఈలోపు గౌరిని శాంతపరచాలి. అందుకేం చేయాలి? అందుకే బాగా ఆలోచించి.. 'ఓయోకి వెళ్దామా..' ఏదైతే అది అయ్యిందని తెగించి అడిగేశాడు.

'ఓయోనా.. అదేంటి?' అని తన అమాయకమైన మొహాన్ని మరింత అందంగా మార్చేస్తూ అడిగింది ఆ కొత్త పెళ్లి కూతురు. ఓయో అనగానేమి, అక్కడ దొరికే సౌలభ్యాలేమిటి అనేవి పూసగుచ్చినట్టు వివరించేశాడు.

'ఇదేం ఖర్మండీ మనకూ. నేను రానుగాక రాను..' అని మొదట్లో నొచ్చుకొంది. కానీ కొన్ని రాత్రుల విరహం తనని కూడా కరిగించింది.

ఓయో రెంటు తొమ్మిదొందలు. సూరిబాబుకి వచ్చే ఆ అరాకొరా జీతంలో తొమ్మిదొందలు ఒక్క పూట కోసం పక్కన పెట్టడం కష్టమే.

'రేపట్నుంచి మల్లె పూలొద్దు' ఆర్డరేసింది గౌరి. 'టీ' తన టైమ్ టేబుల్ మార్చుకొని, ఒక్క పూటకు కుంచించుకుపోయింది. రెండు ఆదివారాలు కోడికూర లేకుండానే గడిచిపోయాయి.

'ఎందుకిదంతా..?' అని అడిగితే... 'రూపాయా, రెండ్రూపాయలా? తొమ్మిదొందలు. మన జల్సాలకు ఖర్చు చేస్తున్నాం కదా, ఈ మాత్రం ఆదా చేయకపోతే ఎలా' అంది. దిగువ మధ్యతరగతివాడి సరసం కూడా విలాస వస్తువుల ఖాతాలో చేరిపోయిందన్నమాట.

నెల రోజుల ఆదాతో ఆ తొమ్మిదొందలూ పూడాయి. ఆ ఆదివారం భార్యాభర్తలిద్దరూ టిప్పుటాపుగా రెడీ అవుతుండడం మూల నుంచి ముత్యాలమ్మ గమనిస్తూనే ఉంది.

'సినిమాకెళ్తున్నాం.. పెందలాడే వచ్చేస్తాంలే..' అని తొలిసారి అబద్ధమాడాడు సూరి.

'సినిమానా.. నేనూ వద్దును కద్రా.. ఎన్నాళ్లయ్యిందో చూసి' అని తెగ బాధ పడిపోయింది ఆ తల్లి. 'టికెట్లు రెండే దొరికాయి.. కొత్త సినిమా కదా..' అంటూ మరో అబద్ధాన్ని అప్పటికప్పుడు అల్లి బయల్దేరారు ఇద్దరూ.

దారి వెంబట ఎన్ని కలల్ని, ఎన్ని ఊహల్ని, ఎన్ని కోరికల్ని మోసుకెళ్లారో. మధ్యలో ఆగి ఓ మూర మల్లెలు కొన్నాడు. ఈసారి పూర్తిగా తన భార్యకే.

ఓయో వచ్చింది. భయం, బిడియం కలిసిన అడుగులు తడబడుతూ హోటల్ మెట్లెక్కాయి.

'పేరేంటి..' అడిగాడు ఓయో అబ్బాయి.

'సూరిబాబు..'

'ఎన్ని రోజులు ఉంటారు?'

'రోజులా.. ఈ ఒక్క పూటకే..'

'ఐడీ కార్డు..'

'ఐడీ కార్డా... మర్చిపోయా..' అంటూ జేబులు తడుముకొన్నాడు. పాపం నిజంగానే మర్చిపోయాడు.

'సర్సర్లే.. ఇలాంటివన్నీ మామూలే..' అనుకొంటూ గౌరి వంక కాస్త వంకరగా చూశాడు. ఆ చూపుల భావమేంటో గౌరికి అర్థం కానందుకు సూరిబాబు కాస్త స్థిమితపడ్డాడు. అడ్వాన్సు అందుకొన్న ఓయో అబ్బాయి 'రూమ్ నెంబరు 203'కి దారి చూపిస్తూ తాళం అందించాడు. లిఫ్టు రెండో ఫ్లోరులో ఆగింది. ఎవరైనా చూస్తారేమో అనే కంగారు పడుతూనే 203లోకి దిగబడింది ఆ జంట. ఓ థర్డ్ క్లాస్ లాడ్జ్ అది. గోడలకు వేసిన రంగు మాసిపోయి చాలా కాలమైంది. ఆ దుప్పటి కూడా ఎప్పుడు ఉతికారో ఏమిటో? రూమ్

అలాగా!

'హనీమూన్' పదం ఆధునిక కాలంలో విస్తృత వ్యాప్తిలోకి వచ్చింది గాని, దీనికి మూలాలు పురాతన బాబిలోనియన్ నాగరికతలో ఉన్నాయి. నాలుగువేల ఏళ్ల కిందట బాబిలోనియన్ ప్రజల్లో విచిత్రమైన ఆచారం ఉండేది. ఆ ఆచారం ప్రకారం కొత్త అల్లుడికి పిల్లనిచ్చిన మామ నెల పొడవునా తాగగలిగినంత 'మీడ్' సరఫరా చేయాల్సి ఉండేది. 'మీడ్' అనేది తేనెతో తయారుచేసే మద్యం. బాబిలోనియన్ ప్రజలు చాంద్రమానాన్ని అనుసరించేవారు. వాళ్ల ఆచారం నుంచే 'హనీమూన్' పదం వాడుకలోకి వచ్చింది.

నిండా అదోరకమైన వాసన. కానీ గౌరి ఇవేం పట్టించుకోవడంలేదు. సూరికి కూడా ఇవేం అక్కర్లేదు.

తాము కాపురం వెలగబెడుతున్న ఆ ఇరుకు గదితో పోలిస్తే ఈ రూము విశాలంగా ఉంది.

'ఇంత పెద్ద మంచమా..' అంటూ గౌరి కళ్లు విప్పారాయి. ఆ రూమంతా ఓసారి ఇష్టంగా కలయితిరిగింది. నెత్తి మీద ఫ్యాను తిరుగుతోంది. టీవీ కూడా ఉంది. ఇంత కంటే విలాసం.. తాను చూడగలదా? ఆనందంతో భర్తని కౌగిలించుకుంది. తొలిసారి మల్లెపూలకు ఎంతటి మహత్తు ఉందో తెలుసుకుంటున్నాడు సూరి. పెళ్లయిన ఇంత కాలానికి తనకూ, తన భార్యకూ దొరికిన ఏకాంతం అది. ప్రతీ క్షణమూ మధురమే. ఈసారి సూరిబాబు కౌగిలి బిగించాడు. గౌరికి ఊపిరి ఆడడం లేదు. అయినా బాగుంది. సూరికి శ్వాస తీసుకోవడం కష్టంగా ఉంది. అయినా హాయిగానే అనిపిస్తోంది. కాసేపు పట్టు విడిచాడు. కళ్లల్లో కళ్లు పెట్టి చూశాడు. గౌరి పెదవులు తమని ఆక్రమించుకొమ్మని ఆహ్వానలేఖ పంపాయి. వాటిని అందుకోబోతుండగా...

'టింగ్' అంటూ మోగింది కాలింగ్ బెల్. స్వప్నలోకాల నుంచి ఒక్కసారిగా పాతాళంలోకి పడినట్టు అనిపించింది. సూరి, గౌరి మొహమొహాలు చూసుకున్నారు. తొలిసారి కంగారు పడ్డారు. గౌరి చీర సర్దుకొంది. సూరి తమాయించుకుంటూనే తలుపు తీశాడు. ఎదురుగా ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్లు. 'ఇద్దరు కరడుకట్టిన అల్‌కాయిదా తీవ్రవాదుల్ని పట్టేసుకున్నాం' అనేంత గర్వం వాళ్ల కళ్లల్లో.

• • •

పంజాగుట్ట పోలీస్ స్టేషన్ ఎప్పటిలా చాలా రద్దీగా ఉంది. పోలీస్ స్టేషన్ చూడడం గౌరికి అదే తొలిసారి. అందుకే శరీరంలో అణువణువూ ఒణుకుతోంది. సినిమాల్లో పోలీస్ స్టేషన్‌ని చాలాసార్లు చూశాడు సూరిబాబు. కానీ అవి ఇలా లేవు. అందుకే తాను కూడా కంగారు పడుతున్నాడు. కానీ బయటపడడం లేదు.

'మేమిద్దరం భార్యాభర్తలం సార్..' అని హెడ్ కానిస్టేబుల్ దగ్గర వేసిన క్యాసెట్టే వేస్తున్నాడు. రైడింగ్‌లో పట్టుబడ్డోళ్లంతా ఇలానే చెబుతార్లే అన్నట్టు హెడ్డుగారు అసలు పట్టించుకోవడమే లేదు.

'ఏమిటండీ.. ఇదంతా.. ఇప్పుడు ఏం జరుగుతుంది' గౌరి దాదాపు ఏడ్చినంత పని చేసింది. 'నువ్వేం కంగారు పడకు.. నేను చూస్తాగా..' అంటూ హెడ్ కానిస్టేబుల్ చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు మొదలెట్టాడు.

'సార్.. నిజంగానే తను నా భార్య సార్' ఈసారి దాదాపు కాళ్లు పట్టుకొన్నంత పని చేశాడు.

'మరి సాక్ష్యం'

'తాళిబొట్టు ఉంది కదా'

'అది సరిపోదు.. ఇంకేమైనా..'

'మా అమ్మ ఉంది..'

'ఎక్కడ..'

సూరిబాబు అడ్రస్ చెప్పాడు. ఓ కానిస్టేబుల్ వెళ్లి కాసేపటి తరవాత ముత్యాలమ్మని వెంటబెట్టుకొచ్చాడు. స్టేషన్‌లోకి అడుగు పెడుతూనే కొడుకూ కోడళ్లిద్దరి వైపు ముత్యాలమ్మ చూసిన చూపు ఈ హెడ్ కానిస్టేబుల్ మాటల కంటే భయంకరంగా అనిపించాయి. ఏం జరిగిందో ఇదంతా ఎందుకు జరిగిందో అర్థం చేసుకోవడానికి ముత్యాలమ్మకు ఎంతోసేపు పట్టలేదు. సంతకాలు పూర్తయ్యాక స్టేషన్ నుంచి బయటపడ్డారు ముగ్గురూ.

అమ్మ కళ్లల్లోకి చూసే ధైర్యం లేదు సూరికి. అత్తతో మాట్లాడేంత తెగువ లేదు గౌరికి. వాళ్లద్దరినీ మళ్లీ కదిపే సాహసం చేయలేదు ముత్యాలమ్మ.

'నన్ను మన ఊరి బస్సెక్కించేయ్ రా' పావుగంట తరవాత ముత్యాలమ్మ నోటి నుంచి వచ్చిన ఒకే ఒక్క మాట అది. సూరి ఏం మాట్లాడలేకపోయాడు.

'నేనూ మీ వయసు దాటొచ్చినదాన్నే.. మీ పరిస్థితి అర్థం చేసుకోవాల్సింది.. ఊరి నిండా మనోళ్లే కదా. నేనక్కడ బాగానే ఉంటా. అప్పుడప్పుడూ మీరే వస్తుండండి'

అమీర్ పేటలో ముత్యాలమ్మని బస్సెక్కించి, ఆటోలో ఇంటికి బయల్దేరారు ఆ భార్యాభర్తలు. నెల రోజుల నుంచి పడుతున్న తపన.. ఈ రోజు జరిగిన తతంగం అంతా కళ్ల ముందు కదలాడింది. కాసేపు బాధ పడ్డారు. ఆ తరవాత చిన్నగా నవ్వుకున్నారు. స్టేషన్ నుంచి కూడా ఎలాంటి గొడవా లేకుండా బయటపడడంతో కాస్త రిలీఫ్‌గా అనిపించింది. ఇద్దరి కళ్లూ కలిశాయి. ఇంటికి వెళ్తే.. కావాల్సినంత ఏకాంతం దొరుకుతుందన్న ఆలోచన ఇంకాస్త ఆనందాన్ని కలిగించింది. మల్లెల దండ ఇంకా సువాసన వెదజల్లుతూనే ఉంది. సూరిలోని రొమాంటిక్ ఫెలో మళ్లీ నిద్ర లేచాడు. ఆటో యూసుఫ్‌గూడా రోడ్లు దాటుతూ కృష్ణానగర్‌లో ఆగింది. ఒక్క క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయకూడదన్న తలపు.. వాళ్లిద్దర్నీ మరింత తొందరపెట్టింది. అరవై మెట్లు తొలిసారి ఆయాస పడకుండా ఎక్కేస్తున్నారు. ఫ్లోరు దాటుతున్న కొద్దీ ఒకరిపై మరొకరికి ప్రేమ పొంగి పొర్లుతోంది. త్వరగా ఒక్కటైపోవాలన్న తపన తొందర పెట్టిస్తోంది. ఐదు ఫ్లోర్లు పూర్తయ్యాయి. తమ గదికి చేరువైపోయారు. ఆఖరి మెట్టు దగ్గర ఇద్దరూ సడన్ బ్రేకు వేసినట్టు ఆగిపోయారు. ఎందుకంటే గుమ్మం ముందు ఓ శాల్తీ కాచుకొని కూర్చుంది. ఈ భార్యాభర్తల్ని చూసి ఒక్కసారిగా పైకి లేచింది.

'ఏమైపోయావ్ గౌరీ ఇంతసేపూ..' అని రాగానే బలవంతంగా కావలించేసుకొంది.

'ఎవరీవిడ..' అర్థం కానట్టు అడిగాడు సూరి.

'మా అనసూయత్త చిన్నప్పటి నుంచీ నన్ను పెంచి పోషించింది. మన పెళ్లికి కూడా వచ్చింది'

'ఇప్పుడిక్కడికెందుకు వచ్చినట్టు?' మెల్లగానే అన్నా, ఆ మాట అనసూయకు వినిపించింది. 'నాకు మీరు తప్ప ఎవరున్నారు గౌరీ.. మీ మావయ్య కూడా కాలం చేశాడు. ఒక్కదాన్నే ఊర్లో ఉండబుద్ధి కాలేదు. కూతురులాంటి నువ్వు గుర్తొచ్చావు. కలో గంజో కలిసే తాగుదాం అనిపించి వచ్చేశాను..' అంటూ ఇంకోసారి బావురు మంది.

'ఈ ఇరుకింట్లోనా?' ఈసారి వినిపించేలానే అన్నాడు సూరి.

'సుఖమన్నది విశాలమైన మేడల్లో కాదు బాబూ.. ఇలాంటి ఇరుకైన ఇళ్లల్లోనే ఉంటుంది' అంది పెద్ద తత్వవేత్తలా.

ఆ ఒక్క మాటతో సూరిబాబు గుండెలో వంద గ్రెనేడ్లు పేలాయి.

కిసుక్కు

చింటూ పాన్‌షాపులో పాన్ కొంటున్నాడు.

అక్కడే ఉన్న ఒక పెద్దమనిషి 'బాబూ! నువ్వు అప్పారావుగారి అబ్బాయివే కదా! ఇంత చిన్న వయసులో పాన్ తింటావా?' అన్నాడు.

'ఇవి నాకోసం కాదంకుల్! మా తమ్ముడి కోసం' తాపీగా బదులిచ్చాడు చింటూ.

కథాకళి FEED ME A STORY

12.7.2026 ఫన్‌డేలో ప్రచురించిన 'భయం అంచులో' కథకి పాఠకులు సూచించిన టాప్ 5 పేర్లు.

కుక్కబుద్ధి
ఉత్తరాది అఖిల, అనంతపురం

అలవాట్లో పొరపాటు
అన్నపూర్ణ జెనా

కుక్కల తీర్పు
ఆర్. సదాశివన్, హైదరాబాద్

జిహ్వాచాపల్యం
తల్లాప్రగడ త్రినాథమూర్తి, హైదరాబాద్

అత్తగారు– కుక్కబిస్కెట్లు
ఆదిత్య జానకి, ఆస్ట్రేలియా

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

ప్రసేన్
70133 58154

గోడల్లోపలి గోడలు

Sveccha. నగర శివార్లలో ఇరవై ఐదు విల్లాల గెటెడ్ కమ్యూనిటీ. ఒకే గేటు. ఒకే బోర్డు. దాని కింద Married Couples Not Allowed. ఇంకో బోర్డు. ఆ బోర్డు చూసి శ్వేత నవ్వుకుంది. దాని కింద చిన్న అక్షరాల్లో " Two consenting adults can build a home without permission."

'ఇదీ ఒక వివక్షే కదా.' కార్తిక్ అన్నాడు.

'అవును. అయినా లోపలికి వెళ్తున్నాం'

'ఆ రెండో లైన్ కొంత ధైర్యాన్నిస్తోంది కదా'

'గోడలు కూల్చినవాళ్లే ముందుగా గోడలు కడతారు.' శ్వేత అననైతే అన్నది కానీ ఆ వాక్యం అప్పుడు వాళ్లిద్దరికీ పెద్దగా అర్థం కాలేదు. అది ఐదేళ్ల క్రితం మాట. ఇప్పుడు ఐదేళ్ల తర్వాత ఆ మాటకు అర్థం తెలుస్తుండడం వల్ల కావచ్చు శ్వేతకు ఆ రోజు గుర్తొచ్చింది.

• • •

అప్పట్లో హైదరాబాద్ నగర శివార్లలో ఉన్న ఆ గేటెడ్ కమ్యూనిటీ గురించి చాలామంది మాట్లాడుకునేవారు. కొందరికి అది నాగరికత చివరి మెట్టు. మరికొందరికి సంస్కృతి తుది శ్వాస. లోపల ఉండేవాళ్లకు మాత్రం అది ఒక ఆశ్రయం. ఎవరూ 'పెళ్లి ఎప్పుడు?' అని అడగరు.

'మీ అమ్మానాన్న ఒప్పుకున్నారా?' అని అడగరు. 'చట్టబద్ధమా?' అని అడగరు. అటుపక్క ఇటుపక్క విల్లాల వాళ్ల మధ్య టీ, టిఫిన్ల, కాఫీల మార్పిడి జరుగుతుంటుంది. ఏదో ఒక తిండి పదార్థం తీసుకెళ్తారు. తెచ్చిస్తారు కూడా. పుట్టినరోజులు కలిసి చేసుకుంటారు. వారాంతాల్లో ప్రొజెక్టర్ వేసుకుని సినిమా చూస్తారు. ప్రతి శుక్రవారం కమ్యూనిటీ డిన్నర్. ఎవరికైనా అనారోగ్యంగా ఉంటే అందరూ వెళ్లి చూస్తారు. వాళ్లందరిదీ ఒక ఉమ్మడి జీవనం. శ్వేత కార్తీక్ ఇక్కడికి రాక తప్పలేదు. ఇక్కడికి రాకముందు వాళ్లను చాలా ప్రశ్నలు పీడించేవి. బహుశా ఇక్కడికి వచ్చిన వాళ్లందరినీ ఈ ప్రశ్నలు పీడించే ఉంటాయి.

'పెళ్లి చేసుకోకుండా కలిసి ఉంటారా?'.. 'ఇలా కూడా ఉంటుందా ?'.. 'మీ పిల్లలకు ఏం చెబుతారు?' ఇంకా ఇలాంటివే చాలా. ఆ ప్రశ్నల నుంచి తప్పించుకొని ఐదేళ్లు గడిచాయి. స్వేచ్ఛలో ఇప్పుడు నలభై మూడు జంటలు ఉన్నాయి. సాఫ్ట్‌వేర్ ఉద్యోగులు. ఆర్టిస్టులు. ఫోటోగ్రాఫర్లు. రచయితలు. డాక్టర్లు. ఒక విషయంలో మాత్రం అందరూ ఒకటే. ఎవరూ పెళ్లి చేసుకోలేదు. అది లివిన్ జంటల స్వేచ్ఛాస్థలి. బయట ప్రపంచం వాళ్లను అనుమానంతోనో అవమానంగానో చూసినా ...లోపల వాళ్లు మాత్రం ఒకరినొకరు ప్రేమించేవారు. శ్వేత చాలాసార్లు అనుకునేది.

'ఇదే బహుశా కుటుంబం.' శ్వేతకు పాత విషయాలు గుర్తుకు రావడానికి నిజానికి కొన్ని తాజా కారణాలున్నాయి.

• • •

ఆదివారం సాయంత్రం. కమ్యూనిటీ వాట్సాప్ గ్రూపులో ఒక మెసేజ్ వచ్చింది.

"Flat B-304 is occupied. Please welcome our new residents."

ఐదు నిమిషాల్లో యాభై వెల్కమ్ మెసేజ్‌లు. ఎమోజీలు. పూలు. హృదయాలు. రాత్రి ఏడున్నరకి క్లబ్ హౌస్‌లో పరిచయ సమావేశం. కొత్తగా వచ్చిన ఇద్దరూ తలుపు దగ్గర నిలబడి నవ్వుతున్నారు. ఇద్దరూ అమ్మాయిలే. ఒకరు పొడుగ్గా, నల్లటి జుట్టుతో. మరొకరు పొట్టిగా, కళ్లద్దాలతో.

'హాయ్... నేను మీరా.'

'నేను అనన్య.'

'మేం బెంగళూరు నుంచి.' అంతే. ఒక్క క్షణం గదిలో నిశ్శబ్దం. ఎవరో చప్పట్లు కొట్టీ కొట్టనట్టు కొట్టారు. అందరూ చప్పట్లు కొట్టక తప్పలేదు. ఆ సగం చప్పట్లలో నిండైన సంకోచం. 'వాళ్లిద్దరూ ఎలా చేసుకుంటారబ్బా' పక్కనే ఉన్న స్వాతిని అడిగింది అల్లరిగా ఉండే రమణి.

• • •

రెండు రోజుల తర్వాత. లిఫ్ట్‌లో మీరా, అనన్య, శ్వేత ముగ్గురే. లిఫ్ట్ మూడో అంతస్తు దగ్గర ఆగింది. 'మీరు ఎంతకాలంగా ఇక్కడున్నారు?' మీరా నవ్వుతూ అడిగింది.

'ఐదేళ్లుగా.' 'ఈ ప్లేస్ చాలా బాగుంది . ఇక్కడ అందరూ చాలా ఓపెన్‌గా ఉంటారని విన్నాం.'

శ్వేత చిన్నగా నవ్వుతూ 'అవును...' అంది. ఆ 'అవును'లో కొంచెం కాదు ఉంది.

• • •

వారం తర్వాత మరో మెసేజ్. " Villa 12 occupied ." ఈసారి వచ్చినవాళ్లు ఆదిత్య. నైనా. రిజిస్ట్రేషన్ ఫారమ్‌లో వాళ్ల పేర్లు అలాగే ఉన్నాయి. కానీ వాళ్లిద్దరి ఫోటో చూసిన వాళ్లలో చాలామందికి ఒకే సందేహం. 'ఎవరు అబ్బాయి?' 'ఎవరు అమ్మాయి?' నైనా ట్రాన్స్ ఉమెన్. ఆదిత్య ట్రాన్స్ మేల్. వాళ్లు చేతులు పట్టుకుని నడుస్తుంటే, బయట ప్రపంచం విచిత్రంగానూ అభ్యంతరంగానూ కొంచెం అసహ్యంగానూ చూసేది. ఈ కమ్యూనిటీలో మాత్రం మొదటిసారి వాళ్లకు అలా అనిపించలేదు.

'ఇక్కడైనా ప్రశాంతంగా ఉంటుందేమో.' నైనా అంది.

ఆదిత్య నవ్వాడు. 'చూద్దాం.' వీళ్ల పరిచయ సభ కూడా గొప్పగా ఏం జరగలేదు. సందేహం నిండిన చప్పట్లే.

'వీళ్లేం చేసుకుంటారో ' పక్కనే ఉన్న స్వాతిని చెవిలో అడిగింది అంతే అల్లరిగా రమణి. మొదటి మార్పు చాలా చిన్నది. శుక్రవారపు "కమ్యూనిటీ డిన్నర్" కి ఎవరికి తోచిన వంట వాళ్లు తీసుకొస్తారు. నైనా తెచ్చిన హైదరాబాదీ దమ్ బిర్యానీని అందరూ పొగిడారు. కానీ... తీసుకునేటప్పుడు చాలామంది వడ్డించమని అడగలేదు. తామే వేసుకున్నారు. అది గమనించిన వాళ్లు కూడా గమనించనట్టే ఉన్నారు.....నైనా కూడా.

• • •

స్వేచ్ఛలో ఒక సంప్రదాయం ఉంది. కొత్తగా వచ్చిన వాళ్లు గేటు పక్కన ఒక మొక్క నాటాలి. ఈసారి నైనా, ఆదిత్య వంతు. మట్టి తవ్వుతున్నారు. పిల్లలు చుట్టూ నిలబడ్డారు. ఒక చిన్నబ్బాయి అడిగాడు.

'అంకుల్...'

ఆదిత్య నవ్వుతూ చూశాడు. 'చెప్పు.'

'నువ్వు ముందు ఆంటీనా?'

అక్కడ ఉన్న పెద్దవాళ్లందరూ ఒక్కసారిగా ఇబ్బంది పడ్డారు. నైనా ఆ బాబుని దగ్గరకు

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

తీసుకుని 'నీ పేరు?' అడిగింది.

'విహాన్.'

'విహాన్... ఈ మొక్క చూడు. ఇది చిన్నప్పుడు ఎలా ఉందో తెలుసా?'

'లేదు.'

'ఇదీ మారింది. మొక్క చెట్టయింది కదా'

'అంకుల్ ఇప్పుడు చెట్టా?'

'అవును.' బాబు మొక్కను చూసి మళ్లీ ఆదిత్యను చూశాడు.

'అయితే నువ్వూ చెట్టులాంటివాడివే కదా' పిల్లలు కొన్నిసార్లు సమాజం కంటే తెలివైన ప్రశ్నలు అడుగుతారు. మరింత తెలివైన సమాధానాలు కూడా వాళ్లకే తెలుస్తాయి.

● ● ●

ఆ రాత్రి నైనా ఆదిత్య బాల్కనీలో చాలాసేపు కూర్చున్నారు . ఆదిత్య అడిగాడు.

'నువు గమనించావా?' నైనా అడిగింది.

'ఏది?'

'మన చేతి నుంచి ఎవరూ భోజనం తీసుకోలేదు.'

'బయట అయితే నవ్వేసేదాన్ని.'

'ఇక్కడ కూడానా అని బాధగా ఉందా?'.. నైనా సమాధానం చెప్పలేదు. ఆదిత్య చాలాసేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

'బయట కూడా ఇలాగే జరిగేది.'

'అవును.'

'కానీ...'

'ఇక్కడ కూడా జరుగుతుందని ఊహించలేదు.'

● ● ●

ఆదివారం సాయంత్రం. క్లబ్ హౌస్‌లో సినిమా. సీట్లు దాదాపు నిండిపోయాయి. మీరా , అనన్య లోపలికి వచ్చేసరికి రెండు సీట్లు మాత్రమే

ఖాళీగా ఉన్నాయి. వాటి మధ్యలో ఒక్కో సీటు ఖాళీగా ఉంది. ఎవ్వరూ లేచి 'ఇక్కడ కూర్చోండి' అనలేదు.

ఎవ్వరూ 'వెళ్లిపోండి' అని కూడా అనలేదు. ఆ ఒక్క సీటు దూరమే...అసలు దూరం.

● ● ●

ఒక రోజు వాట్సాప్ గ్రూప్ Resident Welfare Association లో కొత్త చర్చ మొదలైంది.

రాహుల్ 'మన కమ్యూనిటీకి మీడియా అటెన్షన్ ఎక్కువ అవుతోంది.'

కార్తిక్ 'అదేంటి?'

రాహుల్ 'ఎవరెవరు వస్తున్నారో కొంచెం చూసుకోవాలి.'

మీరా 'అంటే?'

రాహుల్ 'అందరికీ ఓపెన్ అంటే... అందరికీ ఓపెన్ కాదు కదా.' ఐదు నిమిషాలు ఎవరూ రిప్లై ఇవ్వలేదు.

'మన కమ్యూనిటీ ఇమేజ్ గురించి కూడా కొంచెం ఆలోచించాలి.'

శ్వేత వెంటనే అడిగింది. 'ఏమైంది?'

కొంతసేపటి తర్వాత సమాధానం వచ్చింది. 'ఇవాళ నా ఆఫీసు వాళ్లు వచ్చారు. కొంచెం... డిస్ కంఫర్ట్ ఫీల్ అయ్యారు.'

'ఎందుకు?' అని మీరా అడిగింది. రాహుల్ చాలా సేపు టైప్ చేసి డిలీట్ చేసినట్టు గ్రూప్ లో అందరికీ తెలుస్తోంది. చివరకు ఒక్క వాక్యం మాత్రమే పెట్టాడు.

'మనం లివ్ ఇన్ కమ్యూనిటీ. దానికి కూడా కొన్ని లిమిట్స్ ఉండాలి.'

'రాహుల్... నువ్వు ఏమనాలనుకుంటున్నావు?'

రాహుల్ రిప్లై... 'Nothing personal.'

ఆ వాక్యం కింద నిశ్శబ్దం పేరుకుపోయింది. ఆ మెసేజ్ కింద పది నిమిషాలు ఎలాంటి స్పందన రాలేదు. నైనా ఆ చాట్‌ను చాలాసేపు

చూస్తూనే ఉంది. తర్వాత మొబైల్ స్క్రీన్ ఆఫ్ చేసింది.

'మనుషులకి ప్రతి స్వేచ్ఛకి ఒక గోడ కావాలి.' అని గొణుక్కుంది.

● ● ●

మరుసటి వారం రెసిడెన్షియల్ కమిటీ మీటింగ్. అజెండా చిన్నదే. సెక్యూరిటీ. నీటి సమస్య. పార్కింగ్.

అన్నీ అయిపోయాక రాహుల్ గొంతు సవరించుకున్నాడు.

'ఒక చిన్న విషయం.' అందరూ చూశారు.

'ఇకపై కొత్త సభ్యులను తీసుకునేటప్పుడు ఒక స్క్రీనింగ్ కమిటీ ఉండాలి.'

'ఎందుకు?' కార్తిక్ అడిగాడు.

'మన కమ్యూనిటీ లక్ష్యం దెబ్బతినకూడదు.'

'మన లక్ష్యం ఏమిటి?' మీరా అడిగింది.

'లివ్ ఇన్ జంటలకు సురక్షితమైన స్థలం.'

'వాళ్లు లివ్ ఇన్ జంట కాదా?' శ్వేత ప్రశాంతంగా అడిగింది. రాహుల్ తడబడ్డాడు.

'అది... విషయం కాదు.'

'మరి విషయం ఏమిటి?'

'వాళ్లు... అంటే...'

మాట బయటకు రాలేదు.

ఎందుకంటే అతనికి కూడా తన మాట సిగ్గుగా అనిపించింది కామోసు.

● ● ●

ఆ రోజు రాత్రి శ్వేతకు నిద్ర పట్టలేదు. కార్తిక్ అడిగాడు.

'ఏమైంది?'

'ఒక విషయం గుర్తొచ్చింది.'

'ఏది?'

'ఐదేళ్ల క్రితం...'

'ఏమైంది?'

'మనం మొదటి ఇల్లు వెతుకుతున్నప్పుడు ఒక ఇంటి యజమాని అన్నాడు...' ఆమె గొంతు నెమ్మదించింది.

'మీలాంటి వాళ్లను ఉంచితే మా అపార్ట్‌మెంట్ ఇమేజ్ పాడవుతుంది' శ్వేత

ఒక్కసారిగా మంచం మీద లేచి కూర్చుంది.

'ఇవాళ రాహుల్ కూడా అదే మాట అన్నాడు.'

కార్తిక్ మాట్లాడలేదు. కొన్నిసార్లు మనిషి తన మాటల్లో తన శత్రువులను కాపాడుతుంటాడని ఇద్దరికీ అర్థమైంది.

● ● ●

నైనాకు ప్రతి ఉదయం మొక్కలకు నీళ్లు పోయడం అలవాటు. తన ఇంటి ఆవరణలోని వాటికే కాదు. దారిలో కనిపించిన ప్రతి మొక్కకీ.

ఒకరోజు మీరా అడిగింది. 'అందరి ఇళ్ల ముందు మొక్కలకు ఎందుకు నీళ్లు పోస్తున్నావు?' అని. దానికి నైనా నవ్వింది.

'మొక్కలు నీళ్ల యాజమాన్యాన్ని చూడవు.' ఆ మాటకు మీరా నవ్వింది, కానీ ఆ రాత్రి మీరాకు కూడా చాలా సేపు నిద్ర పట్టలేదు.

● ● ●

అదే సాయంత్రం...స్వేచ్ఛ మెయిన్ గేటు దగ్గర సెక్యూరిటీ గార్డు కొత్తగా వచ్చిన ఒక కొరియర్ బాయ్‌తో వాదిస్తున్నాడు.

'ఎక్కడికి?'

'విల్లా 12.'

'పేరు?'

'నైనా.' అతను కాసేపు ఆగి అడిగాడు.

'అంకుల్‌కి ఇవ్వాలా... ఆంటీకి ఇవ్వాలా?'...సెక్యూరిటీ గార్డ్ నవ్వేశాడు. కొరియర్ బాయ్ కూడా నవ్వాడు. గేటుదాటి లోపలికి వస్తున్న శ్వేత ఆ నవ్వు విన్నది.

ఆ నవ్వు...ఎక్కడో చాలా సంవత్సరాల క్రితం...తన వెనక కూడా వినిపించిందే. విన్నదే. ఆ నవ్వులో తమను ఆఫీసులో హేళన చేసిన గొంతులున్నాయి. ఇల్లు ఖాళీ చేయించిన నలుగురు యజమానుల విసుర్లున్నాయి. ఆరు నెలల్లో వాళ్లు నాలుగు ఇళ్లు మారడం గుర్తుకొచ్చింది. ఐదోసారి ఒక బ్రోకర్ అన్నాడు.

'సార్... మీలాంటి వాళ్ల కోసం ఒక ప్లేస్ ఉంది.'

'మీలాంటి వాళ్లు? అంటే...'... అతను మింగేసిన మాటలున్నాయి.

● ● ●

శ్వేత ఇంట్లో పార్టీ. అందరూ వచ్చారు. వాతావరణమంతా సంగీతం. నవ్వులు. డ్యాన్స్. మీరా, అనన్య కూడా వచ్చారు. ఆదిత్య, నైనా తలుపు దగ్గరకు వచ్చేసరికి లోపలనుంచి సంగీతం వినిపిస్తోంది. డోర్ తెరిచింది శ్వేతే. ఒక్క క్షణం తడబడింది. 'హాయ్...' 'లోపలికి రండి.' లోపలికి వెళ్లగానే మాటలు ఉన్నట్టుండి ఆగిపోయాయి. అది ఎవరూ ప్లాన్ డ్ గా చేసింది కాదు. కానీ జరిగింది. కొంతమంది చూపులు నిర్లిప్తంగా మారిపోయాయి. కొంతమంది సంభాషణలు మధ్యలో ఆగిపోయాయి. ఆదిత్య గ్లాస్‌లో జ్యూస్ పోసుకుని బాల్కనీకి

తరువాయి 16 లో

5 వ పేజీ నుంచి

గోడల్లోపలి గోడలు

వెళ్లిపోయాడు. నైనా కూడా. పది నిమిషాల తర్వాత వాళ్లు నిశ్శబ్దంగా వెళ్లిపోయారు.

ఎవరూ ఆపలేదు.

• • •

నైనాకు ప్రతి ఇంటి ముందు రాత్రి పూట ఏ నోట్ లేకుండా

ఒక పువ్వు పెట్టి వెళ్లడం అలవాటు. ఒకరోజు ఆమె తలుపు ముందు

అన్ని పూలూ తిరిగి

పడివున్నాయి. ఏ నోట్ లేదు. అది చాలా చెడ్డ రిటర్న్ గిఫ్ట్.

• • •

తెల్లారి స్వాతి, శ్వేతను కలిసింది. 'మొన్న వాళ్లు ఎందుకు వెళ్లిపోయారు?'

'తెలియదు.'

'నీకు తెలుసు.' శ్వేత మౌనంగా ఉంది.

స్వాతి అడిగింది. 'మనం బయట ఎదుర్కొంటున్నదే... వాళ్లు ఇక్కడ ఎదుర్కొంటున్నారని నీకు అనిపించలేదా?'

శ్వేత వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. చాలాసేపటి తర్వాత అంది. ' అది అంత సింపుల్ కాదేమో.'

'ఎందుకు?'

'ఎందుకంటే...'

ఆమె వాక్యం మధ్యలో ఆగిపోయింది. స్వాతి సూటిగా అడిగింది. 'మనల్ని సమాజం అంగీకరించలేదు కాబట్టి మనం ఈ కమ్యూనిటీని నమ్ముకున్నాం.'

'అవును.'

'మరి ఇప్పుడు మనమే ఇంకొకరిని అంగీకరించలేకపోతున్నామా?'

శ్వేత మొదటిసారి స్వాతి కళ్లలోకి చూడలేకపోయింది.

• • •

ఇంకో రోజు వాట్సప్ లో మళ్లీ చర్చ జరిగింది. ఈ సారి చాలా మంది పాల్గొన్నారు. కొందరు సగం సాంప్రదాయవాదులు. కొందరు సగం

విప్లవ కారులు. కొందరు ప్రశ్నించే వారు. కొందరు ధిక్కారులు. కొందరు తటస్థులు.

' శారీరక అనుబంధం ఆడా మగా మధ్యే ఉండాలి. అదే ప్రకృతి ధర్మం '

'ప్రకృతి ధర్మమా? లేక సమాజం రాసుకున్న నియమమా?'

' సమాజం కూడా ప్రకృతినే అనుసరిస్తుంది.'

'అయితే ప్రకృతిలో స్వలింగ జీవనం సాగించే వందలాది జంతు జాతుల సంగతో?'

'అది జంతువుల సంగతి. మనుషులకు సంస్కృతి ఉంది.'

'మన సంస్కృతిలో అర్ధనారీశ్వరుడు ఉన్నాడు. శిఖండి ఉన్నాడు. బృహన్నల ఉన్నాడు. లింగ వైవిధ్యాన్ని పురాణాల్లో పూజించి,

మన ముందున్న మనుషులను మాత్రం అవమానిస్తాం, ఎందుకలా ?'

'వాళ్లను గౌరవించాలి. కానీ ఇది వేరు.'

'ఎందుకు వేరు?'

'కుటుంబం. సంతానం.'

'అయితే పిల్లలు కనలేని దంపతుల సహజీవనం చెల్లదా? వృద్ధాప్యంలో పెళ్లి చేసుకునేవాళ్లది పెళ్లి కాదా? అలా అయితే మరి

స్వేచ్ఛలో ఉన్న అందరి సంగతేంటి ?'

'అది... విషయం అలా కాదు.'

'అయితే ఇదంతా పిల్లల కోసమా? ఇద్దరు మనుషులు ఒకరికొకరు జీవితాలను పంచుకోవడమా?'

'సమాజం ఏమంటుంది?'

'సమాజాన్ని ధిక్కరించిన మన సమాజం కూడా ఇలా మాట్లాడడం సమంజసమేనా, సమాజం ఒకప్పుడు వితంతు వివాహాన్నీ తప్పు అనింది. కులాంతర వివాహాన్నీ పాపం అనింది. ప్రేమ వివాహాన్ని అవమానం అనింది. ఇప్పుడు వాటిలో చాలా అంగీకరించింది కదా. సమాజం వాటిని అంగీకరించేట్టు మనమే చేసామనే విషయం అందరూ గుర్తుంచుకోవాలి'

'అయినా... ఇద్దరు మగవాళ్లు లేదా ఇద్దరు ఆడవాళ్ల సహజీవనం, ట్రాన్స్ జెండర్ల సంసారం జీర్ణించుకోవడం కష్టం.'

'జీర్ణించుకోవడం కష్టమా? లేక అలవాటు లేకపోవడమా?'

'మరి సహజీవనాన్ని జీర్ణించుకున్నామా, అలవాటు పడ్డామా, గత్యంతరం లేకనా '

'పెళ్లి లేకుండానే కలిసి జీవించే హక్కు ఇద్దరికీ ఉందని అంగీకరిస్తున్నాం. అయితే అదే ఇద్దరూ చట్టబద్ధంగా 'మేము కుటుంబం' అని

చెప్పాలంటే ఎందుకు భయపడుతున్నాం?'

'అంటే మీ ఉద్దేశ్యం...'

'ఒకరి ప్రేమను నువ్వు ప్రేమించాల్సిన అవసరం లేదు. కానీ అది వారి హక్కు అని అంగీకరించాల్సిన బాధ్యత మాత్రం ఉంది.'

'అయితే సంప్రదాయం?'

'సంప్రదాయం మనుషుల కోసం పుట్టింది. మనుషులు సంప్రదాయం కోసం కాదు.'

'కొన్ని ప్రశ్నలు... సమాధానాల కంటే పెద్దవిగా ఉంటాయి.' 'అవును. మనం వాటికి వెంటనే సమాధానం చెప్పకపోయినా పర్వాలేదు. కానీ ప్రశ్న అడిగిన వాళ్లను మాత్రం శిక్షించకూడదు.'

'బయట గోడలను కూల్చి మనం స్వేచ్ఛలోకి వచ్చాం. మనం స్వేచ్ఛలో కూడా గోడలు కడితే ఎలా'

ఆ తరువాత అన్నీ రకరకాల ఎమోజీలే.

• • •

అదే రోజు సాయంత్రం శ్వేత వాట్సాప్ గ్రూపులో ఒక నోటీసు పెట్టింది.

'స్వేచ్ఛ ఏర్పడింది మనలాంటి వాళ్లను బయట ప్రపంచం తిరస్కరించినందుకే. ఇప్పుడు మనమే ఇంకొకరిని తిరస్కరిస్తే... ఈ గేటు బయట ఉన్న వాళ్లకీ, మనకీ తేడా ఏమిటి?'

ఈసారి సమాధానం ఆలస్యంగా వచ్చింది. మొదట రాహుల్. 'సారీ.' తర్వాత ఇంకొకరు.

'బహుశా మనం సవ్యంగా ఆలోచించలేదు.' ఆ తర్వాత...ఒక్కొక్కరిగా.

'సారీ.' 'సారీ'... 'సారీ'

నైనా మొబైల్ లోకి చూసి నవ్వలేదు. ఏడవలేదు. ఆదిత్య వైపు చూసి మాత్రమే అంది 'క్షమాపణలు వినడం బాగానే ఉంటుంది.'

'కానీ...'

'తలుపు తెరవడం కంటే...గేటు తీసేయడం కష్టం.'

అనన్య మీరా కూడా చర్చంతా ఫాలో అవుతున్నా, సారీలు స్వీకరిస్తున్నా, ఎక్కడో ఏదో తెలియని నొప్పి.

• • •

కొన్ని నెలల తర్వాత... గేటు మీదున్న పాత బోర్డు Married Couples Not Allowed అలాగే ఉంది. కానీ దాని కింద ఇంకో చిన్న పలక కనిపించింది.

ఎవరు పెట్టారో ఎవరికి తెలియదు. దానిమీద ఒక్క వాక్యం. "No one seeking dignity will be turned away." అప్పటి నుంచి "స్వేచ్ఛ" ఒక గేటెడ్ కమ్యూనిటీగా కాకుండా...తమ గాయాలను మాత్రమే కాదు, తమ తోటి కన్నీటి చారికలను కూడా గుర్తించడానికి ప్రయత్నించే ఒక ఇల్లుగా మారింది. గేట్లు ఇంకా ఉన్నాయి. కానీ వాటిని రక్షిస్తోంది వివక్ష కాదు. వాటిని తెరిచి ఉంచాలనే స్పృహ.

ఉన్మేషం

- కె.వి. సుమలత

"ప్రకాష్.. ఈ రోజు నేను చేసిన బాంబినో ఉప్మా నువ్వు తినకుండానే పాతిక లైకులు సంపాదించుకుంది" ఉప్పొంగిపోతూ అంది అన్విత.

"అయితే ఇప్పుడు ఖచ్చితంగా నేను బాగుందని చెప్పాలని హింట్ ఇస్తున్నావన్నమాట" నవ్వాడు ప్రకాష్.

"నేను చేయడం... బాగుండకపోవడమా? చూడు ఎంత కలర్ఫుల్‌గా ఉందో?" టేబుల్ మీద గాజు బౌల్ మూత తీసి చూపించింది.

దాంట్లో సేమ్యా ఉప్మా మీద క్యారెట్ కోరు, కొత్తిమీర అందంగా అలంకరించింది.

"ఉప్మా నిజంగానే తినాలనిపించేలా ఉంది, తొందరగా పెట్టు ఆఫీసుకి టైమ్ అవుతోంది" హడావుడి పడ్డాడు.

అన్విత ప్లేటులో ఉప్మా పెట్టి ప్రకాష్ ముందుకు జరిపి, అతడి భుజాల చుట్టూ చేయి వేసి ముందుకు వంగి ఒక సెల్ఫీ తీసుకుంది.

"అనూ! దిస్ ఈజ్ టూ మచ్! నువ్వు చేసేది నాకేమీ నచ్చడం లేదు. ఇప్పుడు ఈ ఫోటో ఇన్‌స్టాగ్రామ్‌లో పోస్ట్ చేస్తావు కదూ."

"అవును... ముందు నేను చేసిన ఉప్మా పోస్ట్ చేసి, ఇప్పుడు 'ఉప్మా తింటున్న శ్రీవారితో నేను' అని రైటప్ రాసి, మన ఫోటో పెడతాను" అతడి గొంతులో ధ్వనించిన అయిష్టతను ఏమాత్రం పట్టించుకోకుండా అంది అన్విత.

ప్రకాష్ ఒక సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీలో మంచి ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అన్విత పెళ్ళికి ముందు చిన్న ఉద్యోగం చేసింది కానీ ప్రస్తుతం ఖాళీగానే ఉంది. ఆరు నెలల క్రితమే పెళ్లవడంతో హైదరాబాద్‌లోని ఒక గేటెడ్ కమ్యూనిటీలో జీవితం కొత్తగా ప్రారంభమైంది.

అన్వితకు తన జీవితంలోని ప్రతీ చిన్న సంతోషాన్ని ప్రపంచంతో పంచుకోవడం ఇష్టం. వారి హనీమూన్ ఫోటోలు, కొత్త ఇల్లు, తను చేసే వంటలు... ఇలా అన్నీ ఇన్‌స్టాగ్రామ్‌లో 'స్టోరీస్' రూపంలో దర్శనమిస్తాయి. వాటికి వచ్చే లైకులు, కామెంట్లు చూసుకోవడం ఆమెకు ఒక చిన్నపాటి వ్యాపకంలా మారింది.

"ఇంటిని ఇంటిలా ఉంచాలి, నాలుగు గోడల మధ్య జరిగే విషయాలు వీధిలోకి తీసుకురావడం మంచిది కాదు" తరచూ ప్రకాష్ అనే మాట.

"అయ్యో! మీరింకా ఎక్కడో పాతకాలంలో ఉన్నారండి. ఒకసారి ఇలా చూడండి.. అందరూ ఎలా ఎన్ని రకాల పోస్టులు పెడుతున్నారో!"

"నీకు చెప్పడం నా వల్ల కాదు" చిన్నగా విసుక్కున్నాడు.

ప్రకాష్ తిని వెళ్ళాక, అన్విత తలుపు వేసుకుని వచ్చి తీరుబడిగా టిఫిన్ తింటూ కాలేజీ ఫ్రెండు గీతకి ఫోన్ చేసి కబుర్లు మొదలు పెట్టింది. అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడు మెసేజ్ శబ్దం రావడంతో ఆసక్తిగా చూసింది.

కొత్త నంబర్ నుండి ఒక ఫోటో వచ్చింది.

"గీతా! మొన్న మనం తీసుకున్న గ్రూప్ ఫోటో ఒక కొత్త నంబర్ నుండి వచ్చింది. ఒక లింక్ కూడా పెట్టారు. ఈ నంబర్ ఎవరిదై ఉంటుందంటావు?" అడిగింది అన్విత.

"మన క్లాస్‌మేట్స్‌లో ఎవరైనా ఫోటోల లింక్ పంపించారేమో!"

అన్విత లింక్ ఓపెన్ చేసింది.

"ఫోటోలు ఏమీ లేవు గీతా! 'ఎవరు మీరు?' అని మెసేజ్ చేస్తున్నాను."

"అయితే జవాబిస్తారు" అంది గీత.

" 'నువ్వు చాలా అందంగా ఉంటావ'ని జవాబు వచ్చింది. ఎవరో మాత్రం చెప్పలేదు."

"సరేలే, మన ఫ్రెండ్స్ ఎవరో కాసేపు నీతో ఆడుకుంటున్నారు. ఇక నేను ఉంటాను" ఫోన్ పెట్టేసింది గీత.

అన్విత కాసేపు ఆ అజ్ఞాత వ్యక్తితో సరదాగా చాట్ చేసింది.

తరువాత ఎప్పటిలా తన వ్యాపకంతో బిజీ అయిపోయింది.

"హాయ్ గుడ్ ఈవెనింగ్ మై డ్రీమ్ గర్ల్."

సాయంత్రం మళ్ళీ ఆ నంబర్ నుండే మెసేజ్!

ఆ సంబోధనకు ముందు ఆశ్చర్యపోయింది. ఆ నంబర్ ఎవరిదై ఉంటుందా అని ఎంత ఆలోచించినా తెలియలేదు. 'పోనిలే, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వారే బయటపడతారు' అని వదిలేసింది.

మరుసటి రోజు ఉదయం.

ప్రకాష్ ఆఫీసుకి వెళ్ళిన కొద్దిసేపటికి అన్వితకు నిన్నటి అపరిచిత నంబర్ నుండి మెసేజ్ వచ్చింది.

అందులో అన్విత బెడ్రూమ్‌లో డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ అద్దం ముందు నిలబడి జుట్టు సర్దుకుంటున్న ఫోటో ఉంది. ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమంటే, అది కాసేపటి క్రితమే ఎవరో ఆమెకు తెలియకుండా తీసిన ఫోటో.

"నువ్వు ఈ పసుపు రంగు డ్రెస్‌లో చాలా బాగున్నావు తెలుసా? ఆ జడ కొంచెం వదులుగా ఉండటం వల్ల పాత కాలం హీరోయిన్‌లా ముద్దొస్తున్నావు" కింద ఉన్న మెసేజ్ చదివేసరికి ఒక్కసారిగా ఒళ్లు జలదరించింది.

అన్విత చుట్టూ చూసింది.

కిటికీలు మూసే ఉన్నాయి.

'మరి ఈ ఫోటో ఎవరు తీశారు? ఎలా తీశారు?'

కంగారుతో నుదుటిపై చిరుచెమటలు పట్టాయి.

వెంటనే ఆ నంబర్‌ను బ్లాక్ చేసింది.

కానీ ఐదు నిమిషాల తర్వాత మరో నంబర్ నుండి మెసేజ్ వచ్చింది.

"అనూ! నెంబర్ బ్లాక్ చేయడం వల్ల నన్ను ఆపలేవు. దేవేంద్రుడిని కాకపోయినా, నాకూ

వెయ్యి కళ్ళున్నాయి. నేను నిన్ను ప్రతిక్షణం చూస్తూనే ఉన్నాను. నువ్వేం చేస్తున్నా నాకు కనిపిస్తుంది."

అన్వితకు వెన్నులో వణుకు మొదలైంది.

వెంటనే గీతకు ఫోన్ చేసి విషయం అంతా చెప్పింది.

ఆ మాటలు వినగానే షాక్ అయిన గీత, "అనూ, ఇది మన ఫ్రెండ్స్ చేస్తున్న ప్రాంక్‌లా అనిపించడం లేదు. ఎవరో నిన్ను స్టాక్ చేస్తున్నారు. మీ గది కిటికీలు, తలుపులు అన్నీ ఒకసారి చెక్ చెయ్. ప్రకాష్‌కి ఇప్పుడే ఫోన్ చేసి చెప్పేయ్" సలహా ఇచ్చింది.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

"ప్రకాష్‌కి చెబితే కోపం వస్తుంది. తను ఎప్పుడూ ఇన్‌స్టాగ్రామ్‌లో, ఫేస్‌బుక్‌లో ఫోటోలు పెట్టొద్దని అంటాడు. అసలే అతనికి ఈ సోషల్ మీడియా అంటే పడదు" దాదాపు ఏడుపు గొంతుతో అంది అన్విత.

"అయితే ఆగు.. రెండు రోజులు చూద్దాం.. ఏం జరుగుతుందో? నువ్వు ఏ ఫోటోలు ఎందులోనూ పోస్ట్ చేయకు."

"అలాగే" బెదురుగానే జవాబిచ్చింది.

మరుసటి రోజు సాయంత్రం వరకు అన్వితకు ఎటువంటి మెసేజెస్ రాలేదు. 'హమ్మయ్యా' అని ఊపిరి తీసుకుంది. కానీ సరిగ్గా ప్రకాష్ ఇంటికి వచ్చే ముందు గీతతో మాట్లాడిన మాటలను కోట్ చేస్తూ మెసేజ్ వచ్చింది.

"ఏమిటి అనూ! గీత చెప్పిందని ఫోటోలు పెట్టడం మానేశావా? అయినా రెండు రోజులు ఆగడం వల్ల లాభం లేదు. నువ్వు గీతతో ఏం మాట్లాడావో కూడా నేను వినగలనని అర్థమైందా?"

అన్వితకు గుండె ఆగినంత పనైంది.

"అసలు ఎవరు నువ్వు? ఎందుకు నా వెంట పడుతున్నావు?" కాస్త తేరుకున్నాక వణుకుతూనే రిప్లై ఇచ్చింది.

"నేను నీ నీడను. ఇప్పుడు నీ శ్రీవారు ప్రకాష్ వస్తారు కదా, ఆయనకు ఇప్పుడు నువ్వెలా ఉన్నావో ఫోటోలు తీసి పంపమంటావా?" మెసేజ్ చూడగానే అన్విత భయపడి ఫోన్ పడకగది మూలకు విసిరేసింది.

సరిగ్గా అదే సమయానికి ప్రకాష్ లోపలికి వచ్చాడు.

అన్విత ముఖం పాలిపోయి ఉండటం చూసి, "ఏమైంది అనూ? ఒంట్లో బాలేదా?" నుదుటి మీద చేయి వేసి చూశాడు.

బలవంతంగా నవ్వు తెచ్చుకుని, "ఏం లేదు, కొంచెం తలనొప్పి.. అంతే!" అంటూ హడావిడిగా వంటగదిలోకి వెళ్లిపోయింది.

తరువాత రోజు పొద్దున్నే గీత దగ్గర నుండి ఫోన్!

అప్పటికి ఇంకా అన్విత నిద్రలోనే ఉంది.

ఫోన్ రింగవడంతో దిగ్గున లేచి కూర్చుంది.

"హలో గీతా! ఏంటి పొద్దున్నే ఫోన్ చేశావు?"

"అనూ.. ఇన్‌స్టాగ్రామ్‌లో అలాంటి పోస్టులు పెట్టావేంటి? ఏమైంది నీకు?" కోపంగా అరిచింది.

"నేనేం పెట్టలేదు గీతా" కంగారు పడింది.

"అయితే నువ్వు కాదా? ఒకసారి నీ ఇన్‌స్టాగ్రామ్ అకౌంట్ చూడు."

అన్విత కాల్ కట్ చేసి ఇన్‌స్టాగ్రామ్ తెరిచింది.

తన ఖాతా నుండి ఆమెకు తెలియకుండానే కొన్ని అసభ్యకరమైన ఫోటోలు మార్ఫింగ్ చేసి పెట్టబడ్డాయి. తన ఫోన్ హ్యాకింగ్‌కి గురైందని అర్థమైంది.

'ఇప్పుడేం చేయాలి? ప్రకాష్ ఎన్నిసార్లు ఫోటోలు సోషల్ మీడియాలో పోస్ట్ చేయొద్దని చెప్పినా తను వినలేదు. ఇప్పుడు నా గురించి అందరూ ఎంత అసహ్యంగా అనుకుంటారో!'

తల కొట్టుకుంటూ గబగబా ఇన్‌స్టాగ్రామ్‌లోని పోస్టులు డిలీట్ చేసింది.

చూస్తున్న కొద్దీ ఆ అజ్ఞాత వ్యక్తి వేధింపులు పరాకాష్ఠకు చేరాయి.

అన్వితకు ఫోన్ చూస్తేనే భయం మొదలైంది. బెడ్‌రూమ్‌లో ఉన్నా, వంటింట్లో ఉన్నా ఏదో ఒక మూల నుండి ఎవరో తనను గమనిస్తున్నారనే భావం వెంటాడసాగింది. ఒంటరిగా ఇంట్లో ఉండాలంటే భయం. పడుకుంటే నిద్ర రావడం లేదు. తిండి సహించడం లేదు. అనుక్షణం ఫోన్‌తోనే గడిపే తనిప్పుడు 'బీప్' మని శబ్దం వస్తే చాలు, ఉలిక్కిపడుతోంది.

'ఈ గొడవంతా ఫోన్ వల్లనే... ఇదే లేకపోతే అతడు నన్నెలా కాంటాక్ట్ చేయగలడు?'

ఆ ఆలోచన రాగానే ఫోన్ స్విచ్ ఆఫ్ చేసింది.

'హమ్మయ్యా, ఇప్పుడు నన్ను ఎలా వేధిస్తాడో చూస్తాను' లేని ధైర్యం తెచ్చుకుంది. కానీ ఆ సంతోషం ఎంతోసేపు నిలవలేదు. పది నిమిషాల తర్వాత హాల్లో ఉన్న స్మార్ట్ టీవీ తనంతట తానుగా ఆన్ అయింది. అన్విత ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి భయంతో టీవీ వైపు చూసింది. అందులో ఏ ఛానల్ రావడం లేదు, కానీ స్క్రీన్ మీద పెద్ద అక్షరాలతో ఒక మెసేజ్ ప్రత్యక్షమైంది.

"ఫోన్ ఆఫ్ చేస్తే నేను ఆగిపోతానా అనూ? ఇప్పుడు నీ ల్యాప్‌టాప్ కెమెరా తెరుచుకుంటుంది చూడు!"

అది చదవగానే అన్విత వణుకుతూ బెడ్‌రూమ్‌లోకి పరిగెత్తింది. అక్కడ టేబుల్ మీద ఉన్న ల్యాప్‌టాప్ వెబ్ క్యామ్ లైట్ ఎర్రగా వెలుగుతోంది. అంటే ఎవరో తనను లైవ్‌లో గమనిస్తున్నారన్నమాట!

ఒక్కసారిగా ఊపిరి ఆగిపోయినట్టు గుండె బరువెక్కింది.

వాడు కేవలం ఫోన్ ద్వారానే కాదు, ఇంట్లో కూడా ఉన్నాడని అర్థమైంది. స్మార్ట్ హోమ్ సిస్టమ్ ద్వారా ఇంట్లోని లైట్లను ఆన్ చేయడం, ఆఫ్ చేయడం చేశాడు.

ఈ వారం కథ

ఉన్నట్లుండి హాల్లోని మ్యూజిక్ సిస్టమ్ అతి పెద్ద శబ్దంతో ప్లే అయింది.

అన్వితకు పిచ్చి పట్టినంత పనయ్యింది.

అంతలో టీవీ స్క్రీన్ మీద మరో మెసేజ్!

నీ ఫోన్‌కి ఒక వీడియో క్లిప్ వచ్చింది. ఫోన్ ఆన్ చేసి అర్జంటుగా చూడు. ఆలస్యం చేస్తే నీ కాపురానికే ముప్పు."

అన్విత పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి ఫోన్ ఆన్ చేసింది.

అందులో ఆమె బెడ్‌రూమ్‌లో బట్టలు మార్చుకుంటున్న దృశ్యాలు!

కళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి.

పక్కనున్న గోడను పట్టుకుని పడకుండా ఆపుకుంటూ, కింద మెసేజ్ చదివింది.

"ఇది ట్రైలర్ మాత్రమే అనూ! ఈ వీడియో ఇప్పుడు నా దగ్గర మాత్రమే ఉంది. నీ ఫోన్ ఆఫ్ చేస్తే నీకే ప్రమాదం. ఈ విషయాలు ఎవరితో చెప్పినా ఈ వీడియో ఇంటర్నెట్‌లో ఉంటుంది. నేను చెప్పినట్లు చేస్తే నీకే మంచిది... బై ఫర్ నౌ."

'ఈ టార్చర్ భరించడం తనవల్ల కాదిక. ఇంతా జరిగాక ఇక బతకడం వృథా..'

నిర్వేదంగా తల పైకెత్తి ఫ్యాన్ వైపు చూసింది.

సరిగ్గా అప్పుడే...

ప్రకాష్ కారు హారన్ వినబడింది. పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి తలుపుతీసి అతడిని చుట్టుకుపోయి గట్టిగా ఏడ్చేసింది.

ఆ ఆకస్మిక ఘటనకు ముందు కంగారు పడ్డాడు ప్రకాష్. తర్వాత అనునయిస్తూ "ఏమైంది అనూ" భుజంపై చేయి వేసి లాలనగా అడిగాడు.

అన్వితకు జరిగిందంతా చెప్పేయాలనిపించింది. కానీ, మెసేజ్‌లో హెచ్చరిక గుర్తొచ్చింది. ఆ వీడియో చూస్తే ప్రకాష్ ఏమంటాడో అనే భయంతో ఏడుపు స్థాయి పెంచింది.

"కొద్ది రోజులుగా నువ్వు ఇన్‌స్టాగ్రామ్‌లో కూడా ఆక్టివ్‌గా లేనట్టున్నావు. ఎప్పుడు చూసినా దిగాలుగా కనిపిస్తున్నావు.. ఏమైంది?" బుజ్జగించాడు.

"మా డాడీని చూడాలనుంది" వెక్కుతూ అంది.

"ఓస్ దీనికేనా! రేపు ఉదయం వెళ్ళి నీ బెంగ తీరేదాకా ఉండిరా." దగ్గరగా తీసుకుంటూ అన్నాడు ప్రకాష్.

"ఈ ఇంట్లో ఉండను... ఇప్పుడే వెళ్ళిపోతాను" అతడిని తోసేసి మళ్లీ బావురుమంది.

అన్విత ప్రవర్తనకు విస్తుపోయాడు.

ఏదో జరిగిందని అర్థమైంది. ఆమెను బలవంతంగా సోఫాలో కూర్చోబెట్టి, గ్లాసుతో నీళ్లు తాగించాడు.

"అనూ, ఒక్క క్షణం నా మాట విను... ఏం జరిగిందో నాకు చెప్పకుండా నీలో నువ్వే బాధ పడితే నాకెలా తెలుస్తుంది" సౌమ్యంగా

ప్రశ్నించాడు.

"ప్రకాష్! మరి... మరీ... వారం రోజుల క్రితం నాకు ఒక మెసేజ్ వచ్చింది. అందులో మా ఫ్రెండ్స్ గ్రూప్ ఫోటో పంపించారు. దానితో పాటు ఒక లింక్ ఉంది. అది ఫోటోల లింక్ అనుకుని ఓపెన్ చేశాను. కానీ అక్కడ ఫోటోలేవీ లేవు. ఏదో లోడ్ అవుతున్నట్లు వచ్చి ఆగిపోయింది. ఆ తరువాత..." అంటూ అప్పటిదాకా జరిగిందంతా వెక్కిళ్లమధ్యనే చెప్పింది అన్విత.

"అనూ! నువ్వు చేసిన అతి పెద్ద తప్పు అదే. దాన్ని 'ఫిషింగ్' అంటారు. ఆ లింక్ క్లిక్ చేయగానే నీ ఫోన్‌లో ఒక 'స్పైవేర్' ఇన్‌స్టాల్ అయి పోయింది. దానివల్ల నీ ఫోన్ కెమెరా, మైక్రోఫోన్, గ్యాలరీ... అన్నీ ఇప్పుడు ఆ అపరిచితుడి చేతుల్లోకి వెళ్లిపోయాయి. వాడు మన ఇంట్లోని వైఫై నెట్‌వర్క్‌ని కూడా దాని ద్వారానే యాక్సెస్ చేసి టీవీని, ల్యాప్‌టాప్‌నీ కంట్రోల్ చేస్తున్నాడు. వాడికి మన ప్రైవేట్ లైఫ్ లో 'డిజిటల్ కీ' దొరికినట్లయింది" గంభీరంగా అన్నాడు.

చేతులు నులుముకుంటూ కళ్ళప్పగించి చూసింది అన్విత.

ప్రకాష్ వెంటనే తన లాప్‌టాప్ తెరిచి, నెట్‌వర్క్ ట్రాఫిక్‌ని పరిశీలించడం మొదలుపెట్టాడు. తన ఆఫీస్ నెట్‌వర్క్ ద్వారా ఇంట్లోని ఐపీ అడ్రస్‌లను ట్రాక్ చేయడం మొదలుపెట్టాడు. గంటల తరబడి కోడింగ్, డేటా అనలిటిక్స్ చేసిన తరువాత అతడి కృషి ఫలించింది.

"అనూ.. వాడు ఎవడో కాదు, మన పక్కింటి రఘు."

"రఘుగారా?" అన్విత షాక్ అయింది.

"నువ్వు ఇన్‌స్టాగ్రామ్‌లో పెట్టే ఫోటోల ద్వారా మన ఇంటి లోకేషన్, మనం వాడే గ్యాడ్జెట్స్ వివరాలు వాడు సేకరించాడు. మన వైఫై పాస్‌వర్డ్ హ్యాక్ చేసి, కెమెరాల ద్వారా నిన్ను గమనిస్తున్నాడు. నువ్వు సోషల్ మీడియాలో ఫోటోలు పెట్టడం ఒక తప్పయితే, తెలియని లింక్స్ క్లిక్ చేయడం మరో తప్పు. అంటే ఇంటి తలుపులు తీసి దొంగని ఆహ్వానించినట్లే!" సీరియస్‌గా అన్నాడు.

అన్విత కళ్ళు దించుకుంది.

ఆ రాత్రే సైబర్ క్రైమ్ పోలీసులకు సమాచారం ఇచ్చాడు.

> **"అనూ! నువ్వు చేసిన అతి పెద్ద తప్పు అదే. దాన్ని 'ఫిషింగ్' అంటారు. ఆ లింక్ క్లిక్ చేయగానే నీ ఫోన్‌లో ఒక 'స్పైవేర్' ఇన్‌స్టాల్ అయిపోయింది. దానివల్ల నీ ఫోన్ కెమెరా, మైక్రోఫోన్, గ్యాలరీ... అన్నీ ఇప్పుడు ఆ అపరిచితుడి చేతుల్లోకి వెళ్ళిపోయాయి. వాడు మన ఇంట్లోని వైఫై నెట్‌వర్క్‌ని కూడా దాని ద్వారానే యాక్సెస్ చేసి టీవీని, ల్యాప్‌టాప్‌నీ కంట్రోల్ చేస్తున్నాడు. వాడికి మన ప్రైవేట్ లైఫ్ లో 'డిజిటల్ కీ' దొరికినట్లయింది"**

ప్రకాష్ సేకరించిన డిజిటల్ సాక్ష్యాల ఆధారంగా పోలీసులు రఘు ఇంటిపై దాడి చేశారు. అతని ల్యాప్‌టాప్‌లో అన్వితకు సంబంధించిన వందలాది ఫోటోలు, వీడియోలు చూసి అవాక్కయ్యారు.

తర్వాత అరెస్ట్ చేశారు.

"ఇన్‌స్టాగ్రామ్ స్టోరీస్ చూసి ఆమె ఎంత హ్యాపీగా ఉంటుందో చూస్తుంటే నాకు అసూయ ఏర్పడింది. నా భార్య అంత ఆకర్షణగా ఉండదు. అన్వితను భయపెట్టి నా జీవితంలోకి ఆహ్వానించాలనుకున్నాను."

పోలీస్ స్టేషన్‌లో విచారణ సమయంలో రఘు నిజం చెప్పాడు.

ఆ మాటలు విన్న అన్వితకు మరింత భయం కలిగింది. తన సాధారణ సంతోషాలను ప్రపంచంతో పంచుకోవాలనే చిన్న కోరిక ఎంత పెద్ద అపాయానికి దారితీసిందో అర్థమైంది. వెంటనే తన ఫోన్‌లో ఉన్న సోషల్ మీడియా యాప్స్ అన్నింటినీ అన్ ఇన్‌స్టాల్ చేసింది.

"యాప్స్ వాడటం తప్పు కాదు, హద్దులు తెలుసుకోకపోవడం తప్పు"

మందలించినట్టు చెప్పాడు ప్రకాష్.

అన్విత చెమర్చిన కళ్ళతో -

"ప్రకాష్, మన సంతోషం మన మధ్య ఉంటేనే అందం. ప్రపంచానికి చూపించాలనుకుంటే అది అపాయంగా మారుతుందని ఇప్పుడు నిజంగా అర్థమైంది. నువ్వు చెప్పినట్లు 'ఇంటిని ఇంటిలా ఉంచాలి'. నా వెర్రి అలవాటు వల్ల మన జీవితమే కూలిపోయేది" తనను క్షమించమంటూ ప్రకాష్‌ను చుట్టుకుపోయింది.

ఆమె నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టి, "అనూ! ఉప్మా చేస్తావా? ఈసారి ఫోటోలు తీసుకోకుండా, లైకులు ఆశించకుండా... కేవలం మనిద్దరం మాత్రమే తిందాం!" చిన్నగా నవ్వాడు.

అన్విత కిసుక్కున నవ్వింది. ప్రకాష్‌కి, ఆమె మొహంలో చాలా రోజుల తరువాత నిజమైన ప్రశాంతత కనిపించింది.

● ఉన్మేషం = జాగరూకత

94926 56255

రచయితలకు విజ్ఞప్తి

ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి కోసం మెయిల్ ద్వారా పంపే కథలను తప్పనిసరిగా యూనికోడ్‌లో మాత్రమే టైప్ చేసి, ఓపెన్ ఫైల్‌తో పాటు పి.డి.ఎఫ్ ఫైల్ కూడా పంపాలి. పోస్టు ద్వారా పంపే కథలను డి.టి.పి. చేసి పంపితే మంచిది. రాతప్రతులను పంపేవారు అక్షరాలు అర్థమయ్యేలా రాయాలి. ఎలా పంపినా కథ స్వంతమేనని, కాపీ కథ కాదని, మరో పత్రికలో పరిశీలనలో లేదని, గతంలో ప్రచురితం కాలేదని, ఇతర మాధ్యమాల్లో ప్రసారం కాలేదని వివరణాత్మకంగా హామీపత్రం విధిగా జతచేయాలి. అందులో మీ పూర్తి చిరునామాతో పాటు ఫోన్ నెంబరు కూడా ఉండాలి. వ్రాత ప్రతిని పంపినప్పుడు ఆ కథ జిరాక్స్ మీవద్ద ఉంచుకోగలరు. ఎన్నిక కాని కథలను తిప్పిపంపడం సాధ్యం కాదు గనక, మీరు పంపిన కథతో పాటు స్టాంపులు అతికించిన కవరు జత చేయాల్సిన అవసరం లేదు. కథ ఎంపికైనదీ, లేనిదీ మీకు ఫోన్ (మెసేజ్) ద్వారా తెలియజేయడం జరుగుతుంది.

కొత్త ఇతివృత్తాలతో సమకాలీన సమస్యలను ప్రతిబింబించే కథలకు, కొత్తగా రాసే రచయితలకు ప్రాధాన్యత ఉంటుంది. ఇతివృత్తం ఎంత కొత్తదైనా, రాసే విధానంలో పరిణతి లేకపోతే కథ ఎంపిక చేయడం జరగదు. కథనంలో, శైలిలో, శిల్పంలో కొత్త ప్రయోగాలు చేసినా, కథ సామాన్య పాఠకుడికి అర్థమయ్యేలా ఉండాలి. అలాగే, ఇతివృత్తాలు కులపరంగా, మతపరంగా... మరే రకంగానూ ఇతరులను కించపరచేవిగా ఉండకూడదు. ఈ నిబంధనలు పాటించని కథలు ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ పరిశీలించబడవు. మాకు అందిన తేదీ నుంచి మూడు నెలల లోపున మీ కథ ఎంపికైనదీ, లేనిదీ తెలియజేస్తాం. అంతవరకు ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలకు తావులేదు. కథకులందరూ సహకరించగలరని మనవి.

మా చిరునామా: ఈవారం కథ, సండే డెస్క్ , కేరాఫ్: ఆంధ్రజ్యోతి బిల్డింగ్స్, ప్లాట్ నెం: 76, రోడ్ నెం. 70, జూబ్లీ హిల్స్, హైదరాబాద్ - 500 033 ; **మెయిల్ :** sunday.aj@gmail.com

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

గంగ తీసుకెళ్లనిది

గాజోజి శ్రీనివాస్, 99484 83560

జీవితంలో కొన్ని ప్రయాణాలు మనం ఎంచుకుంటాం. కోరికల కోసం, అవసరాల కోసం, వినోదం కోసం. కానీ కొన్ని ప్రయాణాలు ఉంటాయి. వాటిని మనం ఎంచుకోము; అవే మనల్ని ఎంచుకుంటాయి. అవి ఒక ప్రదేశానికి కాదు, మనలో దాగి ఉన్న ప్రశ్నల దగ్గరకు తీసుకెళ్తాయి.

కాశీకి నేను చేసిన ప్రయాణం అలాంటిదే.

ఆ ప్రయాణానికి ముందు జీవితం, మరణం, దైవం గురించి నాకు కొన్ని స్థిరమైన అభిప్రాయాలు ఉండేవి. కానీ కాశీ నుంచి తిరిగి వచ్చినప్పుడు వాటిలో ఒక నిశ్శబ్దమైన మార్పు చోటుచేసుకుంది. ఆ మార్పుకు కారణం గంగ కాదు, కాశీ కాదు. ఒక స్నేహితుడి దుఃఖం, ఒక తండ్రి జ్ఞాపకం, ఒక అపరిచితుడి జీవన దృష్టి.

రాజేష్ నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు. మేమిద్దరం ఒకే వీధిలో పెరిగాం. పాఠశాల రోజులు, ఆటలు, చిన్న చిన్న కలలు మా స్నేహాన్ని బలపరిచాయి. మా ఇళ్ల మధ్య కూడా అదే ఆత్మీయత ఉండేది. వారి ఇంటి పండుగ మా ఇంటి పండుగే, మా ఇంటి సంతోషం వారి ఇంటి సంతోషమే.

రాజేష్ తండ్రిగారు నాకు ఎప్పుడూ పరాయివాడిలా అనిపించలేదు. ఆయనలో ఒక అరుదైన నిరాడంబరత, ప్రశాంతత ఉండేవి. పెద్ద పెద్ద తత్వాలు చెప్పేవారు కాదు. కానీ వర్షం కురుస్తున్న ఓ సాయంత్రం, వారి ఇంటి ముందు ఆకలితో వచ్చిన వృద్ధుడికి ఇంట్లో మిగిలిన అన్నమే పెట్టారు. "మన దగ్గర ఉన్నది పంచుకుంటే అది తగ్గదు; మనిషితనం పెరుగుతుంది" అని ఆయన అప్పుడు అన్నారు. ఆ మాటలు అప్పట్లో సాధారణంగా అనిపించినా, తర్వాత నా జీవితంలో అర్థవంతమైన జ్ఞాపకంగా మిగిలిపోయాయి.

ఒకసారి నేను పరీక్షల్లో చాలా తక్కువ మార్కులు తెచ్చుకున్నాను. ఇంట్లో చెప్పడానికి భయపడి రాజేష్ ఇంటి ముందు ఒంటరిగా కూర్చున్నాను. అది గమనించిన ఆయన,

"ఏమయ్యా, యుద్ధం ఓడి వచ్చిన సైనికుడిలా కూర్చున్నావు?" అని నవ్వుతూ అడిగారు.

నేను మార్కుల సంగతి చెప్పాను. ఆయన కొద్దిసేపు మౌనంగా ఉండి,

"తక్కువ మార్కులు వచ్చినప్పుడు రెండు తప్పులు చేయకూడదు. ఒకటి నువ్వు పనికిరానివాడినని అనుకోవడం. రెండోది ప్రయత్నం మానేయడం. ఓటమి మనిషిని బలహీనుడిని చేయదు; మళ్లీ ప్రయత్నించకపోవడమే బలహీనత," అన్నారు.

ఆ తర్వాత లోపలికి వెళ్లి ఇద్దరికీ టీ తీసుకొచ్చారు. ఆ రోజు ఆయన చెప్పిన మాటలు అప్పట్లో ఓదార్పులా అనిపించాయి. తర్వాత తెలిసింది, అవి జీవితానికి దిక్సూచి కలని.

కాలం గడిచింది. మేమిద్దరం పెద్దవాళ్లమయ్యాం. కానీ రాజేష్ తండ్రిగారి పట్ల నా గౌరవం మాత్రం మారలేదు.

అలాంటి జ్ఞాపకాల మధ్యే ఒక రోజు ఆయన మరణించారనే వార్త తెలిసింది.

ఆ వార్త విన్న వెంటనే రాజేష్ ఇంటికి వెళ్లాను. ఇల్లు జనంతో నిండిపోయి ఉంది. పరామర్శలు, ఓదార్పుల మధ్య రాజేష్ మాత్రం నాకు ఒంటరిగా కనిపించాడు. అతని ముఖంలో కన్నీటి కంటే ఎక్కువగా ఒక శూన్యం కనిపించింది.

ఆ రాత్రి ఇంటి వరండాలో మేమిద్దరం చాలాసేపు కూర్చున్నాం. మాటలు చాలా తక్కువ. మౌనం చాలా ఎక్కువ. తండ్రిని కోల్పోయిన ఒక కొడుకు మనసులో పుట్టే ప్రశ్నలకు సమాధానాలు ఉండవని, కొన్ని బాధలను మాటలు తాకలేవని ఆ రాత్రి నేను మొదటిసారి గమనించాను.

కొద్దిసేపటి తర్వాత రాజేష్ నాతో,

"తెలుసా... నాన్న గది తలుపు ఇప్పటికీ మూయలేకపోతున్నాను," అన్నాడు.

"ఎందుకు?" అని అడిగాను.

"ఆయన మళ్లీ వస్తారనిపిస్తుంది. తలుపు మూసేస్తే, ఆయన ఇక తిరిగి రారని మనసుకు చెప్పుకున్నట్టవుతుంది. అందుకే... ఆ తలుపును మూయడానికి ధైర్యం రావడం లేదు," అన్నాడు.

అతని గొంతు బరువెక్కింది. కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి.

"చిన్నప్పుడు నాకు చీకటి అంటే చాలా భయం. రాత్రి కరెంట్ పోతే నాన్న నా పక్కనే కూర్చుని 'నేను ఉన్నాను కదా' అనేవాడు. ఆ ఒక్క మాట చాలు... నాకు భయం పోయేది."

అతను బాధను దాచుకుంటూ మెల్లగా నవ్వాడు.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

“జీవితంలో నేను ఎన్ని చోట్లకి వెళ్లినా... ఎక్కడో ఒకచోట నాన్న నిలబడి ఉన్నాడనే ధైర్యం ఉండేది. ఇప్పుడు మొదటిసారి వెనక్కి తిరిగి చూస్తే... ఎవరూ కనిపించడం లేదు.”

కొద్దిసేపటి తర్వాత మళ్లీ అన్నాడు.

“నాన్న చనిపోయిన రోజు నుంచి నేను ఏడవలేదు. అందరూ ధైర్యంగా ఉన్నాననుకుంటున్నారు. కానీ ఇప్పటికీ ఆయన లేరనే విషయాన్ని పూర్తిగా నమ్మలేకపోతున్నాను. ఇంట్లోకి వెళ్లినప్పుడల్లా ఆయన కుర్చీ వైపు చూస్తాను. ఏదైనా మంచి వార్త చెప్పాలనిపిస్తే ఫోన్ తీసుకుంటాను. తర్వాత గుర్తొస్తుంది... ఆ నంబర్ ఇక ఎప్పటికీ ఎత్తబడదని.”

ఆ మాటలు విన్నాక నేను ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాను. కొన్ని దుఃఖాలు కన్నీళ్లుగా బయటకు రావు. అవి జ్ఞాపకాల రూపంలో మళ్లీ మళ్లీ తిరిగి వస్తుంటాయి.

కొన్ని రోజుల తర్వాత రాజేష్ తన తండ్రి అస్థికలను కాశీలో గంగలో నిమజ్జనం చేయాలనే కోరికను వ్యక్తం చేశాడు. ఆ ప్రయాణంలో తనకు తోడుగా రావాలని అడిగినప్పుడు నేను ఎటువంటి సంకోచం లేకుండా అంగీకరించాను. అప్పటికి అది ఒక స్నేహితుడికి చేయాల్సిన సహాయం మాత్రమే అనిపించింది.

కాశీ చేరుకున్న మొదటి ఉదయం మేము గంగాఘాట్‌ల వైపు నడిచాం.

గంగ ఒడ్డున కూర్చుని ఉన్నవాళ్లను చూస్తూ రాజేష్ మౌనంగా నడుస్తున్నాడు. అప్పుడే మా ముందు ఒక చిన్న బాలుడు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. అతని చేతిలో ఉన్న నీటి సీసా జారి నేలపై పడిపోయింది. సీసా దొర్లుకుంటూ కొంత దూరం వెళ్లింది. బాలుడు దాని వెంట పరుగెత్తబోతుండగా, పక్కనే కూర్చున్న ఒక వృద్ధుడు కష్టంగా లేచి సీసాను అందుకుని అతనికి ఇచ్చాడు. బాలుడు నవ్వుతూ "ధన్యవాదాలు తాతయ్య" అని చెప్పి పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్లిపోయాడు. వృద్ధుడు కూడా చిరునవ్వు నవ్వి మళ్లీ తన స్థానంలో కూర్చున్నాడు.

ఆ సంఘటనలో ప్రత్యేకంగా ఏమీ లేదు. కానీ ఎందుకో రాజేష్ చాలాసేపు ఆ వృద్ధుడినే చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

"ఏమైంది?" అని అడిగాను.

"కొంతమందిని చూస్తే... మనకు ఇష్టమైన వాళ్లు గుర్తొస్తారు కదా." అన్నాడు.

మేమిద్దరం మళ్లీ ముందుకు నడిచాం. గంగ మాత్రం వాటన్నింటినీ తనలో కలుపుకుంటూ నిశ్శబ్దంగా ముందుకు సాగిపోయింది.

తెల్లవారుజామున గంగ ఒడ్డున నిలబడి చూస్తుంటే కాశీ మరో రూపంలో కనిపించింది. తూర్పు దిక్కున ఉదయిస్తున్న సూర్యుడు గంగ జలాలపై బంగారు కాంతిని చల్లుతున్నాడు. ఘాట్‌ల మెట్లపై యాత్రికులు నిశ్శబ్దంగా స్నానాలు చేస్తున్నారు. కొందరు తమ ప్రియమైనవారిని స్మరిస్తుంటే, మరికొందరు చేతులు జోడించి ప్రార్థనలో మునిగిపోయారు. దూరంగా ఆలయ ఘంటల ధ్వని వినిపిస్తోంది.

గంగ ఒడ్డున వేలాది మంది ఉన్నారు. ఎవరో పాపక్షాళన కోసం వచ్చారు. ఎవరో మోక్షం కోసం వచ్చారు. మరెవరో తమకు దూరమైన వారిని చివరిసారి స్మరించుకోవడానికి వచ్చారు.

ఒకవైపు అస్థికలు గంగలో కలుస్తుంటే, మరోవైపు చిన్న మట్టి దీపాలు ప్రవాహంలో సాగిపోతున్నాయి. ఎవరి మనసులో ఏ కథ నడుస్తుందో తెలియదు. కానీ గంగ మాత్రం ఎవరి గతాన్ని తూచకుండా, అందరి స్పర్శనూ ఒకే నిశ్శబ్దంతో తనలో కలుపుకుంటూ ముందుకు సాగిపోతోంది.

అస్థికల నిమజ్జనం సమయంలో రాజేష్ చేతిలో ఉన్న చిన్న మట్టి పాత్రను చూస్తుంటే అది బూడిదతో నిండిన పాత్రగా కనిపించలేదు. అందులో ఒక తండ్రి నవ్వు ఉంది. ఒక కుటుంబ చరిత్ర ఉంది. ఒక కొడుకు బాల్యం ఉంది. ఒక ఇంటి ఆధారం ఉంది. గంగలో కలిసింది బూడిద మాత్రమే అయినా, చివరి పిడికెడు అస్థికలు నీళ్లలో కలిసిపోయాక కూడా రాజేష్ చేయి కొంతసేపు అలాగే నిలిచిపోయింది.

రాజేష్ తన తండ్రి అస్థికలను గంగలో నిమజ్జనం చేసిన తర్వాత నీళ్లవైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు. అతని తండ్రిలాంటి మంచి మనిషి కూడా, మరెందరో అపరిచితులూ కూడా చివరికి ఇదే ప్రవాహంలో కలిసిపోతున్నారు. అప్పుడు ఎందుకో నా మనసులో ఒక సందేహం మెదిలింది. మనుషుల జీవితాలు ఇంత భిన్నంగా ఉంటే, వారి చివరి ప్రయాణం కూడా ఒకేలా ఉంటుందా?

గంగ మాత్రం తన ప్రవాహాన్ని ఆపలేదు. నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేదు. కానీ ఆ సందేహం మాత్రం నాతోనే మిగిలిపోయింది.

గంగలో చివరి పిడికెడు అస్థికలను వదిలిన తర్వాత రాజేష్ చాలాసేపు నీళ్లవైపు చూస్తూనే నిలబడి నాతో ఒక్కసారిగా ఆవేశంగా మాట్లాడాడు.

"నిజంగా చెప్పు... మంచి మనిషిగా బతికితే ప్రయోజనం ఏమిటి?"

నేను ఆశ్చర్యంగా అతని వైపు చూశాను.

"ఎందుకు అలా అంటున్నావు?"

"జీవితమంతా ఇతరుల కోసం బతికాడు. ఎవరికీ చెడు చేయలేదు. ఇప్పుడు మిగిలింది ఈ బూడిద మాత్రమే. అయితే మంచితనానికి అర్థం ఏమిటి?"

అతని ప్రశ్నలో కోపం లేదు. బాధ మాత్రమే ఉంది. ఆ బాధ వెనుక దాగి ఉన్న ప్రశ్న నాకూ ఎదురైంది. ఒక జీవిత కాలపు ప్రేమ, ఆశలు, అనుబంధాలు చివరికి కొన్ని పిడికిళ్ల బూడిదగానే మిగిలిపోతాయా? ఆ క్షణంలో నా దగ్గర

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

సమాధానం లేదు. కొన్ని ప్రశ్నలకు మౌనమే సరైన సమాధానం.

మణికర్ణిక ఘాట్ వైపు అడుగులు వేస్తుంటే గాలిలో కాలుతున్న కట్టెల వాసన తగిలింది. పలుచటి పొగ ఆకాశంలోకి ఎగసిపోతూ కనిపించింది. అక్కడికి చేరుకున్న తర్వాత ఒక విచిత్రమైన నిశ్శబ్దం మనసును చుట్టుముట్టింది. జనం మాట్లాడుతున్నారు, పురోహితులు మంత్రాలు చదువుతున్నారు, చితులు మండుతున్నాయి. ఒక చితి ఆరిపోకముందే మరొకటి వెలుగుతోంది. జనం వస్తూ, వెళ్తున్నారు. అయినా ఆ శబ్దాలన్నింటి వెనుక ఒక లోతైన మౌనం దాగి ఉంది. జీవితమూ, మరణమూ ఒకే చోట పక్కపక్కనే నిలబడి ఉన్నట్టుగా అనిపించింది. గంగ మాత్రం అదే నిశ్చలమైన ప్రవాహంతో ముందుకు సాగుతోంది.

అక్కడ నిలబడి ఉన్న రాజేష్ ఒక్కసారిగా తన తండ్రి గురించి చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

"తెలుసా... చిన్నప్పుడు నేను పాఠశాల నుంచి వస్తుంటే రోడ్డుపక్కన కూర్చున్న ఒక ముసలాయనకు నాన్న ప్రతిరోజూ టీ కొనిచ్చేవాడు," అన్నాడు.

"ఎందుకు?" అని అడిగాను.

"నేనూ అదే అడిగాను. అప్పుడు ఆయన 'ఆయనకు టీ అవసరం ఉండొచ్చు. నాకు అవకాశం ఉంది. అంతే' అన్నాడు."

రాజేష్ కాసేపు గంగవైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

"నాన్న వెళ్లిపోయాక ఆ మాటలు ఎందుకో మళ్లీ మళ్లీ గుర్తుకొస్తున్నాయి," అన్నాడు.

నేను ఏమీ మాట్లాడలేదు.

రాజేష్ మరేం మాట్లాడలేదు. గంగ వైపే చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

మరుసటి రోజు మధ్యాహ్నం ఒక చిన్న హోటల్‌లో భోజనం చేయడానికి వెళ్లాం. హోటల్ బోర్డుపై తెలుగు అక్షరాలు 'తెలంగాణా రుచులు' కనిపించగానే దూర ప్రాంతంలో కూడా ఒక ఆత్మీయత కలిగింది.

మేము భోజనం ముగించబోతుండగా ఒక వృద్ధుడు హోటల్ తలుపు దగ్గరకు వచ్చాడు.

"అన్నా... ఆకలిగా ఉంది. కానీ డబ్బులు లేవు," అన్నాడు సంకోచంగా.

హోటల్ యజమాని ఏమాత్రం ఆలోచించకుండా,

"ముందు కూర్చోండి. ఆకలికి డబ్బులతో సంబంధం లేదు," అన్నాడు.

కొద్దిసేపటికి వృద్ధుడి ముందు వేడి భోజనం పెట్టించాడు.

అతను తింటూ ఉండగా నేను ఆశ్చర్యంగా చూస్తుంటే యజమాని చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"కాశీకి వచ్చినవాళ్లు దేవుణ్ని గుడిలో వెతుకుతారు బాబూ. నాకు అయితే ఆకలితో వచ్చిన మనిషి తృప్తిగా భోజనం చేసిన తర్వాత అతని ముఖంలోనే కనిపిస్తాడు," అన్నాడు.

అంతలో భోజనం ముగించిన వృద్ధుడు చేతులు జోడించి నమస్కరించాడు.

యజమాని కూడా నమస్కారం తిరిగి చేస్తూ,

"చూడండి... ఇప్పుడే విశ్వనాథుడు భోజనం చేసి వెళ్లాడు," అన్నాడు.

ఆ మాట విన్న తర్వాత మేమిద్దరం కొద్దిసేపు మౌనంగా కూర్చున్నాం.

ఆ రోజు కాశీ విశ్వనాథ ఆలయంలో నాకు దర్శనం దొరికిందో లేదో తెలియదు. కానీ ఆ చిన్న హోటల్‌లో మాత్రం మనిషి మీద మనిషి చూపించే కరుణను చూశాను.

తిరుగు ప్రయాణంలో రాజేష్ నిద్రపోయాడు. నేను కిటికీ బయట అస్తమిస్తున్న సూర్యుణ్ని చూస్తూ కూర్చున్నాను. అప్పుడు రాజేష్ తండ్రిగారి మాటలు గుర్తొచ్చాయి. "డబ్బు బ్యాంకులో మిగులుతుంది. కానీ చేసిన మంచి మనుషుల హృదయాల్లో మిగులుతుంది."

కొన్ని వారాల తర్వాత రాజేష్ ఇంటికి వెళ్లాను...

ఇంటి ముందు ఒక వృద్ధుడు కూర్చున్నాడు. రాజేష్ అతనికి భోజనం వడ్డిస్తున్నాడు.

"ఎవరాయన?" అని అడిగాను.

"తెలియదు," అన్నాడు రాజేష్.

"మరి?"

"ఆకలిగా ఉందన్నారు."

అతను మళ్లీ వృద్ధుడి ప్లేటులో అన్నం వడ్డించాడు.

కొద్దిసేపు ఆ వృద్ధుడు భోజనం చేస్తుండగా రాజేష్ మౌనంగా చూస్తూ ఉన్నాడు.

ఆ వృద్ధుడు భోజనం ముగించి లేచిపోయిన తర్వాత రాజేష్ ఖాళీ ప్లేటును చేతిలో పట్టుకుని కొద్దిసేపు అలాగే నిలబడ్డాడు.

"ఏమైంది?" అని అడిగాను.

అతను మెల్లగా నవ్వాడు.

"తెలుసా... నేను చిన్నప్పుడు భోజనం చేయకుండా మారాం చేస్తే నాన్న అన్నంలో ముద్దలు చేసి నా వెనక తిరిగేవాడు. ఇప్పుడు ఎవరికైనా అన్నం పెడుతున్నప్పుడల్లా... ఎందుకో నాన్న గుర్తొస్తాడు." అంతే.

ఆ క్షణంలో అతను వడ్డిస్తున్నది అన్నం మాత్రమే కాదని నాకు అర్థమైంది.

చిన్నప్పుడు తన చేతిలో ముద్దలుగా పెట్టిన తండ్రి ప్రేమ ఇప్పుడు అతని చేతుల ద్వారా మరో ఆకలిగొన్న మనిషి

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

దగ్గరకు చేరుతోంది.

కాశీ నుంచి తెచ్చుకున్న గంగాజలం అప్పటికే అయిపోయి ఉండొచ్చు. కానీ కాశీ నాకు నేర్పిన పాఠం మాత్రం ఆ ఇంటి ముందర ఇంకా జీవించి ఉంది.

ఆ దృశ్యం చూసిన క్షణంలో నాకు అతని తండ్రిగారు గుర్తొచ్చారు. ఎన్నో సంవత్సరాల క్రితం ఇదే విధంగా ఆయన ఒక ఆకలిగొన్న వృద్ధుడికి అన్నం పెట్టిన సాయంత్రం నా కళ్ల ముందు మెదిలింది.

రాజేష్ అది ప్రత్యేకంగా ఆలోచించి చేసిన పని కాకపోవచ్చు. కానీ ఆ క్షణంలో నాకు ఒక విషయం స్పష్టమైంది.

మనిషి తన పిల్లలకు ఆస్తిని మాత్రమే వదిలిపెట్టడు. తన హృదయాన్ని కూడా వదిలిపెడతాడు.

గంగ ఒడ్డున రాజేష్ అడిగిన ప్రశ్నకు సమాధానం నాకు అప్పుడే దొరికింది.

మంచి మనిషి వదిలిపెట్టేది బూడిద కాదు; తన మంచితనాన్ని ముందుకు తీసుకెళ్లే మనుషులు.

గంగ తీసుకెళ్లింది ఆయన అస్థికలను మాత్రమే.

తీసుకెళ్లలేనిది ఆయన మంచితనం.

అది ఇప్పుడు రాజేష్ చేతిలో అన్నమై మరో ఆకలిగొన్న మనిషి దగ్గరకు చేరుతోంది.

కొందరు మనుషులు గంగలో కలిసిపోరు.

వారు తమను ప్రేమించిన వారి ప్రవర్తనలో, తమ వల్ల మారిన జీవితాల్లో, గంగలా ప్రవహిస్తూనే ఉంటారు.

గంగ తీసుకెళ్లనిది అదే.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

కథ

ఆ రోజు ఖుత్బా (శుక్రవారపు ప్రసంగం) తర్వాత ఇమామ్ సాబ్ నన్ను మింబర్ (ప్రసంగ వేదిక) దగ్గరకు పిలిచి..

''క్యా జాఫర్ సాబ్! ఆప్ ఖురాన్ మూ జుబాని బోల్‌నేవాలా ఏక్ షరీఫ్ ఆద్మీ హై! క్యాం ఆప్ కాఫిర్ కె సాత్ దేకర్ ఆప్ బి కాఫిర్ బన్ నా చాహతేహై క్యా? (అన్య మతస్తులకు సహక రించి ద్రోహిగా మారుతావా?)'' అన్నాడు.

దైవ ప్రసంగం తర్వాత ప్రశాంత వాతావర ణంలో ఇమామ్ గారి నుంచి కటువుగా వచ్చిన ప్రశ్న అది.

నన్ను ప్రశ్నించమని అడిగిన వారు నా సమాధానం కోసం ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తు న్నారు. బహుశా వారి క్రోధపు చూపులకు శక్తి ఉంటే అవి నన్ను దహించి బూడిద చేసేవి.

మనను అర్థం చేసుకోని వాళ్లతో వాదన కన్నా, కొన్నిసార్లు మౌనంగా ఉండటమే మంచిదను కొని, నా అంతరాత్మకు విరుద్ధంగా మౌనంగా తల వంచుకున్నాను.

''క్యా జాఫర్ సాబ్! బోలో..?'' మళ్లీ ప్రశ్నించాడు ఇమామ్ సాబ్.

చిన్నప్పుడు చదివిన 'ఎప్పటి కెయ్యది ప్రస్తుత మప్పటి కా మాటలాడి' పద్యం గుర్తొచ్చి..

''మై కోషిస్ కరుంగా ఇమామ్ సాబ్'' అన్నాను, అక్కడి వాతావరణాన్ని తేలిక చేయడానికన్నట్లు.

''జావో... జాకే ఢూండ్‌కర్ లావో జీ'' ఇమామ్ గారి ఆదేశం విని తలెత్తి చూసాను.

నన్ను ప్రశ్నించమన్న వాళ్ల ముఖాలు వెలిగి పోతున్నాయి. ఈ మనుషుల్లో కొందరికి ఇతరుల ఆనందాన్ని లాక్కోవడమే ఎక్కువ సంతోషాన్ని కలిగిస్తుందనుకుంటా! అనిపించి, వారివైపు జాలిగా చూసాను.

దేవుడు మనుషులను ప్రేమించడానికి మతాన్ని అనుసరించమన్నాడు, అంటే దైవానికి మతం కన్నా మనుషులంటేనే ఇష్టం కదా! మరి సాటి మనిషిని ప్రేమించిన నేను కాఫిర్ అయితే, కుల మతాలకు అతీతంగా అందరినీ ప్రేమించే ఆ సృష్టికర్తను ఏమనాలి? నన్ను నేను సమర్థించుకో డానికి పిచ్చిగా ఆలోచిస్తున్నాను అనిపించింది.

ఇమామ్ సాబ్ గంభీరంగా అడుగులు వేస్తూ మింబర్ దిగి వెళ్లిపోయాడు. నన్ను శత్రువుగా చూసేవాళ్లు నావైపు చులకనగా చూస్తూ హేళనగా మాట్లాడుతూ..

''జా.. జా.. కడే హోకర్ క్యా దేఖ్తే హై! జల్దీ జాకర్ అప్నా బేటికో ఘర్ వాపస్ లావో'' (నీ బిడ్డను ఇంటికి తెచ్చుకో) అన్నారు.

మౌనంగా మిహ్రాబ్ (మక్కా దిశను సూచించే పవిత్రమైన గూడు) వైపు భక్తిపూర్వకంగా చూసి బైటికి నడిచాను.

ఇంటికి వచ్చి, దుకాణం తెరిచి కూర్చున్నాను. ఒకప్పుడు బాగా నడిచిన నా సెకండ్ హ్యాండ్ బుక్స్ బేరం, ఇప్పుడు ఇంటర్నెట్ వలలో చిక్కి కొట్టుమిట్టాడుతోంది. మొబైల్ ఫోన్ కర భూషణం అయ్యాక పుస్తకం చేజారి పోయింది. ఒకప్పుడు దస్తావేజులు రాస్తే నాలుగు రాళ్లు వచ్చేవి. కంప్యూటర్ పోటీకి వచ్చి మా పొట్ట కొట్టింది. లేటు వయసులో అప్‌గ్రేడ్ కాలేక, వేరే పని చేయలేక, పరేషాన్ తప్ప రేషన్ కూడా సమ కూర్చుకోలేక.. 'ఊపర్ షేర్వానీ అందర్ పరేషా ని'లా ఉన్నాయి మాలాంటి వారి బ్రతుకులు.

ఇంతలో ఫోన్ మోగింది.

''అస్సలాం వాలైకుమ్ అబ్బాజాన్.. ఖైరి యత్!?'' అంటూ కుశల ప్రశ్నలు అడిగింది ఫాతిమా.

''వాలైకుమాస్సలామ్.. బేటీ! అలహం దులిల్లా ఆప్ సబ్ కైసే హై!?'' అని అడిగాను.

నా గొంతులో విషాదాన్ని గుర్తించిన ఫాతిమా గుచ్చిగుచ్చి వివరాలు అడిగింది. అన్నిటికీ ఏమి లేదనే చెప్పాను. కానీ ఫాతిమా వదలకుండా..

కాఫిర్

‘నమస్తే తెలంగాణ-ముల్కనూరు సాహితీపీఠం’ సంయుక్తంగా నిర్వహించిన ‘కథల పోటీ-2026’లో ద్వితీయ బహుమతి రూ.25 వేలు పొందిన కథ.

‘‘అబ్బాజాన్! ఆప్ కో మేరీ కసం’’ అని నిజం రాబట్టింది.

ఫాతిమా నాకు కూతురే అయినా కన్నతల్లి కన్నా ఎక్కువ. తన చిన్నతనంలోనే నా భార్య చనిపోయింది. కొంచెం ఊహ రాగానే ఇంటి పనులన్నీ బాధ్యతగా చేసేది. ఫాతిమా అంటే నాకు ప్రాణం. వాళ్లమ్మ చనిపోయాక నన్ను రెండో పెళ్లి చేసుకొమ్మని చాలామంది ప్రోత్సహించారు. ఇస్లాం చట్టం (షరియత్) ప్రకారం, ఒక ముస్లిం పురుషుడు గరిష్ఠంగా నలుగురు భార్యలను కలిగి ఉండటానికి అనుమతి ఉంది. కానీ, అది కఠినమైన నిబంధనలతో కూడుకున్నది. ముఖ్యంగా భార్యలందరి మధ్య సమానత్వం, వారిని పోషించే ఆర్థిక సామర్థ్యం, మొదటి భార్య అనుమతి తీసుకోవడం, పిల్లలందరినీ సమానంగా చూస్తూ పోషించడం వంటి అనేక నిబంధనలు పాటించాలి. నాకు మరో భార్యను, ఆమె పిల్లలను పోషించడం కష్టం అనిపించింది. ముఖ్యంగా ఆ వచ్చే సౌతేలి మా (సవతి తల్లి) ఫాతిమాను ఎక్కడ ఇబ్బంది పెడుతుందోనని పెళ్లి వద్దనుకున్నాను.

నా దుకాణం పక్కన కొత్తగా వచ్చినవారు, పాత ఆనవాళ్లను తుడిపేస్తూ ఇంటిని మరమ్మతు చేస్తున్నారు. ఆ తుడిపే ఆనవాళ్లలో నాకెన్నో మరచిపోలేని జ్ఞాపకాలున్నాయి. ఆ ఇంట్లో ఉండే రహీం చాచా, రాము, వాళ్ల అనుబంధం గుర్తొచ్చి, నా ఆలోచనలు గతంలోకి వెళ్లాయి.

* * *

ట్రైన్‌లో పాటలు పాడుకుంటూ తిరిగే మా పక్కింటి రహీం చాచాకు, నాలుగేళ్ల వయసున్న మూగ పిల్లవాడు రాము దొరికాడు. చాచా వాడి తల్లిదండ్రుల పతా (ఆచూకీ) కోసం అన్ని రకాలుగా కోషిష్ చేసాడు. కానీ, వాడి కోసం ఎవ్వరూ రాలేదు. తన ఒంటరి బతుక్కు అల్లా పంపిన సహారా (తోడు) అనుకొని, వాడిని తనతోనే ఉంచుకొని చాలా ఆప్యాయంగా పెంచాడు. వాడికి స్నానం చేపించడం, అన్నం తినిపించడం లాంటివన్నీ చాచానే ప్రేమతో చేసేవాడు. రాత్రుళ్లు వాడు చాచా గుండెల మీద నిద్ర పోయేవాడు. చాచాను ఒక్క క్షణం కూడా వదిలేవాడు కాదు.

వాడి మెడలో వేలాడే రాముల వారి బిళ్లను చూసి, చాచా వాడిని ‘రాము బేటా!’ అని పిలిచేవాడు. వాడికి ముస్లిం పేరు పెట్టుమని నేను చాచాతో అన్నప్పుడల్లా..

‘‘నై జాఫర్ మియా! వాడు పుట్టుకతో హిందువు. వాడు పెరిగాక ఇస్లాం నచ్చితే మారుతాడు. ఒకరిని బలవంతంగానో, తెలియని స్థితిలోనో మతం మార్చడం తరీఖ కాదు. అయినా మతాలన్నీ దేవుడిని చేరడానికి వేసిన వేరువేరు దారులు మాత్రమే! అందులో ఏ దారైనా ఒకటే!’’ అనేవాడు.

చాచా గారాబం వల్ల రాముకు పెద్దగా చదువు అబ్బకున్నా, చాచా నీడలో క్రమశిక్షణగా పెరిగి.. వాడికి ఇష్టమైన పనిని పట్టుదలతో నేర్చుకొని మంచి బైక్ మెకానిక్ అయ్యాడు. వాడికి కొంచెం సంపాదించే శక్తి రాగానే చాచాను ఎక్కడికీ వెళ్ల వద్దని, అన్నీ తానే చూసుకునేవాడు. వాడికి మాటలేవీ రాకున్నా చాచాను ‘నానా’ అని నత్తి నత్తిగా పిలిచేవాడు.

‘‘దేఖో జాఫర్ మియా! ఏ ముజే నానా బోల్తాహై! వీడికి నేను తాతను’’ అని సంబరపడేవాడు.

చాచాకు వయసు మీద పడటంతో మనిషి వంగిపోయి, నడక తడబడేది. చేతులు, తల వణికేది.

ఇంట్లో వంటా వార్పు, చాచాకు స్నానం చేయించడం, అన్నం తినిపించడం లాంటి పనులన్నీ విసుగు పడకుండా రాము స్వయంగా చేస్తూ.. చాచాను కంటికి రెప్పలా చూసుకునేవాడు. చాచా అంటే వాడికి ప్రాణం.

రాము–చాచాల అనుబంధాన్ని చూస్తే, భగవంతుడు కొన్ని బంధాలను వారివారి పుణ్యకార్యాలను బట్టి కల్పిస్తాడేమో! అనిపించేది.

రాము, ఫాతిమా కలిసి పెరిగిన కారణంగా మంచి దోస్తులయ్యారు. పండుగలకు పబ్బాలకు చాచాతోపాటు మాకు కూడా కొత్త బట్టలు, ఫాతిమాకు ఇష్టమైన అలంకరణ వస్తువులు ఇద్దరూ కలిసి వెళ్లి ఖరీదు చేసేవాళ్లు. పండుగను అందరం కలిసి జరుపుకొనేవాళ్లం. అప్పుడప్పుడు చాచా ఫాతిమాతో..

‘‘రాము మాసూమ్ (అమాయకుడు) లడకా హై బేటీ! ఉన్ పర్ ఖయాల్ రక్నా’’ అని చెపుతుండేవాడు.

కొన్నాళ్లకు మా పక్కనుండే రహీం చాచా ఇంటి ముందే మెకానిక్ షాప్ పెట్టాడు రాము. వాడి పనితనం, మంచితనం కారణంగా షెడ్డు బాగా నడిచేది.

నెలపొడుపుతో రంజాన్ నెల ప్రారంభం అయ్యింది. రంజాన్ నెల ముస్లింలకు పవిత్రమైనది. ఈ నెలలోనే ముహమ్మద్ ప్రవక్తకు, దేవదూత ద్వారా ఖురాన్ దివ్యగ్రంథ ఆవిర్భావ ప్రక్రియ ప్రారంభమైంది.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

రహీం చాచా రంజాన్ నెల మొత్తం కచ్చితమైన ఉపవాస దీక్ష చేసేవాడు. నడవడం కొంచెం కష్టం కనుక ఇంట్లోనే నమాజ్ చేసేవాడు. శుక్రవారం ఇఫ్తార్ (రోజా విడిచే సమయం)లో మగ్రిబ్ నమాజ్‌కు మాత్రం రాము సహాయంతో మసీద్‌కు వచ్చేవాడు.

రంజాన్ మాసపు ఇరవై ఏడవ రోజున షబా యే ఖదర్ అని పిలిచే పవిత్రమైన రాత్రి, ఇది వేయి రాత్రుల కంటే శ్రేష్ఠమైనదిగా నమ్ముతారు. ఈ రాత్రి ప్రార్థనలు, దైవారాధన ద్వారా అల్లాహ్ అనుగ్రహం, క్షమాపణలు లభిస్తాయని, రాబోయే సంవత్సరానికి విధి నిర్ణయమవుతుందని విశ్వసిస్తారు. ఆ రోజు రాత్రంతా మసీదులో, నేను రహీం చాచా ప్రార్థనలు ముగించుకొని ఇంటికి వచ్చాం.

ఉదయం నేను దుకాణం తీద్దామని అనుకుంటుండగా రాము హైరానా పడుతూ వచ్చి, ఏడుస్తూ నా చేయి పట్టుకొని వాళ్ల ఇంట్లోకి తీసుకెళ్లాడు. నా మనసేదో కీడు శంకించింది. వెళ్లి చూస్తే రహీం చాచా మంచంలో పడుకొని ఉన్నాడు. నేను గట్టిగా పిలిస్తే బరువుగా వాలిపోతున్న రెప్పలను బలవంతంగా తెరిచాడు. ఏడుస్తున్న రామును దగ్గరికి పిలిచి.. వాడి చేతిని నా చేతిలో ఉంచి నావైపు చూశాడు. ఏదో చెప్పాలని తాపత్రయ పడుతున్నా.. గొంతు పెగలలేదు. కానీ ఆ చూపులో రామూ గురించి చెప్పాలనుకున్న వంద పేజీలకు సరిపడే భావం వ్యక్తమయ్యింది. చివరికి రెండు కన్నీటి బొట్లు జారుతుండగా ఎన్నో భావాలను, ఎంతో కరుణను, ప్రేమను, ఆరాధనను, దుఃఖాన్ని, సంతోషాన్ని వ్యక్తీకరించిన ఆ కళ్లు.. భావ శూన్యమై శాశ్వతంగా మూతపడ్డాయి.

రాము సహాయంతో చాచా శరీరాన్ని శుభ్రం చేసేటప్పుడు వాడు ఏడుస్తూనే చాచా మలమూత్రాలను శుభ్రం చేస్తుంటే.. ఎంతో పుణ్యం చేస్తేతప్ప ఇలాంటి ఉత్తముడైన కొడుకు దొరకడేమో అనిపించింది. బట్టలు మార్చి ఖిబ్లా (మక్కా) వైపు చూసేలా చాచాను పడుకోబెట్టి, ఇంట్లోని తెల్లని వస్త్రాన్ని చాచా మీద కప్పి ప్రార్థన చేసాను.

ఎంతో పుణ్యం చేస్తే తప్ప రంజాన్ నెలలో మరణం రాదంటారు. ఇలాంటి మరణం దైవ ఆశీర్వాదంగా భావిస్తారు. ఈ నెలలో దైవ గృహపు తలుపులు తెరచి ఉండి, మరణించిన వారికి జన్నత్ (స్వర్గం) ప్రాప్తి కలుగుతుందని, ముఖ్యంగా ఉపవాస దీక్షలో ఉండి మరణిస్తే వారికి అల్లాహ్ దీవెనలు లభించి వారి పాపాలు క్షమించబడి, వారి ఆత్మలకు శాంతి కలుగుతుందని ఖురాన్ చెబుతోంది.

అందరితో మాట్లాడి అసర్ నమాజ్ కల్లా రహీం చాచా అంత్యక్రియలు పూర్తి చేయాలనుకున్నాం. రామును ఓదార్చే బాధ్యత చూడమని ఫాతిమాకు చెప్పాను.

బతికుండగా ఎన్ని సేవలు చేసినా.. ఈ ఆఖరు సేవలకు షరియత్ నిబంధనల ప్రకారం రాము అర్హుడు కానందున, మత పెద్దల సహకారంతో రేగి ఆకులు మరిగించిన నీటితో గుసుల్ (ఆఖరి పవిత్ర స్నానం) చేయించి, తెల్లని వస్త్రాలతో కఫన్ సిద్ధం చేసి, కళ్లకు సుర్మా దిద్ది, ఆఖరు చూపులు అయ్యాక డోలాలో మసీద్‌కు తీసుకు వెళ్లి, జనాజా నమాజ్ అయ్యాక, ఖబరస్తాన్‌లో దఫన్ చేసి ఇంటికి వచ్చాం. ఆ ఖర్చంతా నా ద్వారా రామునే పెట్టాడు.

చాచా ఎడబాటుతో రాము చాలా కుంగిపోయాడు. చాచా ఇకలేడు, రాడన్న నిజాన్ని వాడు తట్టుకోలేక పోతున్నాడు. ఎందుకంటే వాడికి ఊహ వచ్చాక తల్లి, తండ్రి, దోస్త్ అన్నీ చాచానే! గోరు ముద్దలు తినిపించి, వీపు మీద గుర్రమెక్కించుకొని ఆడించిన చాచాను వాడు మరువలేక పోతున్నాడు. రాత్రుళ్లు ఉలిక్కి పడి లేచి 'నానా' అని పిలుస్తూ ఏడ్చేవాడు. ఆ స్థితిలో ఫాతిమా వాడికి తోడుగా నిలబడి ఓదార్చి, బలవంతంగానో, బతిమాలో తినిపించేది. రాము కూడా ఫాతిమాకు ఎదురు చెప్పేవాడు కాదు. ఫాతిమా సహచర్యంతో మెల్ల మెల్లగా రాము తేరుకున్నాడు.

మా కాలనీలో ఉండే చుట్టాల ద్వారా ఫాతిమాకు పైగాం (పెళ్లి సంబంధం) వచ్చింది. అబ్బాయి సౌదీలో ఉంటాడు. మంచి స్థితిమం

''అబ్బా జాన్! ఈ స్థితిలో మిమ్మల్ని ఒంటరిగా వదిలి నేను సంతోషంగా ఉండలేను, బిచారా రామూకా హాలత్ క్యాహోగా'' (రాము ఏమైపోతాడు) అన్నది.

''బేటీ.. వాడి బతుకు వాడిది. రామూసే హమే క్యా లేనా దేనా హై!?'' అన్నాను కావాలనే.

''రాము జిమ్మేదారీ చాచా మీకే అప్పగించాడు. మీ దగ్గర డబ్బులు లేవని, నా నిఖా కోసం రామూ ఉన్నది అమ్మి మీ చేతిలో పెట్టాడు. ఇప్పుడు రాము ఎక్కడుంటాడు? ఎక్కడికి పోతాడు? చాచా కా వాదా నిభానా ఆప్కా ఫర్జ్ నై హోతా!'' (చాచాకు ఇచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవడం మీ బాధ్యత కాదా!) అన్నది.

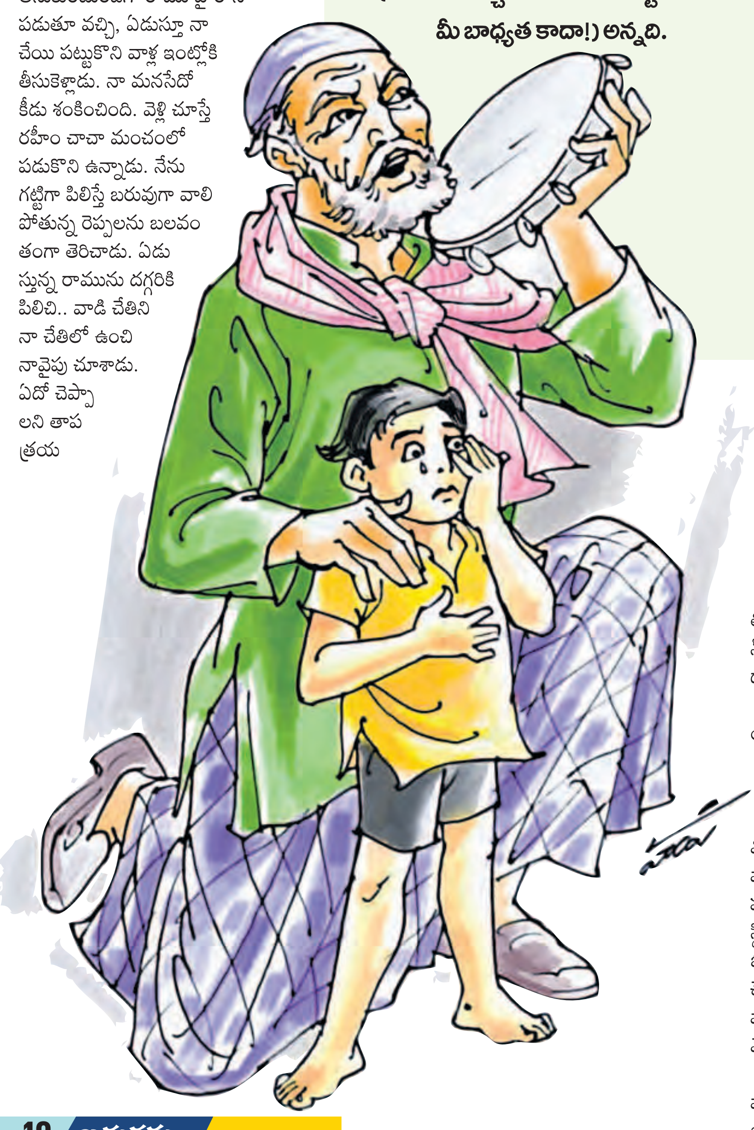

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

తుడు. మొదటి భార్య చనిపోయింది. ముగ్గురు పిల్లలు ఉన్నారు. వాళ్లు ఫాతిమాను చేసుకుంటా మని అడిగారు. పెళ్లి విషయంలో 'ఆప్‌కీ మర్జీ అబ్బాజాన్!' అని చెప్పినా.. ఎందుకో ఫాతిమా సంతోషంగా లేదనిపించింది.

''బేటీ నువ్వు నిఖాకు సిద్ధంగా లేవా? లేక ఈ సంబంధం ఇష్టం లేదా?'' అడిగాను.

ఫాతిమా మౌనంగా ఉండిపోయింది.

పెళ్లి అనగానే నా కాళ్లు, చేతులు ఆడలేదు. జానెడు పొట్ట నింపడానికే సతమతమయ్యే నేను.. ఈ పెళ్లి ఎలా చేయడం? షాదీఖానా, బంగారం, బట్టలు, ఇచ్చే సామాన్లు, దావత్ ఖర్చులు.. కమ్ సే కమ్ నాలుగైదు లక్షలన్నా కావాలి. లెక్కలు చూస్తే నాకు చుక్కలు కనిపించాయి. కానీ, తప్పదు. ఖుదా మీద భరోసా పెట్టి, తెలిసిన వారి దగ్గర అప్పుకోసం ప్రయత్నించాను. ఎక్కడా పైసా పుట్టలేదు. నా దుకాణం అమ్మితే తప్ప పెళ్లి చేయలేనని అనుకుని.. ఆ ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాను.

కానీ, ఫాతిమా వెళ్లిపోతే నాకెవరున్నారు? నన్ను చూసేదెవరు? రేపటిగాల భీమారిల (అనారోగ్యం) పడితే నా గతేం కాను? ఈ దుకాణం కూడా పోతే నా పరిస్థితి ఏంటి?.. అన్నీ సమాధానం లేని ప్రశ్నలే! కానీ, తప్పదు.

ఒకరోజు రాము ఎనిమిది లక్షలు తెచ్చి నా చేతిలో పెట్టాడు.

''ఏంరా ఇది?'' అని అడిగాను.

ఫాతిమా నిఖా కోసం షెడ్డు అమ్మానని, తన దగ్గర దాచిన డబ్బులు కలిపి తెచ్చానని ఇషారా (సంజ్ఞ)ల ద్వారా చెప్పాడు.

ఎంత గొప్ప మనసు వీడిది. మా కులం కాదు, తలం కాదు.. ఏమై పోతానోనన్న ధ్యాస కూడా లేకుండా, తన దగ్గర ఉన్నదంతా దానం చేయగలిగిన నిస్వార్థమైన, నిజమైన నిలువెత్తు మంచి మనిషిని ఆశ్చర్యంగా చూసాను.

''నాకెందుకు రా! వద్దు!'' అన్నాను.

బలవంతంగా చేతిలో పెట్టి, వద్దనవద్దని నా చేతిని వాడి తలపై పెట్టుకొని ఒట్టు వేయించుకున్నాడు. నా కళ్లు వర్షిస్తున్నాయి. మసక బారిన నా కంటి వెలుగులో ఆకాశమంత ఎదిగిన పైగంబర్ (దేవదూత)లా కనిపించాడు రాము.

ఇదంతా చూసిన ఫాతిమా ఏడుస్తూ ఇంట్లోకి వెళ్లింది.

''వెళ్లి ఫాతిమాను తీసుకు రా'' అని రాముకు చెప్పాను.

రామును చూడగానే ఫాతిమా వాడిని గట్టిగా చుట్టుకొని ఏడ్చింది. వాడు కూడా తట్టుకోలేక పోతున్నాడని అర్థమైంది.

రాము వెనక్కి తిరుగుతుంటే.. ఫాతిమా వాడి చెయ్యిని గట్టిగా పట్టుకుంది. ఫాతిమా చాలా నిబ్బరంగా, ధైర్యంగా తన మనసులోని ఇష్టాన్ని అప్రయత్నంగానే వ్యక్తం చేసింది.

నేను, ఫాతిమా దగ్గరికి వెళ్లి..

''నీ మనసులో ఉన్నది ధైర్యంగా చెప్పు బేటీ! ఆప్ కో మేరీ కసం, జూట్ నై బోల్నా!'' (అబద్ధం చెప్పొద్దు) అన్నాను.

ఫాతిమా ఏడుస్తూ..

''అబ్బాజాన్! మీరు నాకోసం మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోలేదు. ఇప్పుడు మీకు వయసు కూడా మీద పడింది. నేను వెళ్లిపోతే మిమ్మల్ని ఎవరు చూసుకుంటారు? ఇప్పుడే కదా మీకు నా అవసరం!'' అని నన్ను పట్టుకొని బాగా ఏడ్చింది.

రాము కూడా కన్నీటి పర్యంతం అయ్యాడు.

''లేదు బేటీ! నా స్వార్థం కోసం నీకు పెళ్లి చేయకుంటే, ఆ దేవుడు నన్ను క్షమించడు'' అన్నాను.

''అబ్బాజాన్! ఈ స్థితిలో మిమ్మల్ని ఒంటరిగా వదిలి నేను సంతోషంగా ఉండలేను, బిచారా రాముకా హాలత్ క్యా హోగా'' (రాము ఏమైపోతాడు) అన్నది.

''బేటీ.. వాడి బతుకు వాడిది. రామూసే హమే క్యా లేనా దేనా హై!?'' అన్నాను కావాలనే.

''రాము జిమ్మేదారీ చాచా మీకే అప్పగించాడు. మీ దగ్గర డబ్బులు లేవని, నా నిఖా కోసం రాము ఉన్నది అమ్మి మీ చేతిలో పెట్టాడు. ఇప్పుడు రాము ఎక్కడుంటాడు? ఎక్కడికి పోతాడు? చాచా కా వాదా నిభానా ఆప్కా ఫర్జ్ నై హోతా!'' (చాచాకు ఇచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవడం మీ బాధ్యత కాదా!) అన్నది.

నా మనసులోని సందేహపు పొరలు తొలగిపోయాయి. అయినా ముక్కూ మొఖం తెలియని ఎవరికో నా బిడ్డను ఇవ్వడంకంటే.. కళ్లముందు కనిపించే మేలిమి బంగారంలాంటి ఉత్తముడైన రాము సహచర్యంలో ఫాతిమా సంతోషంగా ఉంటుంది అనిపించింది. నా మనసులో నాటుకున్న కులమతాల అడ్డుగోడలను నా బిడ్డ మీదున్న ప్రేమ కూలదోసింది. నా కోసం, తనకోసం ఫాతిమా నిర్ణయాన్ని స్వాగతించాను. అల్లాహ్ సాక్షిగా రాము చేతిని ఫాతిమా చేతిలో పెట్టి..

''అబ్ మేరా ఫర్జ్ పూరా హోగయా.. బేటీ! అబ్ సే ఏ అమానత్ ఆప్ కా హై (ఇక రాము బాధ్యత నీదే) రాము ఆప్ కా మెహర్ (పెళ్లిలో వధువుకు ఇచ్చే బహుమానం) బీ దేదియా హై!'' అన్నాను, రాము ఇచ్చిన డబ్బు ఫాతిమా చేతిలో పెట్టి.

మంచితనం-మానవత్వం ఒక వైపు, మతాల సంకెళ్లు మరోవైపు.. ఇది నాకు కఠిన పరీక్షా సమయమే! ఈ పరీక్షను ఎదుర్కొనే శక్తిని ఇవ్వమని అల్లాహ్‌ను ప్రార్థించాను.

సృష్టికర్త దృష్టిలో మానవులంతా సమానమే! ఎవరైతే ఆయనకు లోబడి, ఆయన మెచ్చేవిధంగా నీతిపరులై జీవిస్తారో.. వారిపై అపార కరుణను కురిపిస్తాడు.

వేషధారణ కారణంగానో, నీతి బోధనల కారణంగానో, ఆయనకు ఎవ్వరూ దగ్గరకాలేరు. మంచిని ఆచరించే నీతిమంతులను మాత్రమే ఆయన అనుగ్రహిస్తాడు.

ఈ తర్కం ద్వారా నా అంతరాత్మను, వారిద్దరినీ ఒకటి చేయడానికే నన్ను నేను సమర్థించుకుంటున్నాను అనిపించింది. కానీ, రామును పెంచడానికి చాచాకు, చాచాను కంటికి రెప్పలా కాపాడుకోవడానికి రాముకు అడ్డుచెప్పని మతం.. ఇప్పుడు రాము-ఫాతిమా ఒకటి కావడానికి అడ్డు కావొద్దని, వారి పెళ్లి ఒక చర్చలా మారి విపరీతాలకు దారి తీయొద్దని, ఓర్చుకోలేని వారికి దూరంగా ఉంటేనే క్షేమమని, ఎక్కడ వారు సంతోషంగా ఉండగలరో అక్కడికి వెళ్లండని చెప్పి దీవించాను.

''అబ్బాజాన్! నేను మిమ్మల్ని వదిలి వెళ్లలేను. ఈ పెళ్లి మీకు దూరం చేసేదే అయితే, అసలు నాకు పెళ్లే వద్దు!'' అని జిద్దు చేసింది ఫాతిమా. రాముకూడా వెళ్లనన్నాడు.

ఇద్దరినీ సమ్జాయించి, ఇక్కడి పరిస్థితులు చక్కబడ్డాక దుకాణం అమ్మి, నేను కూడా వాళ్ల దగ్గరకే వచ్చి వాళ్లతోనే ఉంటానని కసం (ఒట్టు) పెట్టుకున్నాక.. వాళ్లు వెళ్లడానికి సమ్మతించారు.

ఫాతిమా దక్కలేదన్న కోపంతో, ఈ సంబంధం తెచ్చిన బంధువులు నా మీద కక్షగట్టి, విషం కక్కుతూ ఉన్నవి లేనివి చాడీలు చెప్పి.. ఈ విషయాన్ని మతంతో ముడిపెట్టి, నేను కాఫిర్ (ద్రోహి)నని బద్నామ్ చేస్తూ, బస్తీ ముసల్మాన్ పెద్దలకు, ఇమామ్ సాబ్‌కు ఫిర్యాదు చేశారు.

కానీ, ఒకే నేలతల్లి మీద బతుకుతూ స్నేహితుల్లా, బంధువులుగా ఉండాల్సిన మనుషుల్లో మత వైషమ్యాలతో విషం నిండితే దేశానికి, సమాజానికి మంచిదికాదనే దూర దృష్టితోనే.. చరిత్రలో ఎందరో రాజులు, మత సామరస్యం కోసం పరమత వివాహాలు చేసుకున్న దాఖలాలు కోకొల్లలు. ఆనాటి అక్బర్ పాదుషా రాజపుత్ర వంశానికి చెందిన జోధా భాయిని, మహారాజా ఛత్రసాల్ హైదరాబాద్ నిజాం కూతురు రుహానీ బాయిని పెళ్లిచేసుకొని మత సామరస్యాన్ని పెంపొందించారు. దీనిని ప్రజలు, మతాధిపతులు ఆమోదించారు. నేటి సమాజంలో కూడా చాలా మంది గొప్పవాళ్లు, అన్యమత వివాహాలు చేసుకుంటున్నా.. వారిని ఎవ్వరూ వేలెత్తి చూపడం లేదు.

ఇక్కడ ప్రశ్నించే వాళ్ల జబర్దస్తీ, జులూమ్ అంతా మాలాంటి పేదవాళ్ల మీదనే. షరియత్ ఉల్లంఘన తప్పే కావచ్చు.. మనిషిని, మంచిని, మానవత్వాన్ని ప్రేమించడం తప్పుకాదు. అయినా వాళ్లిద్దరి ప్రేమను కాదనడానికి ఎవరికీ ఏ హక్కూ లేదు. తండ్రిగా నాకు లేని ఇబ్బంది వేరేవాళ్లకు ఎందుకు? నన్ను నేను సమర్థించుకోవడానికి నా పాత పుస్తకాల పఠనా జ్ఞానం బాగానే వాడుకుంటున్నానని అనిపించింది.

అయినా ఇక్కడ మనుషులు అడిగే ప్రశ్నలకు నేను జవాబు చెప్పాల్సిన పనిలేదు. నేను కాఫిర్ అయితే.. అల్లాహ్ న్యాయస్థానంలో నేను తప్పకుండా జవాబు చెప్పాల్సిందే! నేను తప్పు చేస్తే దోషిగా నాకు తప్పకుండా శిక్ష పడుతుంది. ఇది సమర్థన కాదు. అనంత కరుణామయుడు, అపార కృపా సంపన్నుడు అయిన ఆ సృష్టికర్త అల్లాహ్ పట్ల నాకు గల విశ్వాసం. ■

సుదర్శనం రంగనాథ్

98662 65630

కథ

సాలభంజిక

మణి వడ్లమాని

"అన్వీ! ఇంకా ఎంతసేపు? ఎండ ముదిరితే షాడోస్ పడతాయి. ఆ పట్టుచీర కట్టుకుని అంత ఎండలో నువ్వు నిలబడలేవు" అన్నాడు, రాఘవ కెమెరా లెన్స్‌లను తుడుస్తూ.

మేకప్ పూర్తి అయ్యి పెదవులకు లిప్‌స్టిక్ టచప్ చేసుకుంటూ "హే రాఘవ్! నిన్న పెట్టిన వీడియోకి రీచ్ తగ్గింది. ఈ శిల్పసుందరి లుక్‌తో మళ్ళీ ఫామ్‌లోకి రావాలి. ఈ ఒక్క వీడియో క్లిక్ అయితే చాలు" అంది ఉద్వేగంగా.

"అలాగే అన్వీ! ఆ...ఆ... ఆ చెయ్యి అలా కాదు. శిల్పానికి ఉన్నట్టుగా వేళ్ళు సున్నితంగా వంచాలి. బాడీని కొంచెం వెనక్కి వంచు.. గ్రేస్‌ఫుల్‌గా ఉండాలి.

ఎస్...ఎస్! కొంచెం ఎడమకి వంగు.. శిల్పంలా స్టిల్‌గా ఉండు.. ఎస్ .. పర్ఫెక్ట్!" అన్నాడు, రాఘవ్ ఉత్సాహంగా.

కెమెరా ముందు నిలబడగానే అన్విత ముఖంలో అద్భుతమైన చిరునవ్వు మెరిసింది.

అలా భంగిమలు పెట్టుకుంటూ పోతున్న అన్వితలో కొంతసేపటికి ముందున్న ఉత్సాహమంతా ఆవిరైపోయింది.

"అబ్బా.. రాఘవ్.. ఈ పట్టుచీర బరువుకి నా నడుము విరిగిపోతోంది. పైగా ఈ వడ్డాణం పొట్టలో గుచ్చుకుంటోంది. ప్లీజ్, ఒక్క నిమిషం రిలాక్స్ అవ్వనివ్వు" అంది.

"అన్వితా! గోల్డెన్ అవర్ అయిపోతోంది. వెలుతురు మారిపోతే ఆ స్టాచ్యూ ఎఫెక్ట్ రాదు, నీకు రీచ్ కావాలి కదా! నిన్నటి వీడియోకి వ్యూస్ తక్కువ వచ్చాయని నువ్వే కదా బాధపడ్డావు? మరి ఇప్పుడు ఓపిక లేదంటే ఎలా?" విసుగ్గా అన్నాడు.

"రీచ్ కావాలి కానీ, చచ్చిపోవాలని లేదు రాఘవ్. పొద్దున్నుంచి ఒక్క మంచినీళ్ల చుక్క కూడా గొంతులో పడలేదు. లిప్‌స్టిక్ చెదిరిపోతుందని తాగలేదు నా కాళ్లు వణుకుతున్నాయి" అంది నీరసంగా.

ఆమె ఇబ్బందిని పట్టించుకోకుండా, "జస్ట్ ఫైవ్ మినిట్స్ అన్వీ! ఆ శిల్పాన్ని చూడు.. వందల ఏళ్లుగా ఎలా ఉందో! నువ్వు కూడా అంతే పర్ఫెక్ట్‌గా ఉండాలి. నీలో మనిషి కనిపిస్తే ఆ ఫొటోకి వాల్యూ ఉండదు. అందరికీ కావాల్సింది అన్విత కాదు, ఒక అద్భుతమైన శిల్పసుందరి" అన్నాడు.

అతని మాటలకి అన్విత మనసులో లోలోప ఏదో తెలియని అలజడి కలిగింది. కాసేపు స్తబ్దుగా ఉండిపోయింది.

"నా ప్రాణం కంటే ఆ ఫొటోలో కనిపించే నిర్జీవమైన అందమే ముఖ్యమా? నేను ఒక మనిషిలా కాకుండా, ప్రాపర్టీలా కనిపిస్తున్నానా? నీకు" బాధగా అడిగింది.

ఆ మాటలని ఏమాత్రం పట్టించుకోకుండా "స్మైల్ ప్లీజ్" అన్నాడు.

షూట్ అయిపోయాక,. అన్విత, నీరసంగా గాలి పీల్చుకుంటోంది. దేవాలయ మంటపంపై నాలుగు పక్కలా అమర్చిన పెద్ద నల్లరాతి నాట్యకత్తెల శిల్పాలు చాలా అందంగా ఉన్నాయి. అంతేకాదు వాటిపై చెక్కబడిన నగల డిజైన్లు అద్భుతంగా ఉన్నాయి.

అక్కడ ఎంతోమంది ఫొటోలు తీసుకుంటున్నారు. "వాటిని త్రిభంగీ నాట్య భంగిమలు అంటారట" ఎవరితోనో ఓ గైడ్ చెబుతున్నాడు.

"చూడు అన్వితా, ఆ శిల్పం ఎంత బాగుందో, కొన్ని వందల ఏళ్ళ నుంచి అలాగే నవ్వుతూ ఉంది" అన్నాడు.

అన్విత అతని వైపు తీక్షణంగా చూస్తూ "అవును రాఘవ్, అది రాతిది కాబట్టి కొన్ని వందల ఏళ్ల నుంచి నవ్వుతోంది. కానీ నేను ఈ ఐదు నిమిషాల ఫొటో కోసం పడ్డ నరకం తెలుసా?"

ఆమె బాధతో అంటున్న మాటలు వినకుండా వీడియో అప్‌లోడ్ చేయడంలో మునిగిపోయాడు.

ఈ రాజవంశీయుల అంతులేని కళాతృష్ణకు ఒక సజీవ సాక్ష్యం ఈ గుడి. ఇక్కడున్న శిల్పసుందరీమణులు ఎంత అందంగా ఉన్నారో ప్రత్యక్షంగా ఈ సాలభంజిక సిరీస్‌లో చూస్తున్నారు. వీళ్ళనే మదనికలు అని కూడా అంటారట..!

ఒక కవి తన పదాలతో ఒక కావ్యాన్ని ఎలా రక్తి కట్టిస్తాడో ఇక్కడి శిల్పులు తమ ఉలితో రాయికి ప్రాణం పోసి తరతరాల వారికి ఒక అద్భుత సందేశాన్ని అందించారు.

అలాంటి శిల్పాలని సజీవ సౌందర్యంతో మీ ముందు నిలబెతున్నాము" బ్యాక్‌గ్రౌండ్‌లో వస్తున్న తన వాయిస్ వింటూ వచ్చే లైక్స్, కామెంట్స్ చూసి మురిసిపోతున్నాడు రాఘవ్.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

కొన్ని రోజుల క్రితం వరకు తను ఇష్టంగా చేసిన పనే, కానీ ఇప్పుడు అన్వితకు అదంటే భయం పట్టుకుంది. ప్రతి శిల్పం వెనుక ఒక కఠినమైన భంగిమ ఉంటుంది. ఒక కాలు మీద నిలబడటం, శరీరాన్ని అసాధారణంగా వంచడం.. ఇవన్నీ ఫొటోలో అందంగా కనిపిస్తాయి కానీ, ఆ సమయంలో ఆమె కండరాలు పడే ఆవేదన వర్ణనాతీతం. ఆ నగలు తన చర్మాన్ని కోస్తున్నట్లు అనిపిస్తాయి.

ఆమె ఒక ఊరి నుంచి ఇంకో ఊరికి, ఒక గుడి నుంచి ఇంకో గుడికి వెళ్తోంది. కానీ ఆమె చూస్తున్నది శిల్పకళను కాదు.. "నేను ఏ బొమ్మలా తయారవ్వాలి?" అనే కాన్సెప్ట్‌ను మాత్రమే.

రామప్ప గుడిలో మదనికలా, బేలూరులో దర్పణ సుందరిలా, కామాఖ్య గుడిలోని నాగిని శిల్పంలా.. ఇలా రకరకాల పేర్లు మారుతున్నాయి.

ఆ రాత్రి హోటల్ గదిలో అద్దం ముందు మేకప్ తీస్తూ తన ప్రతిబింబం చూసుకుంటే భయం వేసింది. కళ్ల కింద నలుపు వలయాలు.. పాలిపోయిన ముఖం.. "ఇదా నిజమైన నేను? లేక ఆ రంగుల వీడియోల్లో నవ్వుతున్న బొమ్మ నా?"

తన ఫాలోవర్స్ చేసే You look like a goddess.. అనే కామెంట్స్ ప్రశంసల్లా కాకుండా, శాపాల్లా అనిపిస్తున్నాయి.

రాఘవ్ పక్కనే కూర్చుని ఏదో లెక్కలు వేసుకుంటున్నాడు "అన్వీ! రేపు పొద్దున్నే లేవాలి. ఆ సూర్యోదయపు వెలుతురులో మరో నాలుగు రీల్స్ తీస్తే ఈ వీక్ టార్గెట్ అయిపోతుంది. ఈసారి ఇంకాస్త గ్లామరస్‌గా ఉండేలా ప్లాన్ చేద్దాం" అన్నాడు.

వింటున్న అన్విత అద్దంలో తన ప్రతిబింబాన్ని తీక్షణంగా చూసుకుంది.

ఆ కళ్లలో మెరుపు లేదు.. కేవలం శూన్యం. అప్పుడే ఆమెకు ఒకరోజు అమ్మమ్మ చెప్పిన మాటలు చెవుల్లో మారుమోగాయి. "చూడు అన్వీ.. ఆ గుళ్లో ఉన్న శిల్పాలు వందల ఏళ్లయినా అలాగే నవ్వుతుంటాయి. ఎందుకంటే అవి రాళ్లు కాబట్టి! నువ్వు మనిషివి తల్లి.. నీకు అలసట వస్తుంది, ఏడుపు వస్తుంది.

లోపల ప్రాణం అల్లాడిపోతుంటే బయట ప్రపంచం కోసం ఆ రాయిలా నవ్వడం నీకు అవసరమా? ఆలోచించు, కనిపెంచిన అమ్మా, నాన్నల మాటలు వినకుండా ఇలా కనిపించని వాళ్ళకోసం లైకులు, ఫాలోవర్స్ అంటూ జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోకు" అని చెప్పింది.

అప్పుడు ఆ మాటలకు కోపం వచ్చినా, ఆలోచిస్తుంటే అమ్మమ్మ మాటలలోని లోతులు, గాఢత ఇప్పుడు అర్థమవసాగాయి.

వెంటనే ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి తన ఫోన్ తీసుకుంది. మేకప్ లేకుండా, నీరసంగా ఉన్న తన అసలైన సెల్ఫీ తీసుకుని, పోస్ట్ చేస్తూ దాని కింద " ఇన్నాళ్లూ నేను రాయిలా నవ్వడానికి ప్రయత్నించాను.. శిల్పసుందరిలు అందంగా ఉండొచ్చు కానీ వాటికి ప్రాణం ఉండదు. చూడండి.. నా మొహంలో అలసట, కళ్ల కింద చారలు.. ఇది నిజమైన నేను" అని రాసింది.

మొదటగా అది చూసిన రాఘవ్ షాక్ అయ్యి, "అన్వితా! ఏంటిది? నీకు పిచ్చి పట్టిందా? వ్యూస్ పడిపోతాయి.. బ్రాండ్స్ వెళ్ళిపోతాయి!" అని అరిచాడు.

అన్విత ప్రశాంతంగా అద్దంలో తనను తాను చూసుకుంటూ నవ్వింది.

"బ్రాండ్స్ వెళ్ళిపోవచ్చు రాఘవ్.. కానీ ఇన్నాళ్లకు నాలోని మనిషి నాకు దొరికింది"

ఆ మాటలకి రాఘవ్ విసుగ్గా కెమెరా సర్దుకుంటూ, గదిలోంచి వెళ్ళిపోయాడు.

....

ఓ గంట తర్వాత, అన్విత తన ఫోన్ తీసి చూసింది. ఆమె పెట్టిన పోస్ట్‌కి ఊహించని స్పందన వచ్చింది. వేలల్లో లైకులు, కామెంట్స్.. అందరూ ఆమె

"బ్రాండ్స్ వెళ్ళిపోవచ్చు రాఘవ్.. కానీ ఇన్నాళ్లకు నాలోని మనిషి నాకు దొరికింది"
ఆ మాటలకి రాఘవ్ విసుగ్గా కెమెరా సర్దుకుంటూ, గదిలోంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ధైర్యాన్ని మెచ్చుకుంటున్నారు.

సరిగ్గా అప్పుడే రాఘవ్ గదిలోకి మళ్ళీ ప్రవేశించాడు. అతని చేతిలో ఇప్పుడు కెమెరా లేదు, కానీ ముఖంలో ఒక వింతైన ఉత్సాహం ఉంది.

"అన్వీ! గ్రేట్ ఐడియా! నీ ఆ.. 'రా' అండ్ ఇంపర్ఫెక్ట్, పోస్ట్‌కి రీచ్ అదిరిపోయింది. ఇప్పుడు అందరూ నీ రియలిస్టిక్ లుక్ గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఇది ఒక కొత్త ట్రెండ్ అవుతుంది! పద... రేపు పొద్దున్నే మనం షూట్ చేద్దాం. ఈసారి మేకప్ లేకుండా ఏడుస్తున్నట్టు ఒక వీడియో తీద్దాం. ఆ డార్క్ సర్కిల్స్‌ని ఇంకాస్త ఎలివేట్ చేద్దాం.

'సాలభంజిక ఇన్ పెయిన్..' అని సిరీస్ పేరు పెడదాం.. పక్కాగా వైరల్ అవుతుంది" అన్నాడు ఆవేశంగా.

ఆ ప్లాన్ వింటున్న అన్విత నిశ్శబ్దంగా నవ్వింది. తను నరకయాతన అనుభవించి చేసిన ఆ నిజాయితీ పోస్ట్‌ను కూడా అతను కేవలం ఒక వ్యాపారంలాగే చూస్తున్నాడని అర్థమైపోయింది. తన కన్నీళ్లను కూడా క్యాష్ చేసుకోవాలనుకునే అతని స్వార్థం ముందు నిలబడకూడదని దృఢంగా అనుకుంది.

రాఘవ్ వైపు తిరిగి స్థిరంగా అంది, "వద్దు రాఘవ్, నా బాధను కూడా అమ్ముకునే అంత నిర్జీవమైన శిల్పాన్ని కాలేను. నా అకౌంట్ ఇప్పుడే డిలీట్ చేశాను. రేపటి నుంచి ఈ బొమ్మ నీ కెమెరా ముందుండదు."

రాఘవ్ నోటమాట రాకుండా నిశ్చేష్టుడై చూస్తుండగా, ఆమె కిటికీలోంచి బయట కనిపిస్తున్న విశాలమైన ఆకాశం వైపు చూసింది.

ఇన్నాళ్లకు ఆమె చుట్టూ ఉన్న రాతి చట్రం పూర్తిగా విడిపోయింది.. ఇప్పుడు తను హృదయమున్న మనిషిగా స్వేచ్ఛగా గాలి పీల్చుకుంటోంది.

రచనలకు ఆహ్వానం

రచయితల నుండి కథలు, కవితలు, సమకాలీన వ్యాసాలు స్వాగతిస్తున్నాం. రచనలతో పాటు మీ పేరు, చిరునామా, హామీపత్రం తప్పనిసరిగా జత చేయాలి. ఎంపిక కాని రచనలు తిప్పి పంపగోరేవారు తగిన పోస్టేజీ జత చేసిన కవరు పంపించాలి. ఇతర పత్రికల పరిశీలనలో ఉన్న రచనలు దయచేసి పంపించకండి. రచనలు పంపించాల్సిన చిరునామా: ఎడిటర్, ఆదివారం వార్త, నం.396, లోయర్ ట్యాంక్ బండ్, డిబిఆర్ మిల్స్ పక్కన, హైదరాబాద్-80.

sunmagvaartha@gmail.com

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

కథ

‘ఒక రెండురోజుల తర్వాత శ్రీకాంత్ ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు రత్నం అతని పక్కన రమణి ఉండగా ఇద్దరినీ ఉద్దేశించి అంది.

‘అయ్యగారు నేను వచ్చి చాలా రోజులయ్యింది. మీరు ఎంత బాగా చూసుకుంటున్నా కూడా నేను సిగ్గులేకుండా నెలల తరబడి ఇలా పాతుకుపోయి ఉండటం భావ్యం కాదు. మళ్లీ ఎప్పుడైనా పిల్చినప్పుడు మీ దయా నా ప్రాప్తం. రేపు నన్ను బస్సు ఎక్కించేస్తే వెళ్లిపోతాను...’ అంది ఒక మూలకు తలవంచుకుని నిలబడి.

‘ఏమో రత్నం. నాదేమీ లేదు. మీ అమ్మగారు వంట చేసుకోలేకపోతోంది అంటే నిన్ను పిలిపించాను. తన పర్మిషన్ తీసుకో. నేను నిన్ను ఇక్కడే శాశ్వతంగా ఉండమనడం నాకు మర్యాదగా ఉండదు...’ అన్నాడు రమణి వైపు చూస్తూ.

‘లేదు రత్నం! నువ్వు అసలు వెళ్లడానికి వీల్లేదు. నీకు మాత్రం ఆ ఊళ్లో ఎదురు చూసేవాళ్లు ఎవరు ఉన్నారు? మేమంతా నీ వంటకు అలవాటు పడిపోయాము. నిన్ను ఎప్పుడూ పరాయిదానిలా చూడటంలేదు. నువ్వూ ఈ ఇంట్లో మనిషివే. నేను ఎప్పుడైనా పొరపాటున నిన్ను అనుమానించి ఉంటే నన్ను క్షమించు. దాన్ని మనసులో పెట్టుకుని వెళ్లిపోవాలని చూస్తున్నావేమో! అదేమీ కుదరదు...’ అంటూ రమణి దాదాపు బతిమిలాడినంత పనిచేసింది.

‘తనకు ఇక్కడ ఏమి ఇబ్బందులు ఉన్నాయో? ముందు అవి కనుక్కో. ఎంత మటుకు మన స్వార్థంకోసం ఆ అమ్మాయిని ఇక్కడ ఉండిపొమ్మంటే ఏం బాగుంటుంది? అయినా తనమీద ఎన్నాళ్లు ఆధారపడతావు? ఎప్పటికైనా తను వాళ్ల ఊరు వెళ్లిపోవాల్సిందే కదా!’ అన్నాడు శ్రీకాంత్ కలిపించుకుని.’

మనలో ఒకరు

జీడిగుంట నరసింహమూర్తి
9866187886

‘ఇంట్లో వంట చేసుకోలేకపోతున్నానని రోజూ బోరుతున్నావుగా. ఈ అమ్మాయి మాకు దూరం బంధువు అవుతుంది. కావలసిన వాళ్లు ఎవరూ లేరు. మా పెదనాన్న గారి అబ్బాయి మొన్న మాటల సందర్భంలో చెప్పినప్పుడు మన ఇంట్లో పెట్టుకుంటే తనకీ జీవనాధారంగానూ, నీకూ వంటలో సహాయంగా ఉంటుందని పంపమని ఫోన్ చేసి చెప్పడంతో ఈ రోజు బస్సుఎక్కి వచ్చింది. తనని రమ్మనేముందు నీకు చెప్పాల్సింది. కానీ అవతల వాడు నన్ను ఎటూ ఆలోచించుకోనీయలేదు. అవన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకుందాం కానీ ముందు తనకి మన వెనక గది చూపించు. ఈ రోజే మొత్తం భారం మోపకుండా మెల్లి మెల్లిగా మన వంటలు ఒక్కటొక్కటే చెప్పు...’ అంటూ భార్య రమణిని ఏమీ మాట్లాడటానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా తను చెప్పేదేదో చెప్పేసి అక్కడ నుంచి బయటకు వెళ్లిపోయాడు శ్రీకాంత్.

ఆ వచ్చినమ్మాయికి సుమారు ముప్పై ఐదు నలభై మధ్య ఉంటాయి. తన దగ్గర బంధువులింటికి వచ్చినట్టు గలగలా మాట్లాడేస్తోంది. రమణి మాటవరసకు వంట చేసుకోలేకపోతున్నాను అంది కానీ అది మనసులో పెట్టుకుని ఊహించకుండా మొగుడు ఈవిడ గారిని వెంటపెట్టుకుని వస్తాడని అనుకోలేదు. ఇప్పుడు ఎంతైనా ఒక పరాయి ఆడది పర్మనెంట్‌గా ఇంట్లో తిష్ట వెయ్యడానికి వచ్చిందంటే ఎంతైనా మగవాళ్ల నుంచి కాపాడటం కష్టమే. ప్రతి క్షణమూ ఇకరోజూ ఇంట్లో ప్రమాద ఘంటికలే మోగుతాయి.

ఇంట్లో ఇంకో ఆడదాన్ని చూడాలంటే రమణికి ఏ మాత్రమూ మనస్కరించక పోయినా కొన్నాళ్లు వేచి చూద్దాం అనే ధోరణిలో రాజీ పడింది రమణి.

‘మేడం గారు. నా స్నానం అయిపోయింది. వంటగది చూపించి ఈ రోజు ఏ కూర వండాలో చెపితే మొదలెట్టేస్తాను. మీరలా కూర్చుని ఎలా చెయ్యాలో చెప్పండిచాలు అల్లుకునిపోతాను. అయ్య గారు నామీద ఎంతో అభిమానంతో ఇక్కడికి తీసుకొచ్చారు. నా మర్యాద నేను నిలుపుకోవాలి కదా...’ అంటూ రత్నం వంట వండటానికి నడుం బిగించింది.

ఆ రోజు ఆదివారం అవడంతో మార్కెట్‌కెళ్లి కూరలు తెచ్చి మండుటెండలో ఇంటికి వచ్చాడు శ్రీకాంత్.

‘అయ్యగారు, కూర్చోండి భోజనం వడ్డించేస్తాను’ అంటూ ఫ్రిజ్జు తెరిచి నీళ్ల బోటిల్ టేబుల్ మీద పెట్టింది రత్నం. అప్పటికే టేబుల్ మీద దోసకాయ పప్పు, అరటికాయ వేపుడు, ఒక రోటి పచ్చడి సిద్ధంగా ఉన్నాయి.

‘అసలు ఇలా ఎవరేనా వండి వడ్డించే వాళ్లుంటే ఎంతహాయి?’ అని ఆ క్షణంలో శ్రీకాంత్, రమణి మనసులో అనుకుని ఉంటారు.

‘వంటలు చాలా రుచిగా ఉన్నాయి. బాగా చెయ్యి తిరిగిన వాళ్లే ఇలా చెయ్యగలరు. అన్నట్టు రత్నం! నువ్వు బంగాళాదుంప, టమోటా, ములక్కాడకూర చెయ్యగలవా? అందుకోసమే ఈ రోజు ములక్కాడలు తెచ్చాను...’ అన్నాడు శ్రీకాంత్ రత్నంతో మాటలు కలుపుతూ.

రమణి మొగుడితో దెబ్బలాట వేసుకునే రకం కాదు. మొగుడు తనకు చెప్పకుండా రత్నాన్ని ఇంట్లో పెట్టడం మరో ఆడదైతే రచ్చ రచ్చ చేసేది.

‘ఎప్పుడూ ములక్కాడల, బంగాళా దుంపల కూర తినని వాడిలా ఆయన నీ దగ్గర మొహమాచి పోతున్నారు కానీ మా ఇంట్లో నెలలో రెండు మూడుసార్లు ఆ కూర వండాల్సిందే. బహుశా నీకు పరీక్ష పెట్టాలని అలా అడిగి ఉంటారు. నువ్వేమీ కంగారు పడిపోయి ఆ కూరేమీ చెయ్యక్కరలేదు. ఏ కూరలువండాలో ఈ ఇంట్లో నా డైరెక్షన్ ప్రకారం జరగాల్సిందే. ఆయనేదైనా అడిగితే వినీ విననట్టు ఊరుకో. నువ్విక్కడ కొంతకాలం ఉండాలంటే కొన్నిపద్ధతులు అలవాటు చేసుకోవాలి...’ అంటూ సున్నితంగానే వార్నింగ్ఇచ్చింది రమణి.

ఆ రోజు ఆవకాయ కాయకోసం బజారుకు బయలుదేరుతూ భార్యను కూడా రమ్మన్నాడు శ్రీకాంత్.

‘నాకు ఓపికలేదు బాబూ. ఇంకా మామిడికాయలు చాలారోజులు దొరుకుతాయి. వచ్చేవారం వెళదాం లెండి. అసలే నాకు ఈ రోజు ఒంట్లో నలతగా అనిపిస్తోంది. ఆ మండుటెండలో బయలుదేరితే శోషవచ్చి పడిపోతాను మీ విషయం ఏమో కానీ ...’ అని వాయిదా వేసే ప్రయత్నం చేసింది రమణి.

‘అయ్యగారు... నేను ఆవకాయ పెట్టడంలో స్పెషలిస్ట్ అని మీకు తెలుసు కదా. నేను మీతో వచ్చి గట్టి మామిడికాయలు ఏరుతాను. నేను ఊరగాయ పెట్టాను అంటే సంవత్సరం వరకు ముక్క మెత్తపడదు ...’ అంది రత్నం అతని వైపు చూసి చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

‘అదే నేను కూడా ఆలోచిస్తున్నాను రత్నం. మీ ఊళ్లో చుట్టుపక్కల వాళ్లు ఊరగాయలు నీచేతే పెట్టిన్చుకుంటారుటగా. నా స్కూటర్ మీద వెళదాములే. నువ్వేమీ నాకు తెలియనిదానివా? పైపెచ్చు చుట్టం కూడా అవుతావు. మీ అమ్మగారు కూడా ఏమీ అనుకునే రకం కాదు...’ అని రత్నాన్ని వెంటనే తనతో రావడానికి తయారుకమ్మన్నాడు.

మొగుడు మరీ అంత చనువుగా ఆమెను రమ్మంటూ ఉంటే రమణిలో వాళ్లిద్దరి మీద అనుమాన బీజం నాటుకుంది. ఈ మధ్య ఏదో విషయంమీద కలిపించుకుని ఆమెతో మాట్లాడుతూ ఉండటం తను చూస్తూనే ఉంది. కానీ తనే తేలిపోవడం ఇష్టం లేక కొన్నాళ్లు తనే కంట్రోల్‌లో ఉండి మెల్లిగా మొగుడికి నచ్చచెప్పాలని ఆమె ఆలోచిస్తోంది.

‘అమ్మా! అయ్యగారు ఆ వచ్చినావిడతో సరసాలాడుతూ ఉంటే మీరు ఏమీ పట్టించుకోకుండా అలా వదిలేస్తున్నారే? మీకు తెలియదు బయట జనాలు ఏమనుకుంటున్నారో? ఇంట్లో భార్య ఉండగానే వేరే ఎవత్తెనో తెచ్చి ఇంట్లో పెట్టుకున్నాడు అని నోళ్లు నొక్కుకుంటున్నారు. నువ్వుగానీ ఇలా అమాయకంగా ఉన్నావంటే ఏదో ఒకరోజు వాళ్లిద్దరూ కలిసి నిన్ను బయటకు గెంటుతారు. మా ఇళ్లల్లో ఇవే గొడవలతో రోజూ చస్తూ బతుకుతూ ఉంటాం కాబట్టి మళ్లీ మళ్లీ చెపుతున్నాను ...’ అంటూ పనిమనిషి ఒకరోజు హెచ్చరిక చేసేసింది.

దానితో రమణి ఆలోచనలకు ఊపిరి పోసినట్లయ్యి ఏదో విధంగా రత్నాన్ని ఇంట్లోంచి సాగనంపడానికి నిర్ణయించుకుంది.

‘సార్! ఈమధ్య అమ్మగారు ప్రతి దానికీ నామీద కస్సుబుస్సు అంటూ లేస్తున్నారు. నేను చేసిన వంటలో ఏదో ఒక లోపాన్ని పట్టుకోవాలని చూస్తున్నారు. ఏదో ఇన్నాళ్లా పాపం మీరు నామీద జాలితో మీ ఇంట్లో ఉంచుకున్నారు. అందుకు మీకు నేను ఋణపడి ఉన్నాను. ఇక ఎక్కువ రోజులు ఇక్కడ ఉంటే మీ మధ్య గొడవలు వచ్చే అవకాశం ఉంది. ఇక నా దారి నేను చూసుకుంటాను. రేపే నన్ను బస్సు ఎక్కించేయండి. మీరు మీ కుటుంబం హాయిగా ఉండండి. నా పీడ వదులుతుంది ...’ అంటూ రత్నం కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుంటూ ఉంటే శ్రీకాంత్ ఆమె తలపై చనువుగా చేయివేసి ‘ఇక్కడ నీకు ఎటువంటి సమస్య రాకుండా చూసుకునే బాధ్యత నాది. అవసరమైతే నేను నీకోసం నా భార్యను కూడా ఎదిరించడానికి సిద్ధం...’ అంటూ ఓదార్చసాగాడు శ్రీకాంత్.

పక్క గదిలోంచి వాళ్ల మాటలు వింటున్న రమణి గుండె జారిపోయింది. కాళ్లకింద భూమి కదిలిపోతున్నట్టు అనిపించింది. గట్టిగా అరుస్తూ కింద పడిపోయింది.

‘ఏమైందమ్మా. లేవండి. మంచినీళ్లు తాగండి. అయ్యయ్యో. అసలే బలహీనంగా ఉన్నారు. మందులు వేసుకుంటున్నారో లేదో...?’ అంటూ రమణిని తీసుకెళ్లి మంచమ్మీద పడుకోబెట్టింది రత్నం.

కొద్దిసేపు తర్వాత నెమ్మదించిన రమణి చుట్టూ చూసింది. ఇంట్లో రత్నం, తను తప్ప ఎవరూ లేరు. భర్త పొద్దున్నే ఆఫీసుకు వెళ్లిపోయి ఇంకా రాలేదు. మరి ఇందాక రత్నం తనభర్తతో అంటున్న మాటలు, భర్త ఆమెను బతిమాలుతున్న వైనం నిజంకాదా? అంతా తన ఊహా?

(మిగతా 7వ పేజీలో)

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

మనలో ఒకరు

(కథ-4వ పేజీ తరువాయి)

రత్నం రమణి పాదాలు వత్తుతూ 'ఉండండమ్మా. భోజనం తీసుకొచ్చి ముద్దలు కలిపి పెడతాను. మీరు అసలు కదలకండి. ఒక రెండురోజుల పాటు పూర్తి రెస్ట్ తీసుకోండి. నేను కడుపులో పెట్టి చూసుకుంటాను...' అంటూంటే రమణి పశ్చాత్తాప మనసుతో లోపల లోపల కుంగిపోయింది.

ఒక రెండురోజుల తర్వాత శ్రీకాంత్ ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు రత్నం అతని పక్కన రమణి ఉండగా ఇద్దరినీ ఉద్దేశించి అంది.

'అయ్యగారు నేను వచ్చి చాలా రోజులయ్యింది. మీరు ఎంత బాగా చూసుకుంటున్నా కూడా నేను సిగ్గులేకుండా నెలల తరబడి ఇలా పాతుకుపోయి ఉండటం భావ్యం కాదు. మళ్లీ ఎప్పుడైనా పిల్చినప్పుడు మీ దయా నా ప్రాప్తం. రేపు నన్ను బస్సు ఎక్కించేస్తే వెళ్లిపోతాను...' అంది ఒక మూలకు తలవంచుకుని నిలబడి.

'ఏమో రత్నం. నాదేమీ లేదు. మీ అమ్మగారు వంట చేసుకోలేకపోతోంది అంటే నిన్ను పిలిపించాను. తన పర్మిషన్ తీసుకో. నేను నిన్ను ఇక్కడే శాశ్వతంగా ఉండమనడం నాకు మర్యాదగా ఉండదు...' అన్నాడు రమణి వైపు చూస్తూ.

'లేదు రత్నం! నువ్వు అసలు వెళ్లడానికి వీల్లేదు. నీకు మాత్రం ఆ ఊళ్లో ఎదురు చూసేవాళ్లు ఎవరు ఉన్నారు? మేమంతా నీ వంటకు అలవాటు పడిపోయాము. నిన్ను ఎప్పుడూ పరాయిదానిలా చూడటంలేదు. నువ్వూ ఈ ఇంట్లో మనిషివే. నేను ఎప్పుడైనా పొరపాటున నిన్ను అనుమానించి ఉంటే నన్ను క్షమించు. దాన్ని మనసులో పెట్టుకుని వెళ్లిపోవాలని చూస్తున్నావేమో! అదేమీ కుదరదు...' అంటూ రమణి దాదాపు బతిమిలాడినంత పనిచేసింది.

'తనకు ఇక్కడ ఏమి ఇబ్బందులు ఉన్నాయో? ముందు అవి కనుక్కో. ఎంత మటుకు మన స్వార్థంకోసం ఆ అమ్మాయిని ఇక్కడ ఉండిపొమ్మంటే ఏం బాగుంటుంది? అయినా తనమీద ఎన్నాళ్లు ఆధారపడతావు? ఎప్పటికైనా తను వాళ్ల ఊరు వెళ్లిపోవాల్సిందే కదా!' అన్నాడు శ్రీకాంత్ కలిపించుకుని.

ఆ రోజు రాత్రి మొగుడితో అంది రమణి...'చాలామంది ఆడవాళ్లు అపార్థం చేసుకున్నట్టుగానే నేను కూడా మొదట్లో ఏదో ఊహించుకున్నాను. అందరూ అటువంటి వారు ఉండరని నీతిగా, నిజాయితీగా, నిలకడగా ఉండేవాళ్లు కూడా ఉంటారని మొన్న నేను ఏదో డిప్రెషన్లో ఉండి కళ్లు తిరిగి పడిపోయినప్పుడు తను చేసిన సేవలు గుర్తుతెచ్చుకున్నాక నాకు అర్థమయ్యింది. మిమ్మల్ని కూడా నేను తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాను. ఎటువంటి ఏ ఆధారం లేకుండా ఉన్న వాళ్లకు మీలా జీవనోపాధి ప్రతివారూ చూపితే మానవత్వం బతుకుతుంది. ఇంత సోత్కర్ష ఎందుకు చెపుతున్నాను అంటే రత్నం అవసరం మనకు ఎంతో ఉంది. నాకు తోడబుట్టిన వాళ్లులేరన్న లోటు తనతో తీరింది. అందుకే తను వెనక్కి వెళ్లిపోయే ప్రతిపాదనకు స్వస్తి పలికించాను...' అని భావగర్భితంగా అంటూ

ఉంటే శ్రీకాంత్ 'అవును రమణీ! నీ సహకారం లేకపోతే నేను మాత్రం ఏం చేయగలను? మనకు ఉన్నదాంట్లో బాధాతప్త హృదయాలను కూడా ఆదుకుంటే ఈ జీవితాలకు అర్థం, పరమార్థం అంటూ ఉంటుంది. చిన్నప్పుడే భర్తను పోగొట్టుకున్న రత్నానికి ఏదో విధంగా దారిచూపడం నాకు చాలా ఆనందంగా అనిపిస్తూ ఉంటుంది. ఈ మంచి పనులలో నీకు కూడా ఎప్పుడూ భాగం ఉంటుంది. ముందు రత్నానికి ధైర్యం చెప్పి తను జీవించినంత కాలం మనం భరోసాగా ఉంటాం అని ఇంకోసారి నచ్చచెప్పు. ఎందుకో తను బట్టలు సర్దుకోవడం చూస్తూంటే అనుమానంగా ఉంది...' అన్నాడు శ్రీకాంత్.

'ఆ విషయం నాకు వదిలేయండి. ఇప్పుడు రత్నం మనలో ఒకరిగా మారిపోయింది. తిరిగి వెళ్లిపోవాలన్న నిర్ణయం నుంచి ఎప్పుడో బయటకు వచ్చేసింది...' అని రమణి అంటూంటే పోనీలే. పాపం మళ్లీ తను పాత జీవితం గడపాల్సి వస్తుందేమో అని భయపడ్డాను...' అన్నాడు శ్రీకాంత్ గుండెలానిండా ఊపిరి పీల్చుకుంటూ...

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

● కథ

ఏడో ఇల్లు

- వజ్జీరు ప్రదీప్, 9989562991

'నోరు ఒకటి అనుకుంటే నొసలు ఇంకోటి తలచినట్టు ఉంది నా బ్రతుకు. దేవుడు నారాతనే గిట్లెందుకు రాసిండు, నిన్నటిదాకా అన్నీ మంచిగనే ఉన్న బతుకు ఒక్కసారిగా కుప్పకూలిపాయే. ఇప్పుడు నా మొఖం నలుగురిలో నారాజాయే. ఇంటి పక్కోడు ఇగురం చెప్తాడనుకుంటే మెల్లమెల్లగా ఇల్లేగాదు.. చివరకు బతుకే లేకుండా జేసిండు. పోయినోళ్ళు మంచిగనే పోయిండ్లు, ఉన్నోళ్ళకు అప్పుల కుంపటి బెట్టిపోయిరి' మనసులో గునుగుకుంట బావి మీదా బోళ్లను కుప్పేసింది భారతి.

గిదంతా కుర్చీల కూసున్న రాజేశ్వరమ్మ జూస్తనే వున్నది.

'కోపం వుంటే మనుషుల మీద జూపియాలేగని గా కంచాలమీద జూపిత్తె ఏమస్తదే' కోడలుతో మెల్లగనే అన్నది.

'అయినా గుండ్రంగా తిరిగే భూమికి వాస్తు ఏంది, ఓ రోజు బాయి కూల్చాలన్నడు, తరువాత గోడలన్నడు. మల్లో రోజు ఇల్లన్నడు, పశువుల కొట్టమన్నడు, రేపు ఇంకేమంటడో. వాడు మనింటి మీద ప్రయోగంజేసి వానిల్లు చక్కదిద్దుకున్నడు. ఏం ఎరుకలేనోళ్ళను నమ్మిచ్చి మోసంజేసిండు' భారతి గిర్ర గిర్ర గిన్నెలకు సబ్బురుద్దుకుంటా అన్నది.

'నువ్ అన్నది నిజమే గని చెరువుల నీళ్ల చెరువెనుక బడ్డంక తిరిగస్తయా తీయరాదే' నశెం ముక్కులకు ఎగదోసుకుంట అన్నది రాజేశ్వరమ్మ.

'ఆ..ఆ..నీ మొగుడు నువ్వు సరిపడ తినేకాడికి తిని పక్కోని మాటలిని ఉన్న భూమి హారతి కర్పూరం జేస్తిరి. చదువుకున్నోళ్ళేగదా వాని మాటలెందుకిన్నట్టు, పేరోగంది ఊరొగందైనట్టు ముళ్ళె తిన్నోళ్ళు మంచిగనే వున్నరు, వాళ్ళు సిటీలో అంత్రాల మీద అంత్రాలు గడుతాంటే ఇల్లు లేక మనమేమో పిల్లికూనలెక్క తిరుగుడాయే' మూతి తిప్పుతు అత్తదిక్కు చేయి జాపుతు రుసరుస మంది భారతి.

'సై..స్.. అంతైపోయినంక ఒర్రుతేమత్తదే.. దేవుడు కండ్లు తెరవకపోతడా వానికి గిటువంటి గతి పట్టకపోతదా' మబ్బు దిక్కు జూసుకుంటా అన్నది రాజేశ్వరమ్మ.

'నీ పానానికి నువ్ సాలిచ్చుకుంటానవ్ గని నాకు పోరగాండ్ల చదువులుండే, ఎనుకటి సదువులా ఏమన్ననా, ఏ చదువుకు తోలిన లక్షలేనాయే' బాధగా అన్నది భారతి.

'చిన్నోడా.. అన్న ఎండలబడచ్చిండు నీళ్ల ఇయ్యరా' అంది రాజేశ్వరమ్మ.

గద్దెమీద సొమ్మసిల్లినట్టు ఒరిగిండు పెద్దోడు.

'ఇగో అన్నా' కుండల నీళ్ళిచ్చి రోలు బండ మీద కూర్చున్నడు చిన్నోడు.

'పోయిన పని ఏమైంది బిడ్డా!' భారతి తడి చేయి కొంగు తుడుచుకుని దగ్గరకచ్చి అన్నది.

'ఇంకేమైతది, నేనేం జేయను, తిరిగి తిరిగి కాళ్ళ చెప్పులరిగినయ్ గాని వాళ్ళకు కనికరం గల్గుతలేదు' గట గట నీళ్ళు తాగుకుంటనే అన్నాడు పెద్దోడు.

'ముసలోడు గీ భూమి మనదని చెప్పుకోడానికి గింత ఆధారం లేకుండజేసే, పక్కోడు మన భూమి వాని పేరు మీదెక్కిచ్చుకుని నాటకం ఆడబట్టే' భారతి మామ చేసిన పనిని ఉద్దేశిస్తూ అన్నది.

'అందుకే ఎనుకటి పెద్దోళ్ళు ఇంటి దాపున మంచోళ్ళుండాలనేటోళ్ళు, దిక్మెల్లోనికి దగ్గరోడని జాగిచ్చి సాయంజేస్తే ఎట్లజేసిండో జూసిండ్లా, అప్పుడే మా అత్త వద్దు మొర్రో అని మొత్తుకున్నది నా మొగుడు ఇంటేనా' గతం ముచ్చట అన్నది రాజేశ్వరమ్మ.

'తాత వాన్ని పక్కల బల్లేంజేసి పోయిండు, ముసలోడు మొత్తం వాన్నే నమ్మితే మనకు తెల్వకుండనే అగ్గువ, సగ్గువకు భూమంతా మంది పాలు జేయించిండు. జనం దృష్టిల మనల్ని తెలివి తక్కువోల్లను జేసి వాడు దొరతీర్గ తిరగబట్టే' చిన్నోడు నాయనమ్మ దిక్కు గుర్రుగా జూసుకుంటా అన్నాడు.

'సారును కలిసినవా బిడ్డా!' భారతి కొడుకు పక్కన కూర్చొని అడిగింది.

'కలిసిన్నే ఇప్పటికి నాలుగైదు సార్ల అప్లికేషన్ బెడితిమి. ఆఫీసర్ గూడా చుట్టాల తీర్గనే, వచ్చినోడు డబ్బున్నోడా లేడా అనే జూస్తాండు. ఈ భూమ్మీద మనుషులంతా గిట్లున్నరేందే' బాదగా అన్నాడు పెద్దోడు.

'లోకమే గట్లున్నది దానికి నువ్ ఏంజేస్తవ్ – నేనేం జేస్త దుడ్డున్నోడిదే బర్రే అంటాండ్లు. మీరన్న జెర తెలివి గుదుర్చుకోండ్లి లేకుంటే ఈ సమాజం బతుకనీయది బిడ్డా' కొడుకు భుజం మీద చేయేసి అన్నది భారతి.

'నాయనమ్మ నీసందుగలనో, మైల్దాన్లనో మల్లోసారి ఎంకులాడుదామానే ముసలోడు శిస్థు గట్టిన చీటిలన్ని భద్రంగా దాచెటోడు, గట్లాంటిది వాని మాయలబడిపోయే' దీర్ఘాలోచనలో పడి తల పట్టుకుంటూ అన్నాడు పెద్దోడు.

'మరి చిన్నోళ్ళనో, నడిపోళ్ళనో ఓ సారి వాళ్ళిండ్లల్ల జూడమని గట్టిగా అడుగరాదు' వినపడ్తదో లేదో అని దగ్గరకచ్చి చెవుల అన్నడు చిన్నోడు.

'లేదురా అదంతా మన పక్కోడి బద్మాశిగిరే కాయిదం కత్పంతా వాడే మాయం జేసిండు, ముసలోని పైసో కొత్త గూడా వాడే మింగిండు, ఎప్పుడు ఏ కాగితం మీద సంతకం బెట్టిచ్చుకున్నడో తెల్వదాయే, ఇప్పుడు ఏమన్న ఊరు వానిపట్టున్నది గదా' రెండు చేతులారుస్తు అంది రాజేశ్వరమ్మ.

'అయితే ఆర్.డి.వో తోనో, కలెక్టర్ తోనో గావాలే లేకుంటే గంతే నటరా పట్నం నుంచి సంతోష్ మామ ఫోన్ జేసి చెప్పిండు'

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

భారతి ఇద్దరు కొడుకుల భుజాలపై చేయివేస్తూ అన్నది.

'పోని అందరం కలెక్టర్ ఆఫీస్‌కు పోదామా అన్నా' చిన్నోడు గరంగనే అన్నాడు.

'దొంగ ముండా కొడుకు వాడు మన గండానికే బుట్టిండు, ఏ జన్మ రాతో వాడు మనెంబడి బడ్డడు పోరగాండ్లందరి బతుకు ఆగం జేసిండు, వాని వంశం పుట్టగతులు లేకుండా పోను' కంటికి పుట్టేడు శోకాలు పెడుతూ అంది రాజేశ్వరమ్మ.

'నువ్ ఏడవకే నాయనమ్మ, దేవుడు ఇయ్యాల గాకపోతే రేపన్న మనదిక్కు నిలబడకపోడా' పెద్దోడు గద్దెమీది నుండి లేచి నాయనమ్మ దగ్గరకచ్చిమోకాళ్ళ మీద కూర్చుండి అన్నాడు.

'దేవుడు బండరాయి రా.. వాడు ఎప్పటికి కరగడు. ఎందుకంటే నలుగురి కడుపుగొట్టెటోడు వాడికీ త్రునమో – ఫణమో పెడుతడన్న ఆశ, ఉన్నోళ్ళు వాళ్ళ పాపాలు కడుకోనుగా దేవునికి కిరీటాలు, హారాలు తొడుగుతరు గదా గందుకే వాడు వాళ్ళనే జూస్తడ్రా మనవడా! లేనోళ్ళను ఆ దేవుడే గాదు ఎవ్వలు జూడరు రా..' మనవడిని దగ్గరికి తీసుకుని తల నిమురుతు అంది.

'భూమి కోసం మనుషులు ఇంత దిగజారుతారా అమ్మా....?' అంటుంటే పెద్దోడి గొంతు ఉండ చుట్టుకపోయింది.

'ఈ భూపోరాటం ఇప్పటిది కాదు బిడ్డా, ఎనకట రాజులు యుద్ధాలు జేసి రాజ్యాలను ఆక్రమించెటోళ్ళు, ఆ తర్వాత వచ్చిన దొరలు వాళ్ళ కాలంలో వేల ఎకరాలు మాయేననిరి, గిప్పుడు గిసోంటి భూ ఆక్రమన దారులు అందరు భూమి నాదంటే నాదని అమాయకుల మీద ప్రతాపం జూపిచ్చి భూములను ఆక్రమించుడు, లేకుంటే నయానో – భయానో బెదిరించి సంతకాలతో రాయించుకోబట్టిరి. రాను రాను ఇంకెన్ని ఘోరాలు చేస్తరో' రాజేశ్వరమ్మ మనవళ్ళకు గతం, వర్తమానం, భవిష్యత్తును వివరిస్తుంది.

చెంపలపై చేతులు పెట్టుకుని వినయంగా వింటున్నారు ఇద్దరు మనవళ్ళు.

'వీడు పట్నంల రియల్ ఎస్టేట్ దందా జేస్తాండట్నే' అప్పుడే ఆడికచ్చి చెవులు రిక్కించివిన్న సోమేష్ అటూ ఇటూ జూసి మెల్లగా గుస గుస అన్నాడు.

'భూమి విలువ – బంగారం విలువ తెలిసినోడు ఎప్పుడు ధనవంతుడే రా..' సోమేష్ వెనుకచ్చి కూర్చున్న రవి అన్నాడు.

'రోజు రోజుకు మనుషులు పెరుగుతున్నరు గని, భూమి పెరుగుతలేదు గదా బిడ్డా! మీ నాయన, చిన్నాయినలు ఎడ్డోళ్ళు గాబట్టే గదా! వాడు మనేంబడిబడ్డడు' అంది రాజేశ్వరమ్మ.

'ఏం జేయం బిడ్డా! ఇయ్యాల్నా, నిన్ననా వాడు కుట్రబట్టి వానికి మా ఉసురెన్నడు తల్గుతదో అక్కడిక్కడుండి ఇంటి కిరాయిలు గట్టలేక చస్తానం. కాలం మన కోసం ఆగదు గదా! ఆడపిల్ల ఎదిగే, దాని పెండ్లెట్ల చేయాల్నో అర్థమైతలేదు' భారతి బాధగా అన్నది.

'నిస్సహాయులు చెంపదెబ్బ కొట్టకపోవచ్చు, ఎదురు తిరిగి మాట్లాడకపోవచ్చు, ఎదుటి వాడు దహించడానికి ఒక్క కంటి చూపు చాలదా? ఈ విషయం జ్ఞానమున్న ప్రతీవాడు గ్రహిస్తే అదే వాడికి చెంపపెట్టు కాదా?' అన్నాడు పెద్దోడు.

'కష్టమో నష్టమో ఇంకోద్దిరోజులు సూడుండ్లక్కా ఏం జేస్తరు?' రవి భారతమ్మతో అన్నాడు.

'తెలిసినోళ్ళంత ఎక్కడికన్నబోయి బతుకండ్లని ఫోన్లు జేస్తాండ్లు వాళ్ళకేంది అంటరు ఊకుంటరు, కిరాయిలు గట్టుడంటే మాటలా పిల్లికూనల లెక్క తిరిగి తిరిగి ఈ ఆరోఇంట్లకచ్చినం రేపేమైతదో తెల్వని బతుకులుమాయి' మనసులో బుగులు పడుతూ కంటి చెమ్మ భయటపడకుండా ఒత్తుకుంది భారతి.

'ఇంతకు చెల్లెలు పోయిందే' పెద్దోడు అటు ఇటు జూసి అన్నాడు.

'సుజాత వాళ్ళింటికి పోయింది, మొన్న తోట ఏరిన కూల్లు ఇయ్యాలే పట్టుకరమ్మని తోలిన బిడ్డా!'

'మన పరిస్థితి తెలిసి కూడా కూలి డబ్బులు ఆపుడేందే, అందుకే వాళ్ళకు పోకని చెప్పిన గదా' కోపంగా అన్నడు పెద్దోడు.

'ఏం జేద్దాం రా! ఊరిలో ఉన్నోళ్ళంతా వాని చుట్టాలేనాయే, వాళ్ళేవరు మనల్ని పిలువరు, పోకుంటే మన బతుకు గడవదు' బాధగా అంది భారతి.

'నారు పోసినోడు నీరు పోయడా బిడ్డా! ఎంత కాలం మనాదిబెట్టుకుని ఏడుస్తవ్' కోడల్ను జూస్తూ అంది రాజేశ్వరమ్మ.

'ఎనకటి బట్టి చుట్టూ ఎంత మంది బలగం ఉండెటోళ్ళు, ఇద్దరు పాలేర్లతోటి చక్కగా నడిసిన ఎవుసం కుప్పకూలి చేతులిరిగినట్లాయే! ఇప్పుడీ సీత కష్టం మాకేరావాల్నా, అయ్యో! బిడ్డలారా అన్నోళ్ళు లేకపోయిరి' రందితో తల పట్టుకుని శూన్యంలోకి చూస్తుంది భారతి.

'కాలం మారింది.. ఏందో గీ మనుషుల నడవడి మారింది. లంగలు, దొంగలు మాత్రమే బతుకేరోజులచ్చినాయి' రవితో అంటుంటే సోమేష్ జేబుల ఫోన్ మోగింది.

'ఎవరు పిలగా?' కనుబొమ్మలెగరేసి అంది రాజేశ్వరమ్మ.

'నా కెవలుజేత్తరే ముసల్దానా? మా బాపు జేసిండు అనుకుంటా' సెల్ తీసి మాట్లాడి జేబులో పెట్టుకుని రవి భుజంపై చేయివేసిండు.

'మా సూరయ్య మామోళ్ళ పరిస్థితి గిట్నే అయే. పక్కింటోడు పగబట్టి ఇంటి ముందట్నే దేవునిగ్రహాలు బెట్టిత్తే బలిగోరుడు పెట్టిండట్నే, ఇంట్లోల్లందరు సత్తాండ్లని ఊరిడిసిపోయిండ్లటా గిప్పుడు వాళ్ళ జాగంతా వాడే ఆక్రమించుకున్నడు'.

'దేవుడు పగబట్టినా బతుకచ్చేమో గాని మనిషి పగబడితే బతకలేము బిడ్డా' రాజేశ్వరమ్మ బాదగా అంది.

'రేపు మా పరిస్థితి ఏందో అర్థమైతలేదు?' భారతికి మనసులో ఆందోళన మొదలైంది. కాల్ల కింద భూమి కంపించి, గుండెల రాయిపడ్డట్టె మొఖం వివర్ణమైంది.

'మనుషులు పిరికితనంగా ఉంటే ఎదుటోడు ఆడినంత ఆట – పాడినంత పాటైతది. నేను ఊర్కుంటానా. కుట్రలు జేసి మనకు ఇల్లైతే లేకుండా జేసిండు, నేను చచ్చినా వాన్ని ఇడిసిపెట్ట జూడు' రాజేశ్వరమ్మ కోడలు మొఖం గమనించి ఆవేశంగా అంది.

'నువ్ ఆవేశపడకే నాయనమ్మ నీకు అసలే బిపి వుంది, మనం ఇప్పుడు దవఖాండ్ల చుట్టూ తిరిగే పరిస్థితి లేదు' చిన్నోడు సముదాయిస్తున్నాడు.

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

'ఆవేశపడకుండా ఎట్లుంటన్రా. అది మా తాతలకానుండచ్చే ఆస్థి, ఆ బికారోడిని చేరదీస్తే వాడు తిన్నింటి వాసాలు లెక్కబెట్టిండు. మన ఉసురు తల్గి వాని వంశం నాశనమైపోతది' రాజేశ్వరమ్మ నశెం డబ్బి బొడ్లె సంచిలకెళ్లి తీసుకుంటా సాపిత్తాంది.

'ఊకుంటే ఉసురే తలుగతది తీయే ముసల్దానా' అన్నాడు సోమేష్.

'మీకేందిరా మీ అయ్య తెలివికల్లోడై అన్ని ముద్దుగ జేసుకచ్చిండి, మా పోరగాండ్లు ఎడ్డోళ్లైటాల్లకు జూడు మా బతుకులేట్లైనయో. అటో ఇటో ఒక్కపోరడు గట్టిగా అడిగేటోడుండే, వాన్ని మింగేదాక ఇడిసిపెట్టలేదు ఆ.. నా.. కొడుకులు' తిట్ల దండకం చదువతనే వున్నది రాజేశ్వరమ్మ.

'నిన్న రాజైనోడు నేడు బంటైతడు, నేడు బంటైనోడు రేపు రాజైతడు. అన్నింటికి కాలమే సమాధానం చెబుతది' పెద్దోడు మెల్లగా అన్నాడు.

'రేపు గ్రామపంచాయతి బిల్డింగ్ శంకుస్థాపనకు మన ఎమ్.ఎల్.ఏ వస్తాండట, ఓసారి చెప్పి చూడరా' సోమేష్ పెద్దోడితో అన్నాడు.

'అవ్! బిడ్డా ఆ ఒక్కపనిజేయ్, ఈ తాపకు కాకుంటే చూద్దాం' భారతి మెల్లగా అంది.

'రేపు అప్లికేషన్ ఇస్తాను, ఆ తరువాత ఏమైతదో చూద్దాం' అసంపూర్ణమైన ఆలోచనతో అన్నాడు పెద్దోడు.

'గా లీడర్లకు ఐదేండ్లకు ఒక్కసారి మాత్రమే మనం గుర్తుకొస్తం, ఆ తరువాత ఎప్పటి చిప్ప ఎనుగుల్నేనాయే' రవి సాధారణ విషయంగా చెప్పిండు.

'నూటికి ఒకలో ఇద్దరో నియతుగల్లోలు మాగుంటర్రా పిలగా' రాజేశ్వరమ్మ మనవడికి చెప్పింది.

'ఎవలే ముసలి ఇప్పుడు వాళ్ళకు మనం గాదు ముఖ్యం, గా బట్టబాజ్ గాననంటోడే గావాలే. వాడు ఊళ్ళోవాళ్ళకు పెట్టుబడికి అప్పులిస్తడు కాబట్టి ఆ నలుగురు వాని మాటింటరని నమ్మకం. రేపు ఏ లీడరచ్చినా వానింటికే వస్తాడు, విన్నా వానిమాటే ఇంటడు' చిన్నోడు జరిగేది కండ్లకు కట్టినట్టు చెప్పిండు.

'అమ్మ ఇగోవే డబ్బులు' ఎండకు తలపై కప్పుకున్న చున్నీ తీసుకుంటూ భారతి చేతికి డబ్బులిచ్చి తల్లి పక్కన కూర్చుంది మాధవి.

సోమేష్, రవి మళ్ళస్తమనుకుంటా బోయిండ్లు.

భారతి ఒళ్ళో తలపెట్టి ఒరిగింది మాధవి. ముగ్గురు పిల్లలను తల్లి కోడి రెక్కల కింద పొదువుకున్నట్టు గుండెలకు హత్తుకుని

'కలిసిన్నే ఇప్పటికి నాలుగైదు సార్ల అప్లికేషన్ బెడితిమి. ఆఫీసర్ గూడా చుట్టాల తీర్గనే, వచ్చినోడు డబ్బున్నోడా లేడా అనే జూస్తాండు. ఈ భూమ్మీద మనుషులంతా గిట్లున్నరేందే బాదగా అన్నాడు పెద్దోడు.

రేపు వీళ్ళను ప్రయోజకులను చేసి పెండ్లిల్లు చేసి కుటుంబాలేర్పర్చాలనే సుధీర్ఘ ఆలోచనలపడింది'.

'మ్యావ్....మ్యావ్...' అంటూ కిటికిలకెళ్ళి పిల్లి వంటింట్లకు దుమ్మింది. దాని పిల్లలు తల్లి చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి. 'ఈ పిల్లి లెక్కనే నేను పిల్లల తీసుకుని ఏడిండ్లు తిరగాలనే రాత రాసిండెమో దేవుడు' మనసులో అనుకుంది భారతి.

'శేఖరయ్య ఇల్లు కాలిజేయమంటాండు, వాళ్ళ కొడుకు, కోడలు పట్నంల కెళ్ళి వచ్చి ఇక్కన్నే ఎవుసం చేత్తరటా, పొల్లకు పట్నంల బొత్తిగ పాణం మంచిగుంటలేదటా ఇయ్యల్లో, రేపో వాళ్ళస్తే ఎట్లా? ఏ అసరాలేని బతుకులని ఒత్తుకొని వుంటిమి ఇప్పుడేం జేద్దాం?' రాజేశ్వరమ్మ కోడలుతో అంది.

'ఇంకా ఎన్నిరోజులు ఈ ముసుగుల గుద్దులాట. భయపడినకొద్ది వాడు తరుముతనే వుంటడు, తొందర్లోనే ఈ కథకు ముగింపు పాడాలి అత్తా' కోపంతో భారతి పట పట పండ్లు కొరుకుతూ అంటుంటే మాధవిలేచి తల్లిమొఖంలోకి చూసింది.

'ఎన్ని తరాలు మన వంశం ఆ జాగల్నే పుట్టి అక్కడ్నే పోయిండ్లో, వాని కారణంగా మీ మావ పుట్టినకానుండి ఎన్నడు ఇల్లిడిసిపెట్టి వుండనోడు ఊరవతలనే చచ్చిపోయే, కొడుకులు గట్లనే పోయిరి, గిట్లైతదని నేనెన్నడు కలగనలేదు బిడ్డా' రాజేశ్వరమ్మ దీనంగా అంది.

'వాడు వాని బుద్ది ఇంకెన్నటికి మారదు' పెద్దోడు చిన్నోడు ముక్త కంఠంతో అన్నారు.

'మనం మన జాగకాడికే పోదాము. వాడు, వాడి పెండ్లాం, వాని బలగం ఏం చేస్తరో జూద్దాం. ఆక్రమించుకున్న ఇల్లు జాగైన, పట్టా భూమైన మనది మనకు వచ్చేవరకు తిరుగుబాటు చేద్దాం' గంభీరవదనంతో భారతి చెబుతుంటే రాజేశ్వరమ్మ చేతిలో కర్రను గట్టిగా పట్టుకుని రుద్రరూపిణిలా లేచింది.

సూర్యుడు పడమర అస్తమించి తూర్పున ఉదయించే సరికి పాత ఇంటడుగుకు చేరిండ్లు, ఆక్రమించగా మిగిలినదాంట్లో తాటి ఆకులతో గుడిసె వేసి చుట్టూ తడకలుకట్టి ఏడో ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టిండ్లు. ఇంటి ముందు అలుకు చల్లుతుంటే ఇంటి పక్కోడు, వాడి భార్య కండ్లల్ల నిప్పులు పోసుకుని చూస్తున్నారు. వానికి వంతపాడే వాళ్ళు చేరి చెవులు కొరుక్కుంటున్నారు.

మంచం కింది పిల్లి 'మ్యావ్....మ్యావ్..' అంటూ ఒళ్ళు ఇరుసుకుంటొచ్చి కాళ్ళల తిరుగుతుంటే 'నువ్వు నీ పిల్లలను తీసుకుని ఏడో ఇంట్లకచ్చినవా' అంటూ తల్లి, పిల్లలను మురిపెంగా నిమిరింది భారతి.

చిన్నోడు, పెద్దోడు సరుకులు సమాన్లు సర్ది భారతి పక్కనే వచ్చి కూర్చున్నారు.

రాజేశ్వరమ్మ, భారతి పక్కన కూర్చుండి పొయిలో నిప్పురాజేయనికి అగ్గిపుల్ల గీసి ఆ మంటను చూపిస్తూ 'మహా అయితే ఇంకెన్ని రోజులు, చీకటికి భయపడితే రేపటి పొద్దును చూడగలమా? పెద్దోడు చెప్పినట్టు రేపటి రోజు మన బతుకులు మారకపోతాయా చూద్దాం' అంది.

'నిస్సహాయులు చెంపదెబ్బ కొట్టకపోవచ్చు, ఎదురు తిరిగి మాట్లాడకపోవచ్చు, ఎదుటి వాడు దహించడానికి ఒక్క కంటి చూపు చాలదా? ఈ విషయం జ్ఞానమున్న ప్రతీవాడు గ్రహిస్తే అదే వాడికి చెంపపెట్టు కాదా?' అన్నాడు పెద్దోడు.

భారతి పక్కింటి గుంపు వైపు చింత పిక్కళ్ళ ఎరుపెక్కిన కండ్లతో కసిగా చూసింది. ఆ చూపులకు వాడు తల దించుకున్నాడు. ఇది తన మొదటి విజయంగా భావించింది.

'సత్యమార్గంలో ఇది మన కోసం చేసే ధర్మయుద్ధం ఇగ భయమెందుకు జయం మనదే' అన్న పెద్దోడి మాటలకు అందరు ఒక్కసారి పిడికిలి బిగించారు.

పంచభూతాలు విజయోస్తూ అని దీవనార్థిపెట్టాయి.

◆◆

ఆ ఒక్క నిమిషం!

సింగిల్ పేజీ కథ

ఆదివారం ఉదయం.... ఇంట్లో టీవీ వాగుడుకాయలా వాగుతూనే ఉంది. వంటగదిలో టీ వాసన మాడుకంపు కొడుతోంది. బాత్‌రూమ్‌లో కుళాయి శబ్దం. అకస్మాత్తుగా "సుజాతా, సబ్బు ఇవ్వవే, ప్లీజ్" రూమ్ లోపల నుంచి రామమూర్తి గట్టిగా అరిచాడు. అతని గొంతు ఇల్లంతా ప్రతిధ్వనించింది. కానీ సమాధానం రాలేదు. కుళాయి కింద నిలబడి ఉన్న అతని ఒంటినిండా నురుగు. కళ్లలోకి షాంపూ జారుతోంది. చేతులతో తడుముకుంటూ సబ్బు కోసం వెతికాడు. అది కనిపించలేదు. "సుజాతా... వినిపించడంలేదా?"

సుజాత నుంచి ఎలాంటి స్పందన లేదు. ఈసారి ఇంకా గట్టిగా పిలిచాడు. మళ్లీ నిశ్శబ్దమే. చివరకు కోపంతో తువ్వాలు చుట్టుకుని బాత్‌రూమ్ తలుపు తెరిచి బయటికి వచ్చాడు.

వంటగది పక్కన సుజాత నేలపై కూర్చుని ఉంది. ఒక చేతిలో మొబైల్, మరో చేతిలో టీ కప్పు. స్క్రీన్‌పై ఏదో వీడియో నడుస్తోంది. ఆమె ముఖంపై చిరునవ్వు మెరుస్తోంది.

రామమూర్తి కోపంతో "మూడు సార్లు పిలిచాను. వినిపించలేదా?" అన్నాడు. సుజాత "వినిపించింది" అంది. "వినిపిస్తే సబ్బు ఎందుకు ఇవ్వలేదు?"

"ఒక్క నిమిషం"

"ఏమిటి ఒక్క నిమిషం? నేను అక్కడ ఇబ్బంది పడుతున్నాను"

"ఈ వీడియో రీల్ అయిపోతుంది. అప్పుడు వస్తానని అనుకున్నాను"

రామమూర్తి విసుగ్గా సబ్బు తీసుకుని మళ్లీ బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్లిపోయాడు. ఐదు నిమిషాల తర్వాత మరోసారి అతని అరుపు వినిపించింది...తువ్వాలు ఎక్కడ పెట్టావు..? సమాధానం లేదు. కొద్దిసేపటి తర్వాత దువ్వెన కనిపించడం లేదు..! మళ్లీ సమాధానం లేదు. మరికొంత సమయం గడిచాక "టీ ఉందా?" ఈసారి కూడా స్పందన లేదు.

అతని ప్రశ్నలన్నీ గోడలకు తగిలి తిరిగి వచ్చిన బంతుల్లా అతని దగ్గరకే వచ్చిపడుతున్నాయి. చివరకు అన్ని పనులూ ముగించుకుని రామమూర్తి హాల్లోకి వచ్చాడు. సుజాత ఇంకా అదే చోట కూర్చుని ఉంది. అయితే మొబైల్ ఇప్పుడు పక్కన పడేసి ఉంది. "ఏమైంది నీకు" అని అడిగాడు రామమూర్తి. "ఏమీ కాలేదు" "మరి ఇలా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తున్నావు?"

సుజాత అతని వైపు చూసి చిన్నగా నవ్వి "నేను ఎలా ప్రవర్తించాను?"

"నేను మాట్లాడితే విననట్టు"

"అంతేనా?" "అది చాలదా?"

సుజాత కప్పులో మిగిలిన టీని ఒక్క గుక్కలో తాగి పక్కన పెట్టింది.

"మన పెళ్లయి ఇరవై సంవత్సరాలు అవుతోంది" అంది.

"అయితే?" "ఈ ఇరవై ఏళ్లలో నేను చెప్పిన మాటల్లో నీకు ఎన్ని గుర్తున్నాయి?" రామమూర్తి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"నేను మాట్లాడుతుంటే నువ్వు పేపర్ చదివేవాడివి" ఆమె ఒక వేలు మడిచింది. తర్వాత టీవీ వచ్చింది. నేను మాట్లాడుతుంటే నువ్వు టీవీ చూసేవాడివి" రెండో వేలు మడిచింది. తర్వాత మొబైల్ వచ్చింది. ఇప్పుడు నేను మాట్లాడుతుంటే నువ్వు ఫోన్‌లో మునిగిపోతావు" మూడో వేలు మడిచింది. ప్రతిసారీ నువ్వు చెప్పేది ఒకటే. ఆమె కాసేపు ఆగింది. "ఒక్క నిమిషం"

రామమూర్తి మౌనంగా ఉన్నాడు. సుజాత స్వరం మెల్లగా మారింది. "ఆ ఒక్క నిమిషం కోసం నేను ఇరవై ఏళ్లు ఎదురు చూశాను" ఆ మాట వినగానే రామమూర్తి ముఖం మారిపోయింది. ఇంట్లో ఫ్యాన్ తిరుగుతున్న శబ్దం తప్ప మరేమీ వినిపించలేదు. కొన్ని క్షణాలు ఇద్దరూ మౌనంగా ఉన్నారు.

తర్వాత సుజాత మెల్లగా అంది "ఇవాళ నేను కూడా అదే చేశాను" "ఏమి చేశావు?" "నువ్వు మాట్లాడుతుంటే విననట్టు నటించాను" "ఎందుకు?" "ఎదుటివారి బాధ ఎలా ఉంటుందో ఒక్కసారి నువ్వూ అనుభవించాలని"

రామమూర్తి నెమ్మదిగా సోఫాలో కూర్చున్నాడు. అతని మనసులో ఎన్నో సంఘటనలు మెదిలాయి. ఆఫీసులో జరిగిన విషయం చెప్పాలని సుజాత ప్రయత్నించిన రోజు.. పిల్లల స్కూల్ సమస్య గురించి మాట్లాడాలనుకున్న రోజు... తన తండ్రి అనారోగ్యం గురించి ఆందోళనతో చెప్పిన రోజు... ప్రతి సారి ఆమె మాట్లాడింది. ప్రతిసారి తాను ఒక్క నిమిషం.. అన్నాడు. కానీ ఆ ఒక్క నిమిషం ఎప్పుడూ రాలేదు.

సుజాత లేచి వంటగది వైపు నడిచింది.. "సుజాతా" ఆమె ఆగి వెనక్కి తిరిగింది.

"ఏమిటి?"

"సారీ" సుజాత ఏమీ మాట్లాడలేదు. "ఇప్పుడు చెప్పు" అన్నాడు రామమూర్తి.

"ఏమి చెప్పాలి?"

"ఇన్నాళ్లు చెప్పాలనుకుని నేను వినని మాటలన్నీ"

సుజాత కాసేపు అతని వైపు చూసింది. ఆమె కళ్లలో తడి మెరిసింది. పెదవులపై చిరునవ్వు విరిసింది.

"ఇప్పుడా?" "అవును"

"సమయం ఉందా?"

రామమూర్తి తన మొబైల్ తీసి టేబుల్‌పై బోర్లా పెట్టాడు.

"ఇప్పుడు ఉంది" ఆ సాయంత్రం వాళ్లు చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు. టీ చల్లారిపోయింది. టీవీ ఆఫ్‌లోనే ఉంది. మొబైల్ పలుమార్లు మోగింది. ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. ఎందుకంటే.. ఆ ఇంట్లో చాలా రోజుల తర్వాత ఇద్దరూ మనసు విప్పి మాట్లాడుకున్నారు.

ఆ రోజు రామమూర్తికి ఒక విషయం అర్థమైంది. సబ్బు లేకపోతే స్నానం ఆగిపోతుంది. కానీ వినిపించుకోవడం లేకపోతే సంబంధాలు నెమ్మదిగా తెగిపోతాయి. మొబైల్ మనిషిని ప్రపంచంతో కలుపుతుంది. కానీ కొన్నిసార్లు పక్కనే ఉన్న మనిషి నుంచి దూరం చేస్తుంది. ఆ రోజు నుంచి సుజాత కోసం ప్రతిరోజూ కొంత సమయం కేటాయించాలని రామమూర్తి నిర్ణయించుకున్నాడు.

అంతలో సుజాత టీ కప్పుతో వచ్చి అతని ఎదురుగా కూర్చుంది. రామమూర్తి ఆమె కళ్లలోకి చూస్తూ నవ్వాడు. "ఇక నుంచి ప్రతి నిమిషం నీదే" అన్నాడు.

సుజాత మనసారా నవ్వింది. ఆ నవ్వులో ఇరవై ఏళ్ల నిరీక్షణకు సమాధానం ఉంది.

– బొల్లిముంత వెంకట రమణారావు

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

మా మంచి దొంగ

ఈ వారం కథ

హెడ్కానిస్టేబుల్ సుబ్బారావు

తెల్లవారు ఆరింటికి, ఓ నలుగురు కానిస్టేబుల్స్ తో ఒక ఇంటి ముందు నుంచున్నాడు. " అవును...అవును ఇదే వాడి ఇల్లు' అని ఒక కానిస్టేబుల్ అంటే.. ఇంతలో మరో ఆఫీసర్ "సందేహమే లేదు వాడు ఇంట్లోనే ఉన్నాడు' అన్నాడు. 'మనం ఇలాగె ఇక్కడ చెప్పుకుంటూ నుంచుంటే వాడు ఏదో ఒక ఆయుధం తీస్కొని మనపై దాడి చేసిన చేస్తాడు..."అంటూ క్రిమినల్స్ అంటే భయపడే ఒక పోలీస్ ఆయన అన్నాడు. "కామాన్ ఆఫీసర్స్ ఇక మన ఆపరేషన్ "టీ" మొదలు పెడదాం' అన్నాడు ఎప్పటికైనా ధైర్యశాలి అన్న బిరుదు పొందాలనుకుంటున్న హెడ్కానిస్టేబుల్ సుబ్బారావు.

ఇప్పుడేం "టీ" సార్, మనం టీ తాగి వచ్చేలోపు వాడు తపించుకుంటాడేమో' అన్నాడు కానిస్టేబుల్ మోహన్. టీ అంటే తాగే టీ కాదయ్యా....టీ అంటే ఆపరేషన్ థీఫ్! అని' అంటూ కసురుకున్నాడు సుబ్బారావు.

చిన్న సింగల్ రూమ్ రేకుల ఇల్లు అది.గుమ్మం ముందు ఊడిపోతే పిన్ పెట్టిన పాత చెప్పులు.

సుబ్బారావు హీరోల ధడేలుమని తలుపును తోసాడు, కానీ కమెడియన్ ల వెన్నకి బౌన్స్ అయ్యి పడబోతే తృటిలో మోహన్ పట్టుకున్నాడు.

మొత్తానికి తలుపు తెరుచుకొని సుబ్బారావు బృందం లోపలికి వెళ్లి, హాయిగా పాడుకుంటున్న అంజి నిద్ర చెడగొట్టి, అంజి పై దండయాత్ర చేసి, అతన్ని అతలాకుతలం చేసి....ఒక హంతకుడని తీసుకెళ్లినట్టు జీప్ ఏకించి స్టేషన్ కి తీసుకెళ్లారు.

సుబ్బారావు అంత పొదున్నే ఆపరేషన్ 'టీ' చేయడంతో అలసిపోయి, మిగితా కానిస్టేబుల్లను అంజి సంగతి చూసుకోమని అతడు విశ్రాంతి తిస్కోడానికే వెళ్ళాడు.

అసలు అంజిని అరెస్ట్ చేయడానికి కారణం ఏమిటంటే. అంజి ఒక మొబైల్ షాపులో పని చేస్తున్నాడు, అతనికి ఇంకా పెళ్లి కాకపోవడంతో తనకి వచ్చే జీతం తన తల్లితండ్రులకు పంపగా అతని ఖర్చులకు సరిపోయేవి. కాలం గడిచేకొద్దీ మనిషికన్నా, మానవత్వంకన్నా, బంధాలు - బంధుత్వాలకన్నా డబ్బు వెంట పరిగెడుతున్న మనుషుల్ని చూసి మనిషి జన్మపై విరక్తిపుట్టింది అంజికి.

ఒక రోజు ఓనర్... షాప్ కాసేపు అంజికి అప్పజెప్పి పనిమీద బయటికి వెళ్ళాడు. ఓనర్ తిరిగి వచ్చి కౌంటర్ వద్ద డబ్బు లెక్కబెట్టగా ఇరవై వేలు తగ్గాయి. అంజిని శతవిధాలుగా అడిగిన నాకు తెలీదు సార్ అనే బదులిస్తున్నాడు. చేసేది లేక ఓనర్ వెళ్లి పోలీస్ కంప్లైంట్ ఇచ్చాడు.

సుబ్బారావు వచ్చి చూసేసరికి స్టేషన్ లో అందరూ అంజికేసి చూస్తూ నవ్వుకుంటున్నారు. నిజం కక్కించమని వెళ్తే వీళ్లేంతబ్బా నవ్వుకుంటున్నారు అని బుర్రగోక్కుంటు వచ్చి...ఏంటి మోహన్ ఏమైంది!! ఎందుకు అలా నవ్వుతున్నారు మోహన్ ని అడిగాడు. సార్ ఇరవైవేలు దొంగిలించింది వీడే సార్. అ...హహహ... అని పళ్ళికిలించాడు. డబ్బేమ్ చేసాడో అడగకుండా ఆ వెక్కిలి నవ్వు ఏంటయ్యా అన్నాడు సుబ్బారావు కొంచం విసుగు ప్రదర్శిస్తూ. అదికాదు సార్ ఒకసారి మీరు అడగండి అన్నాడు మోహన్.

మన సుబ్బి సర సర వెళ్లి, లాఠీ పుచ్చుకొని.' చెప్పారా!! నిజం చెప్పు....ఆ డబ్బు ఎం చేసావో చెప్పు!! లేకపోతే ఈ లాఠీ చూసావ్గ దింతో ని వీపు పగలగొడ్తా' అన్నాడు ఆవేశంతో.

సుబ్బి హడావిడి చూసి నిజమే అని భయపడిన అంజి ' చెప్తా సార్...చెప్పేస్తా' అన్నాడు. ఉఉమ్మ్.... ఆలారా దారికి చెప్పు అని గర్జించాడు.

అంజి ఇక మొదలుపెట్టాడు... మొన్న రాత్రి ఇంటికి వెళ్తుంటే ఫుట్-పాత్ మీద బిచ్చగాళ్ళు, పేదవాళ్ళు పాపం అంత చలిలో కప్పుకోడానికే దుప్పటికూడా లేక వణుకుతున్నారు సార్.వాళ్ళకి ఎలాగైనా సహాయం చేయాలనిపించింది. నా దెగ్గర డబ్బులు లేకపోవడంతో షాప్ లో డబ్బులు తీస్కొని ఓ ఇరవై రగ్గులు కొని రోడ్డు మీద పడుకునే వారికీ పంచిపెట్ట సార్. నా దెగ్గర డబ్బులు ఉన్నపుడు మళ్ళి షాపులో పెట్టేదం అనుకున్న. అయినా నేను చేసింది మంచిపనే కాబట్టి మా షాప్ ఓనర్ కి కూడా పుణ్యం వస్తుంది సార్" అన్నాడు భయంతో బయటికి రావాలనుకుంటున్న కన్నీళ్లను ఆపుకుంటూ.

అంజి మాటలకు విస్తుపోయిన సుబ్బి " ఓరిని దుంపతెగా ఎంతపని చేసావ్... సరే నువ్వన్నట్టు ఇరవై రగ్గులు తీసుకున్న ఇంకా ఐదువేలు మిగులుతాయిగా!! అవేం చేసావో చెప్పి తగలడు...."

అది..అది..సార్.. మనమంటే ఎం అవసరం ఉన్న మాట్లాడగలం.కానీ మూగజీవాలు ఆలా కాదు కదా సార్. అందుకే మిగిలిన డబ్బుతో రోడ్ల మీద ఉండే మూగజీవాలకు పచ్చగడ్డి కొని వేసా సార్ ....." అన్నాడు అంజి తాను చేసింది అసలు తప్పుకాదు అన్న గర్వంతో.

నీకడుపు చల్లగుండా....మామంచి దొంగవేరా!! దానం చేయాలంటే ని సొంత డబ్బుతో చేయాలి కానీ ఇలా ఇతరుల డబ్బుతో వారికీ ఇబంది పెట్టు చేయకూడదురా. ఇది తెలియక చేసినతప్పు కాబట్టి కేసు లేకుండా వదిలేస్తున్న ఇంకోసారి ఇలా చేయకు. అంటూ... అంజి మంచి మనసుకి ముచ్చటేసి. దారిఖర్చులకు,తినడానికి కొంత డబ్బులిచ్చి పంపించాడు సుబ్బారావు.

అనిసా తబస్సుమ్ - 918522097112

కథాకళి FEED ME A STORY

● మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

తైలవర్ణ చిత్రం

"మీ అల్లుడికి హిమాచల్‌ప్రదేశ్‌లో చంబాకి బదిలీ అయింది." సుధీర చెప్పింది.

"అయ్యో! అంత దూరమా?" ఆమె తండ్రి వెంటనే చెప్పాడు.

సాయంత్రం ఆయన సుధీరకి ఫోన్ చేసి చెప్పాడు.

"మీ మామయ్య దుర్గ గుడిలో అకౌంటెంట్ కదా. ఆయనకి మీ బదిలీ సంగతి చెప్తే, మిమ్మల్ని జాగ్రత్తగా ఉండమని, హిమాచల్‌ప్రదేశ్‌లో మంత్రతంత్రాలు తెలిసిన చాలామంది ఉన్నారని చెప్పారు. వాళ్ళు మనుషుల్ని వశీకరణ మంత్రాలతో ఆకర్షించి డబ్బు, బంగారం తీసుకోగలరట. ముఖ్యంగా నల్ల బట్టలు ధరించే అఘోరీలని అసలు నమ్మొద్దని చెప్పమన్నారు. వాళ్ళ దగ్గర చాలా దుష్ట మంత్రశక్తులు ఉంటాయట."

తన భర్త ఇంటికి రాగానే సుధీర ఆ సంగతులన్నీ చెప్పింది.

"అయితే మనం జాగ్రత్తగా ఉండాలి." అతను చెప్పాడు.

రెండు వారాల తర్వాత వాళ్ళు వరంగల్ నించి చంబాకి బయలుదేరారు.

● ● ●

సుధీర భర్త కొత్త బ్రాంచ్‌లోని సిబ్బందితో మాటల్లో తన మామగారు చెప్పింది చెప్పి అడిగాడు.

"అది నిజమా?"

"అవును. ఎవరైనా పోయారని తెలిస్తే వచ్చి ఆ రాత్రికి శవాన్ని ఇవ్వమంటారు. సాధువుల్లా కనపడే కాషాయరంగు దుస్తులవాళ్ళ విషయంలో కూడా జాగ్రత్తగా ఉండాలి. క్షుద్రపూజలో వారికి శవం అవసరం అవుతుంది."

● ● ●

చంబాకి వచ్చిన రెండేళ్ళల్లో వాళ్ళకి ఎలాంటి చేదు అనుభవం కలగకపోవడంతో క్రమంగా భయంపోయింది.

రోజూ రాత్రి ఎనిమిదిలోగా ఇంటికి వచ్చే సుధీర భర్త ఓరోజు బ్రాంచ్ నించి రాత్రి పదకొండైనా రాలేదు. పదకొండుకి బ్రాంచ్‌కి ఫోన్ చేస్తే సెక్యూరిటీ గార్డ్ ఆన్సర్ చేశాడు.

"ఎవరూ లేరు మేడం. స్టాఫ్ అంతా వెళ్ళిపోయారు." చెప్పాడు.

తెల్లవారుజామున మూడు దాకా ఆమె మేలుకునే ఉంది. తన భర్త రాకపోవడంతో ఉదయం పదిన్నరకి బేంక్‌కి ఫోన్ చేసింది. రాలేదని తెలిశాక పోలీసులకి ఫిర్యాదు చేసింది.

ముందుగా పోలీసులు అతని బ్రాంచ్‌కి వెళ్ళి కేష్ సరిగ్గా ఉందా లేదా అని తెలుసుకున్నారు. ఉందని తెలిశాక అతని కోసం వెదికారు. అతని జాడ తెలీలేదు.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం ఓ కాన్‌స్టేబుల్ వారింటికి వచ్చి అడిగాడు.

"మీవారి స్కూటర్ రోడ్ మీద ఎవరి ఇంటి ముందో ఉందట. అది దొంగిలించబడిందనే అనుమానంతో ఒకరు ఫోన్ చేశారు. చంపావతి నగర్‌లో మీకు బంధుమిత్రులు ఉన్నారా?"

> మీవారి స్కూటర్ రోడ్ మీద ఎవరి ఇంటి ముందో ఉందట. అది దొంగిలించబడిందనే అనుమానంతో ఒకరు ఫోన్ చేశారు. చంపావతి నగర్‌లో మీకు బంధుమిత్రులు ఉన్నారా?

"లేరండి. అక్కడికి ఎందుకు వెళ్ళి ఉంటారు?" సుధీర ఆదుర్దాగా చెప్పింది.

ఇద్దరూ అక్కడికి చేరుకున్నారు. వాళ్ళని చూసి ఎదురింట్లోంచి ఫిర్యాదు చేసిన ముసలాయన బయటికి వచ్చి చెప్పాడు.

"రాత్రి నించి ఇది ఇక్కడే ఉండటంతో ఎవరో దొంగిలించి ఇక్కడ వదిలారని అనుమానించాను."

"మీ ఎదురింట్లో ఎవరు ఉంటారు?" స్కూటర్ ఆ ఇంటివైపు పార్క్ చేసి ఉండటంతో పోలీస్ కానిస్టేబుల్ అడిగాడు.

'ఫన్‌డే'లో ప్రచురితమయ్యే ఈ శీర్షికలో మల్లాది కథలు రాయడమే కాదు, మిమ్మల్ని కూడా భాగస్వాములను చేస్తున్నారు. మీరైతే ఈ కథకు ఏ పేరు పెడతారో ఈ కింది మెయిల్‌కు పంపండి. kathakalisakshi@gmail.com

"అది ఖాళీ. అందులో ఎవరూ లేరు. అక్కడో సంఘటన జరిగాక ఎవరూ అద్దెకి రాలేదు." ఆయన నెమ్మదిగా చెప్పాడు.

"ఏమిటది?" సుధీర వెంటనే అడిగింది.

"నాలుగైదేళ్ళ క్రితం ఆ ఇంటావిడ అకస్మాత్తుగా నెత్తురు కక్కుకుని మరణించింది. రాత్రుళ్ళు మగాళ్ళు ఆ ఇంటి పక్కనించి వెళ్తొంటే రమ్మని ఇంట్లోంచి ఆడవాళ్ళ పిలుపు వినిపిస్తుంది."

కాన్‌స్టేబుల్ ఓ అపార్ట్‌మెంట్‌కి వీధివైపున్న సీసీటీవీ కెమెరాని గమనించి దాన్ని చెక్ చేస్తే, రెండు రోజుల క్రితం చీకటి పడుతూండగా సుధీర భర్త దాని డోర్ బెల్ నొక్కడం, తలుపు తెరుచుకున్నాక లోపలికి వెళ్ళడం కనిపించింది. తర్వాత రికార్డ్ అయినదంతా చెక్ చేశారు కాని, ఆ ఇంట్లోంచి సుధీర భర్త మళ్ళీ బయటకి రావడం కనిపించలేదు.

"సందేహం లేదు. ఆయన ఏ కారణంగానో లోపలే ఉన్నారు." సుధీర కంగారుగా చెప్పింది.

"అదెలా జరుగుతుంది? దాని తాళంచెవులు నా దగ్గరే ఉన్నాయి. దాన్ని మా బాబాయి కొన్నారు." ముసలాయన ఆశ్చర్యంగా చెప్పాడు.

తాళం తెరిచి అంతా లోపలికి వెళ్ళగానే సుధీర గట్టిగా అరిచింది.

"ఏమండీ? ఉన్నారా?"

పాతికేళ్ళ క్రితం కట్టిన ఆ ఆరు గదుల ఇంట్లోని ప్రతీ గదిని వెతికారు. బూజు. ఎవరూ లేరు. కాన్‌స్టేబుల్ ప్రతి అల్మారా తలుపులు తెరిచి చూస్తే లోపలా లేదు.

పడక గదిలో గోడకి వేలాడే తైలవర్ణచిత్రంలో జలతారు చీరలోని అందమైన ఏభై ఏళ్ళ స్త్రీ కనిపించింది.

"ఆ తైలవర్ణచిత్రం మరణించిన ఆవిడది... అరే. ఈ బొమ్మలోకి కొత్తగా ఎవరో వచ్చారే? దీన్ని ఈ బొమ్మలో ఎవరు గీశారో?" ఎదురింటి ఆయన సంభ్రమంగా చెప్పాడు.

"అది మా వారే." సుధీర కెవ్వున అరిచి చెప్పింది.

14 వ పేజీలో.. 12-07-2026 సంచిక 'కథాకళి'కి పేరు సూచించిన పాఠకుల పేర్లు

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

ధర్మాగ్రహం మంచిదే..

అరిషడ్వర్గాలను జయించినవాడు ప్రపంచ విజేత అని పండితులు చెప్తారు. కామం, క్రోధం, లోభం, మదం, మోహం, మాత్సర్యం.. వీటిని అరిషడ్వర్గాలు అంటారు. అంటే ఇవి ఆరు మనకు శత్రువులన్నమాట. ఈ ఆరింటిని జయించినవారు తపస్వులు, మహర్షులు, ఋషులు అయ్యారు. ఈ ఆరింటిలో రెండవదైన క్రోధం గురించి ఒక మంచి కథ ప్రచారంలో ఉంది.

ద్వాపర యుగంలో ఒకసారి శ్రీకృష్ణుడు, ఐదుగురు పాండవులు వేటకు వెళ్లి, సూర్యాస్తమయం కావడంతో అడవిలోనే రాత్రి గడపాలని నిర్ణయించుకున్నారు. ఆ అడవిలోనే ఉన్న ఒక చిన్న గుహ వంటి దానిలో విశ్రాంతి తీసుకున్నారు. క్రూరమృగాలు, రాక్షసులు సంచరించే అవకాశం ఉంటుంది.. కనుక, ప్రతి ఒక్కరూ రెండు గంటల చొప్పున కాపలా కాయాలని నిర్ణయించుకున్నారు. మొదట సహదేవుడు కాపలాగా నిలిచాడు. కొద్దిసేపటికి ఒక చిన్న మరుగుజ్జు వచ్చి, 'నాతో పోరాడు' అంది. వినోదంగా భావించిన సహదేవుడు అంగీకరించి, పోరాడి ఓడిపోయాడు. అతడిని తాడుతో కట్టేశాడు మరుగుజ్జు. ఆ తరవాత నకులుడు కాపలాగా ఉన్నాడు. ఆ మరుగుజ్జు మళ్లీ వచ్చి, 'నాతో పోరాడు' అంది. నకులుడు కూడా వినోదంగా భావించి పోరాడి, ఓడిపోయాడు. నకులుడిని కూడా తాడుతో బంధించాడు మరుగుజ్జు. అదేవిధంగా అర్జునుడు, భీముడు, ధర్మరాజు కూడా తాళ్లతో బందీలయ్యారు. చివరగా కృష్ణుడు వచ్చాడు. ధర్మరాజు ద్వారా విషయం తెలుసుకున్నాడు. 'కృష్ణా! నేను ఎంత ఎక్కువగా పోరాడితే, ఆ మరుగుజ్జు అంత పెద్దదిగా పెరిగింది. నన్ను సులువుగా ఓడించింది' అని వివరించాడు. విషయం అర్థం చేసుకున్నాడు శ్రీకృష్ణుడు.

కాపలాగా నిలబడ్డ శ్రీకృష్ణుడి దగ్గరకు వచ్చిన ఆ మరుగుజ్జు యథావిధిగా 'నాతో పోరాడు' అంది. శ్రీకృష్ణుడు మొదట పోరాటం ప్రారంభించగానే అది పెరగటం గమనించి, వెంటనే ఆయుధాలు వదలి నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని, 'నన్ను కొట్టవచ్చు' అన్నాడు. అప్పుడు మరుగుజ్జు క్రమంగా చిన్నదైంది. చివరకు కృష్ణుడు దానిని తన శరీరం మీద ఉన్న పీతాంబరంతో కట్టేశాడు. ఉదయాన్నే నిద్ర లేచిన పాండవులకు శ్రీకృష్ణుడు బందీగా లేకపోవడం ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

ధర్మరాజు శ్రీకృష్ణుని ఆశ్చర్యంగా అడగగా, శ్రీకృష్ణుడు, 'ఆ మరుగుజ్జు మరెవరో కాదు, కోపం. మీరు దానితో ఎంత పోరాడారో, అది అంత పెద్దదై మిమ్మల్ని జయించింది. నేను పోరాడడం మానేసినప్పుడు అది చిన్నదై నా నియంత్రణలోకి వచ్చింది' అని చెప్పి ముగించాడు. కోపాన్ని మన అధీనంలోకి తెచ్చుకోవడం వల్ల జయం లభిస్తుందని ఈ కథ చెప్తోంది. కోపాన్ని అణచుకోవడం అంత సాధ్యపడే విషయం కాదు. కాని ప్రయత్నిస్తూనే ఉండాలంటారు పెద్దలు.

కోపం మానవుడిలో వివేచనను నశింపచేస్తుంది. పతనానికి దారి తీస్తుంది. కోపంలో ఉన్న మనిషి మంచి చెడులను మరచిపోయి, ఇష్టాను సారంగా ప్రవర్తిస్తాడు. భగవద్గీత ప్రకారం ఈ కోపం అనేది రజోగుణం కారణంగా పుడుతుంది.

కామ ఏష క్రోధ ఏష రజోగుణసముద్భవః
మహాశనో మహాపాప్మా విద్ధ్యేనమిహ వైరిణమ్

రజోగుణం వల్ల కలిగే కామమే క్రోధం. ఇది మనిషిని ఏమాత్రం తృప్తి చెందనివ్వదు. ఇది మహాపాపి. దీనిని 'శత్రువు' అని తెలుసుకో అని చెప్తోంది.

కోపం అనేది మనిషి జీవితాన్ని నాశనం చేస్తుంది. అయితే ఆత్మపరిణామక్రమంలో ఇది 'తప్పనిసరి' దశ. ఆ దశను త్వరగా దాటేయాలి. కోపం వచ్చినప్పుడు మనలను మనం శాంత పరచుకోవాలి. 'శాంతము లేక సౌఖ్యము లేదు' అని త్యాగరాజ కీర్తన చెప్తోంది.

కోపాన్ని ఆగ్రహంగా కూడా చెప్పుకోవచ్చు. ఒక్కోసారి ఈ ఆగ్రహం చాలా అవసరం. దానినే ధర్మాగ్రహం అంటారు. మహాభారతంలో జరిగిన కపట ద్యూతంలో ధర్మరాజు ఓటమిపాలై, సర్వస్వం కోల్పోయారు. అప్పుడు దుర్యోధనుడు ద్రౌపదిని అవమానించాడు. ఆ సంఘటన సమయంలో భీముడికి కోపం వచ్చి, భీముడు దుర్యోధనుడి తొడలు పగలగొడతానని, దుశ్శాసనుని వక్షస్థలం చీల్చుతానని శపథం చేశాడు. అటువంటి సందర్భాలలో కోపం వచ్చి తీరవలసిందే. ఇలా మహాభారతంలో భీముడికి అనేకమార్లు కోపం వచ్చింది. అటువంటి సందర్భంలో ధర్మరాజు అతడి కోపాన్ని శాంతింప చేస్తూ వచ్చాడు. కురుక్షేత్ర యుద్ధ సమయంలో తన కోపాన్ని ఆచరణలో పెట్టి, దుర్యోధనుడి తొడలు పగలగొట్టాడు, దుశ్శాసనుని వక్షస్థలం చీల్చాడు. ఆ సమయంలో ధర్మరాజు అడ్డు చెప్పలేదు. సందర్భాను సారంగా కోపం రావడంలో దోషం లేదు. అనవసరంగా కోపానికి లోను కావడం వల్ల మాత్రమే అనర్థాలు జరుగుతాయని పండితులు చెప్తున్నారు.

- డా. పురాణపండ వైజయంతి

బాలజ్యోతి

నడమంత్రపు సిరి

సోమరాజు అనే యువకుడు ఉండేవాడు. అతనికి సాధారణ జీవితంపైన ఆసక్తి ఉండేది కాదు. గొప్పగా సంపాదించాలని, విలాసవంతమైన జీవితం గడపాలని ఆశించేవాడు. అయితే అందుకు తగ్గ ఉద్యోగం చేసేవాడు కాదు. ఏదో ఒక గమ్మత్తు చేసి గొప్పవాడిని కావాలనే కోరిక ఉండేది. ఒక్కొక్క మెట్టు ఎక్కి జీవితంలో ఎదగాలని అతని తండ్రి ఎప్పుడు చెప్పినా పట్టించుకునేవాడు కాదు సోమరాజు. స్నేహితులతో కలిసి బలాదూర్‌గా తిరగడం వల్ల అతనికి లౌకిక జ్ఞానం ఉండేది. రాజ్యానికి సంబంధించిన సంగతులన్నీ అతనికి బాగా తెలుసు.

ఇదిలా ఉంటే రాజు కిషోరవర్మ కొందరు వేగులను నియమించుకోవాలనుకున్నాడు. అయితే ఆ విషయం బహిరంగంగా ప్రకటిస్తే వారెవరో అందరికీ తెలిసి పోతుంది. అందుకే రాజ్యంలోని యువకులకు ఒక పోటీ నిర్వహించ బోతున్నట్లు, ఆ పోటీలో గెలిచినవారికి లక్ష వరహాలు బహుమానం ఇవ్వ బోతున్నట్లు ప్రకటించాడు. ఇది ప్రజ్ఞా పాటవాలకు సంబంధించిన పరీక్ష అని, యువకుల్లో ఎంత సత్తా ఉందో ఈ పోటీ ద్వారా తెలుస్తుందని ప్రకటన ఇచ్చాడు.

సహజంగానే ఈ ప్రకటనకు ఆకర్షితుడ య్యాడు సోమరాజు. రాజు ప్రకటించిన రోజు రానే వచ్చింది. అనుకున్నట్టుగానే ఆ పరీక్షలో అందరికన్నా ఎక్కువ ప్రతిభ చూపి సోమ రాజు విజేతగా నిలిచాడు. ముందుగా ప్రకటించినట్లు అతనికి లక్ష వరహాలు బహుమానం అందించాడు కిశోర వర్మ. దాన్ని అందుకుని ఆనందంగా ఇంటికి బయలుదేర బోతుండగా అధికారులు సోమరాజును పిలిచి తాము ఈ పోటీ ఎందుకు నిర్వహిం చాల్సి వచ్చిందో చెప్పి, రాజ్యానికి వేగుగా పని చేయమని కోరారు.

అయితే సోమరాజు అందుకు ఒప్పు కోలేదు. ఉద్యోగం చేయడం తనకు నచ్చని పని అని చెప్పి ఇంటికి వచ్చాడు. లక్ష వరహాలు లభించడంతో సోమరాజు ఆనందానికి అవధుల్లేకుండా పోయింది. ఒక వరహాతో తులం బంగారం కొనవచ్చు. ఒక వరహాతో రెండు బస్తాల ధాన్యం వస్తుంది. అలాంటిది లక్ష వరహాలు అంటే జీవితాంతం

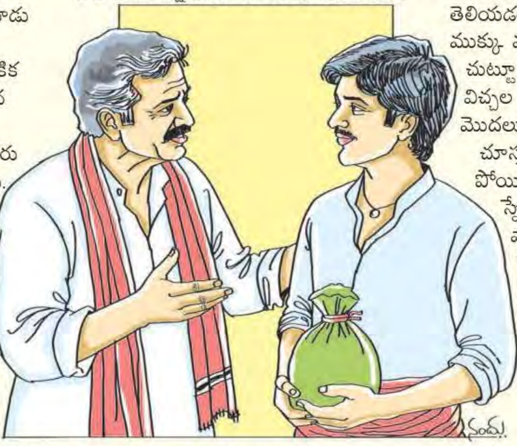

కాలు మీద కాలు వేసుకుని హాయిగా బతకవచ్చు.

ఇదే విషయం ఇంటిల్లపాదికి చెప్పి సంతోషిస్తూ "ఇక మనం హాయిగా బతకొచ్చు" అంటూ తండ్రిని చేస్తున్న వృత్తిని మానేయమన్నాడు.

"నడమంత్రపు సిరి, నరము మీద పుండు మనిషిని కుదురుగా నిలబడనియ్యవు. కాబట్టి జాగ్రత్తగా ఉండు" అని కొడుక్కి సలహా ఇచ్చాడు తండ్రి.

సోమరాజు అదేమీ పట్టించుకోలేదు. భారీగా ధనం లభించడంతో సరదాలన్నీ ఒక్కొక్కటి తీర్చుకోవడం మొదలుపెట్టాడు. ఇంట్లో అతని భార్య, తల్లి కోరడంతో వారికి కొంత మొత్తం వెచ్చించి బంగారు నగలు చేయించాడు. అతని దగ్గర ధనం ఉందని తెలియడంతో కొత్త, పాత స్నేహితులే గాక, ముక్కు ముఖం తెలియని వాళ్లు కూడా చుట్టూ చేరారు. వారి పొగడ్తల కోసం విచ్చల విడిగా ఖర్చు పెట్టడం మొదలుపెట్టాడు సోమరాజు.

చూస్తుండగానే ధనం మొత్తం కరిగి పోయింది. అయితేనేం నేను ఇన్నిరోజులూ స్నేహితులకు ఖర్చు పెట్టాను కదా! వారు కూడా తిరిగి నాకు ఖర్చు పెడతారు అనుకున్నాడు. కానీ వారు డబ్బు లేదని తెలిసిన మరుక్షణం నుంచి అతన్ని కలవడం మానే శారు. ఎదురుపడినా తప్పించుకుని తిరగడం మొదలు పెట్టారు.

పరిస్థితి అర్థమైన సోమరాజు బయటకు వెళ్లడం మానేశాడు. చింతిస్తూ కూర్చున్నాడు.

"కొన్ని విషయాలు అనుభవం అయితేగానీ అర్థం కావు. ముందే చెప్పాను నడమంత్రపు సిరి చేటు చేస్తుందని. ఇప్పటికైనా మించి పోయింది లేదు. జరిగింది మన మంచికే అనుకుని, పని చూసుకో" అని బుద్ధి చెప్పాడు తండ్రి. ఆలస్యంగానైనా తండ్రి మాటల్లోని సత్యాన్ని గ్రహించిన సోమరాజు ఉద్యోగం సంపాదించుకుని జీవితంలో స్థిరపడ్డాడు.

- పల్లా వెంకట రామారావు

చుక్కలు కలపండి

పదాల పజిల్

పక్షుల పేర్లు పజిల్‌లో ఎక్కడున్నాయో వెతకండి.

D	T	H	A	F	L	A	M	I	N	G	O
O	W	L	T	R	E	I	N	D	I	E	R
V	O	T	W	E	A	T	S	K	G	A	K
E	A	T	O	U	C	A	N	F	H	L	D
T	C	A	O	G	E	S	Z	L	T	N	P
Y	R	Z	D	X	R	B	E	A	I	P	A
R	A	I	P	E	L	I	C	A	N	A	R
U	N	K	E	O	M	O	U	S	G	R	R
P	E	A	C	O	C	K	A	F	A	Q	O
F	U	W	K	R	U	B	E	A	L	W	T
K	I	L	E	E	R	W	H	A	E	P	H
X	N	Y	R	G	S	W	A	N	W	K	I

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

స్వామి బోధన

పర్వతగిరి అనే ఒక ఊరు ఉండేది. ఆ ఊరిలో అన్ని విద్యలు తెలిసిన ఒక స్వామి ఆశ్రమ జీవనం గడుపుతుండేవాడు. ప్రజలకు ఎటువంటి బాధలు, కష్టాలు వచ్చినా వెంటనే ఆ స్వామి దగ్గరికి వెళ్లి చెప్పుకునేవారు. అప్పుడు ఆ స్వామి పవిత్ర హృదయంతో సమస్యలను చాలా ఓపికతో విని మంచి విషయాలను, పరిష్కారం మార్గాలు బోధించేవాడు. స్వామి చెప్పిన విషయాలను ఆచరిస్తూ ప్రజలు సుఖ సంతోషాలు గడుపుతూ ఆనందంగా ఉండేవారు. అనతి కాలానికే స్వామికి ఎంతోమంది ప్రజలు భక్తులుగా మారారు.

చాలామంది జీవితాలను ప్రభావితం చేస్తున్న ఆ స్వామి పేరు ఆ నోట ఈ నోట పడి చుట్టుపక్కల గ్రామాలకు తెలిసిపోయింది. ఇలా కొంతకాలం గడిచిన తర్వాత స్వామికున్న మంచి పేరు, కీర్తి ప్రతిష్టలను జీర్ణించుకోలేక అదే గ్రామానికి చెందిన ఒక వ్యక్తి యోగీశ్వరుడైన స్వామి గురించి చెడు చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు. స్వామి చెప్పే విషయాలన్నీ అబద్ధాలని, ప్రజలను మోసం చేసి డబ్బు, కీర్తి అక్రమంగా సంపాదిస్తున్నాడని లేనిపోని విషయాలను ప్రచారం చేయసాగాడు. పైగా స్వామి దగ్గరికి వచ్చి బ్లాక్ మెయిల్ చేయడం మొదలుపెట్టాడు. ఇలా కొంతకాలం గడిచిన తర్వాత ఒక రోజున ఆ దుర్మార్గుడు సందర్శకుల వరుసలో స్వామి దగ్గరికి వచ్చాడు. వచ్చేటప్పుడు దారిలో ఒక చెట్టు పైనుండి అప్పుడే పుట్టిన పక్షిపిల్ల గాలికి గూటి నుంచి కింద పడి కనిపించింది. ఆ పక్షి పిల్లను తన చేతిలో పెట్టుకుని స్వామి దగ్గరకు వచ్చాడు.

"ఓ స్వామి.. మీరు చాలా గొప్పవారు కదా! నేను అడిగే ప్రశ్నకు కరెక్ట్ సమాధానం చెప్తే మీరు మహిమ గల వ్యక్తి అనిపించుకుంటారు. లేకపోతే మీరు మోసం చేస్తున్నట్లే లెక్క అని భావించాల్సి ఉంటుంద"ని అన్నాడు.

అదనుకోసం వేచి చూస్తున్న ఆ స్వామి ఆ దుర్మార్గుడి మనసు మార్చే సమయం ఆసన్నమైందని మనసులో అనుకుని "ఏమిటి నాయనా నీ ప్రశ్న?" అంటూ వెంటనే అడగమని కోరాడు. అప్పుడు దురాలోచన ఉన్న వ్యక్తి నా పిడికిలో ఉన్న పక్షిపిల్ల చచ్చిందా? బతికిందా? చెప్పు చూద్దాం అని ప్రశ్నించాడు.

అప్పుడు వెంటనే ఆ స్వామి "నాయన! నువ్వు చాలా తెలివైన వాడివి. ఆ పక్షి పిల్ల ప్రాణాలు నీ చేతిలోనే ఉన్నవి. అది చావాలన్నా, బతకాలన్నా అంతా నీ ఇష్టంలోనే ఉన్నది. నేనే కనుక పక్షి పిల్ల బతికింది అంటే చంపేస్తావు. చచ్చింది అంటే బతికిస్తావ్.. నా అభిప్రాయానికి వ్యతిరేకంగా చేయగలవు" అని పలికాడు. ఆ మాటలు విన్న దుర్మార్గుడు కొన్ని క్షణాలు ఆలోచించాడు. అతడికి స్వామి చెప్పిన మాటలతో దిమ్మ తిరిగింది. అవును అంతా నా చేతిలోనే ఉన్నది కదా! అని అనుకున్నాడు. ఈర్ష్యతో స్వామి చెప్పిన మాటకు వ్యతిరేకం చేసేవాడిని. అట్లా చేస్తే అన్యాయంగా ఆ పక్షి పిల్ల జీవితం ఆగమయ్యేది. ఈర్ష్య, అసూయతో స్వామికి వస్తున్న మంచి పేరును చూసి సహించలేక చెడగొట్టే ఆలోచనతో అలా ప్రవర్తించవలసివచ్చిందని తన మనసులో అనుకుని స్వామి కాళ్లమీద పడి క్షమాపణ కోరాడు. వెనువెంటనే ఆ స్వామి "అప్పుడప్పుడు చెడు ఆలోచనలు ప్రతి వ్యక్తిలో కలుగుతాయని విచక్షణ తెలుసుకుని ప్రవర్తించిన వారే గొప్పవారు అవుతారని హితవు పలికాడు". చేసిన పనికి ఆ దుర్మార్గుడు తలవంచుకుని వెనుతిరిగాడు. ఇక అప్పటినుంచి చెడు ఆలోచన లేకుండా ఆనందంగా జీవించడం నేర్చుకున్నాడు.

- కోమటిరెడ్డి బుచ్చిరెడ్డి

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

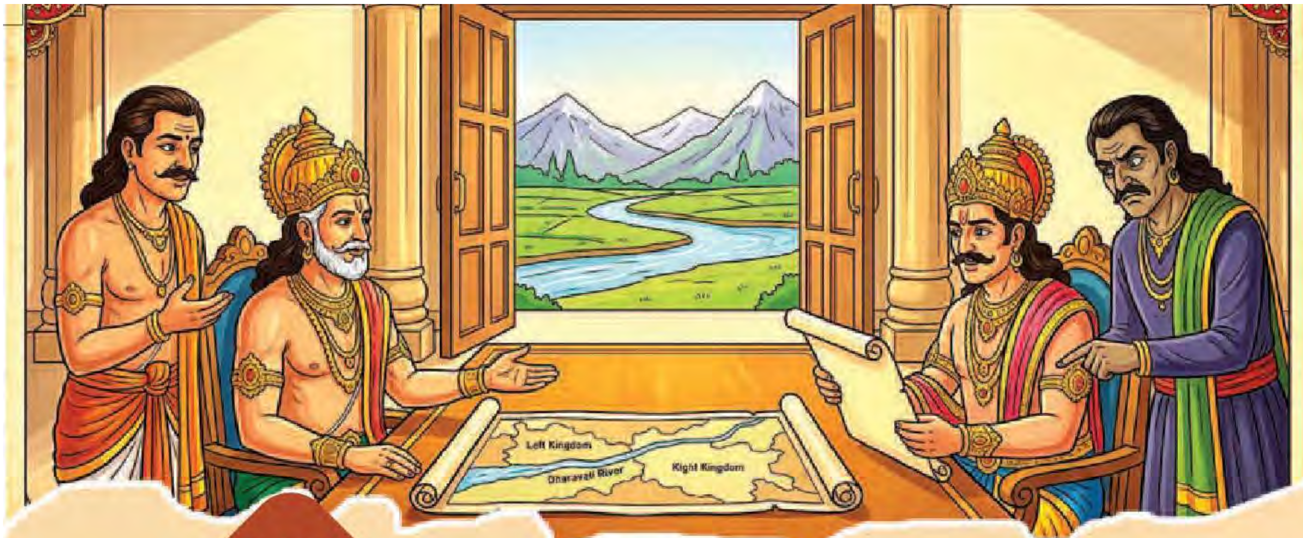

• కంచనపల్లి వేంకట కృష్ణారావు

శత్రుత్వం వద్దు

పైడి పర్వతం పక్కన ఉన్న కందర్ప రాజ్యం రాజు వివేక వర్మ సుపరిపాలన సాగిస్తూ, ప్రజలకు ఎంతో మేలుచేస్తూ, మంచి పేరు తెచ్చుకున్నాడు. పైడి పర్వతంలో పుట్టిన ధారావళి నది కందర్ప రాజ్యంలోని పొలాలను సస్యశ్యామలం చేస్తూ రాజ్యాన్ని పచ్చగా ఉంచుతోంది.

ఆ సుభిక్షం వలన మంత్రి సుహస్తుడి ప్రణాళికల వలన పరిశ్రమలు కూడా అభివృద్ధి చెందాయి. ధారావళి నది కందర్ప రాజ్యం నుంచి పక్కనే ఉన్న ప్లవంగ రాజ్యంలోనూ ప్రవహిస్తూ ఆ రాజ్యంలోని పొలాలను కూడా సస్యశ్యామలం చేస్తోంది.

ప్లవంగ రాజ్యాన్ని విజయ వర్మ పాలిస్తున్నాడు. ఆయన కూడా ప్రజలలో మంచి పేరు సంపాదించుకున్నాడు. ప్లవంగ రాజ్యంలోనే ఉన్న రసోపర్వతంలో అనేక రసాయన రాళ్ళు ఉన్నాయి. వాటితో మనుషులకు, జంతువులకు ఉపయోగపడే ఎన్నో మందులు ప్లవంగ రాజ్యంలో శాస్త్రవేత్తలు తయారు చేస్తున్నారు. ఆ రాళ్ళను కందర్ప రాజ్య శాస్త్రవేత్తలు కూడా ఉపయోగిస్తున్నారు.

విజయవర్మ ప్రధానమంత్రి దురోత్తుడికి కొంత వక్రబుద్ధి ఉంది. ఒకరోజు ఆయన రాజు గారితో, 'మహారాజా ఆ రసోపర్వతం వలన మనరాజ్యం సుభిక్షంగా ఉంది కాని, మనం కందర్పరాజ్యం నుండి వచ్చే ధారావళి నది నీటిని ప్రజల అవసరాలకు ఉపయోగిస్తూ మన రాజ్యంలోని పొలాలు పండించుకుంటున్నాం. భవిష్యత్తులో వారు ధారావళి నది మీద ఆనకట్టలు కడితే మనకు నీటి కొరత రావచ్చు. అందువలన మనం కందర్ప రాజ్యాన్ని ఆక్రమిస్తే అటు నీటి లభ్యత, ఇటు మనరాజ్యం పరిశ్రమలతో ఒకే రాజ్యంగా శోభిల్లుతుంది' అని మంత్రి తన దురాలోచనను రాజు విజయవర్మకు చెప్పాడు.

మంత్రి చెప్పిన దానిమీద రాజు విజయవర్మ ఒకింత ఆలోచించి మూడు నెలలలో కందర్ప రాజ్యం మీద దండయాత్ర చేయాలని నిశ్చయించి, కందర్ప రాజ్యం రాజుగారు వివేకవర్మకి దూతద్వారా ఒక సందేశం ఈ విధంగా పంపాడు:

'మీరాజ్యాన్ని మాకు శాంతియుతంగా అప్పగించండి లేకపోతే ఉభయ రాజ్యాలకు యుద్ధం తప్పదు, రక్తపాతం తప్పదు'

ఇట్లు,
విజయవర్మ
ప్లవంగ రాజ్య రాజు

ఆ సందేశం చూసి వివేక వర్మ ఆశ్చర్య పోయాడు. ఇన్నేళ్లు శాంతియుతంగా ఉన్న ప్లవంగ రాజుకు ఈ బుద్ధి ఎలా పుట్టిందో వివేక వర్మకు అర్థం కాలేదు. వెంటనే మంత్రి సుహస్తుడిని ఈ విషయం మీద సలహా అడిగాడు.

'మహారాజా ఈ బుద్ధి విజయ వర్మకు పుట్టినది కాదు. ఎవరో ఆయన మెదడులో విషబీజం నాటారు. నేనే వెళ్ళి విజయవర్మతో మాట్లాడి ఈ సమస్యను పరిష్కరించడానికి ప్రయత్నిస్తాను' అని చెప్పాడు సుహస్తుడు.

రెండో రోజే సుహస్తుడు ప్లవంగ రాజ్యానికి వెళ్ళి రాజు విజయవర్మను కలిసి ఈ విధంగా చెప్పాడు: 'మహారాజా ఇన్ని సంవత్సరాలు మన రెండు రాజ్యాలు పాడి పంటలతో సుఖశాంతులతో ఉన్నాయి. ఇటువంటి సమయంలో మన మధ్య యుద్ధాలు రక్తపాతాలు ఎందుకు? దానివలన ఇరు దేశాల ప్రజల జీవితాలు దెబ్బతింటాయి. మా వలన మీకు మీ రాజ్యానికి ఎటువంటి ఇబ్బంది ఉండదు. మా రాజు వివేకవర్మ సంగతి మీకుతెలుసు కదా! ఎవరికీ హాని చేయడు. ఎవరికైనా అవసరం ఉంటే సహాయమందించే మంచి మనస్తత్వం కల మంచి మనిషి. ఆలోచించండి మహారాజా!' వివరించాడు సుహస్తుడు.

సుహస్తుడి మాటలతో విజయవర్మను ఆలోచనలో పడ్డాడు.

తన రాజగురువుతో మాట్లాడాక యుద్ధాన్ని ఉపసంహరించుకున్నట్లు రాజు వివేక వర్మకు సందేశం పంపించాడు. తరువాత తన మంత్రి దురోత్తుడితో, 'మంత్రిగా తమరు అన్ని పరిస్థితులూ గమనించి లాభనష్టాలు బేరీజు వేసి నాకు సలహాలు ఇవ్వాలి. మీరు ఆలోచించకుండా సలహాలు ఇవ్వకండి' అని మందలించాడు.

విజయ వర్మ సందేశం చూసి వివేకవర్మ ఆనందించాడు. విజయవర్మను మర్యాద పూర్వకంగా కలిసి కృతజ్ఞతలు చెప్పి, మంచి బహుమతులు ఇచ్చాడు. వివేకవర్మ మంచి మనసుకు విజయవర్మ సంతోషించాడు. వివేకవర్మ తన మంత్రి సుహస్తుడు సమస్యను సామరస్యంగా పరిష్కరించినందుకు ఆయనకు కూడా మంచి బహుమతులు ఇచ్చాడు. ఆవిధంగా ఇరు రాజ్యాల ప్రజలు సంతోషాలను ప్రకటించారు.

హితవచనం

అనిన్ద్యమపి నిన్దన్తి స్తువన్త్యస్తుత్యముచ్చకైః
స్వాపతేయకృతే మర్త్యాః కిం కిం నామ న కుర్వతే

మనుషులు డబ్బు కోసం చెయ్యరాని పనులన్నీ చేస్తారు. నిందించరాని వాళ్లను నిందిస్తారు. పొగడతగని వాళ్లను పొగుడుతారు.

అల్లరి
ALLARI

చెప్పుకోండి

- అమ్మ కడుపున పడ్డాను, సుఖాన ఉన్నాను. నీచే దెబ్బలు తిన్నాను, నిలువునా ఎండిపోయాను. నిప్పుల గుండు తొక్కాను, గుప్పెడు బూడిద అయ్యాను?
  - పిడక
- అడవిలో పుట్టింది. అడవిలో పెరిగింది. మా ఇంటికొచ్చింది.. తైతక్కలాడింది.
  - చల్లకవ్వం
- ముగ్గురు అన్నదమ్ములు. రాత్రింబవళ్లూ నడుస్తూనే ఉంటారు?
  - గడియారం ముళ్లు

పెద్దల మాట

నీలోని లోపాన్ని ప్రపంచానికి చూప కండి. ఎందుకంటే.. దానితో ఆడుకోవడానికి ఈ ప్రపంచం కాచుకు కూర్చుని ఉంటుంది.

- గౌతమ బుద్ధుడు

టంగ్ ట్విస్టర్స్

An old seabear
sits on the pier
and drinks
a pint of beer.

రంగులేయండి

చుక్కల ఆధారంగా బొమ్మ గీసి, రంగులు వేయండి.

అవ్వ!

ఒక **శివాలయం** గుడి బయట ఒక అవ్వ పూల దండలు అమ్ముతోంది. రవి అనే అబ్బాయి గుడి వద్దకు వచ్చి ''అవ్వా!.. నావి కొత్త చెప్పులు. నిన్ననే మా నాన్న కొని చ్చారు. బయట ఎక్కడా వదలలేను. ఇక్కడ వదిలేస్తాను. ఏమీ అనుకోకుండా కాస్త చూస్తుంటావా? నా వద్ద పది రూపాయలే ఉన్నాయి. ఇవి దేవుడి హుండీలో వేయాలి. నీ వద్ద పూలు కూడా కొనలేను!'' అని అన్నాడు. అప్పుడు ఆ అవ్వ.. ''దానికేం భాగ్యంలే నాయనా! గుడిలోకి వెళ్లినా.. నీ ధ్యాసంతా చెప్పుల మీదే ఉంటుంది. ఇక్కడే వదిలేసి వెళ్లు!'' అన్నది. రవి గుడి మెట్లు ఎక్కుతుండగా ఒక పెద్దాయన తన మనవరా లితో.. ''ఎదుటి మనిషిలో దైవాన్ని చూడాలి. ఇదీ కథ!'' అని అన్నాడు. ఆయన మాటలు విన్న రవి.. ఆ పెద్దాయన ఏదో నీతి కథ చెప్పినట్టు ఉన్నాడని ఆలోచించి.. పైకి వెళ్లకుండా మెట్లు దిగి అవ్వ వద్దకు వచ్చాడు. ''ఏం నాయనా..! దేవుణ్ని దర్శనం చేసు కుని వచ్చావా?'' అని అడిగింది. ''లేదవ్వా!.. ఈ పది రూపాయలు తీసుకుని ఎంత పూలదండ వస్తే అంతే ఇవ్వు. హుండీలో డబ్బులు వేసినా.. దేవుడికి పూలు సమర్పిం చినా ఒకటే అనిపించింది!'' అని అన్నాడు రవి. ''అలాగే నాయనా!'' అంటూ, పూల దండ కాస్త ఎక్కువగానే ఇచ్చింది అవ్వ. రవి ఆ పూలదండను తీసుకుని ఎంతో సంతో షంగా మెట్లెక్కి దేవుణ్ని దర్శించుకుని వచ్చి.. చెప్పులు తొడుక్కుని అవ్వకు కృతజ్ఞతలు చెప్పి ఇంటి ముఖం పట్టాడు.

...యు.విజయశేఖర రెడ్డి

పూరించండి

బొమ్మల ఆధారంగా ఖాళీలను పూరించండి.

ch_r_y

blac_ber_y

కనుక్కోండి

పై బొమ్మకు సరైన నీడ ఏదో కనుక్కోండి.

పద్యం - భావం

మాటలాడ నేర్చి మనసు రంజిలజేసి
పరగ(బ్రియము చెప్పి బడలకున్న
నొకరిచేతి సొమ్ము లూరక వచ్చునా
విశ్వదాభిరామ! వినుర వేమ!

తాత్పర్యం: ఒకరి సొత్తు ఇంకొకరికి చెందా లంటే.. కష్టపడి పనిచేయాలి. వారి మనసును రంజింపజేయాలి. అప్పుడే.. అతని సొత్తు మన దగ్గరికి వస్తుంది. అంతేకానీ, ఊరికే రాదు!

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

నెమలీక

మారిన దొంగ

నరెద్దుల రాజారెడ్డి,
9666016636

వీరాపురం అనే గ్రామంలో జగ్గయ్య అనే అతను నివసించేవాడు చిన్న చిన్న దొంగతనాలు చేయడం నేర్చుకున్నాడు ఎవరూ లేని సమయంలో ఇళ్ళల్లోకి దూరి బంగారు నగదు దొంగలించేవాడు. దొంగలించిన సొమ్ముతో జల్సాగా తిరిగేవాడు. స్నేహితులు ఎంత చెప్పినా వినేవాడు కాదు ఇలా కాలం గడుపుతూ వచ్చాడు.

ఒకరోజు రాత్రి దొంగతనానికి వెళ్ళాడు, ఒక ఇంటి తాళం పగులగొట్టి ఆ ఇంట్లో వున్న సొమ్మంతా దొంగలించాడు. తను దొంగలించిన సొమ్మంతా ఒక పూరి గుడిసెలో ఎవరికీ తెలియకుండా దాచుకునేవాడు ఇలా కొద్ది రోజులు జరిగిపోయింది.

ఒకరోజు రాత్రి.. దగ్గరలో గల పొలం గట్టుకు పెట్టిన నిప్పు వలన ఊరికి అనుకుని వున్న గుడిసెలకు వ్యాపించాయి ఖాళీ గుడిసెలు కావడంచేత ప్రాణ నష్టం జరుగలేదు. ఆ గుడిసెల్లోనే జగ్గయ్య దొంగతనం చేసిన సొమ్ము దాచుకుంటున్న గుడిసె కూడా వుంది అది పూర్తిగా కాలి పోయింది. దాచుకున్న ధనమంతా బూడిదపాలైంది.

అది చూసి జగ్గయ్య బోరున విలపించాడు. తన స్నేహితుడు రాముజగ్గయ్య దగ్గరకు వచ్చి గట్టిగా నవ్వేసాడు "సొమ్ము పోగొట్టుకుని నేను బాధలో వుంటే నీకు నవ్వు వస్తోందా ఇదేనా స్నేహమంటే" అన్నాడు జగ్గయ్య

"ఓ మిత్రమా! దొంగలించిన సొమ్ము పోయినందుకే ఇంత బాధ పడుతున్నావే. ఆ సొమ్ము సంపాదించిన వారు ఇంకెంత బాధ పడి వుంటారో అర్థం చేసుకో ఆ బాధ నొప్పి నీ వరకు వస్తేగాని నీకు అర్థం కాలేదు ఇలా చేయడం తప్పు పరాయి సొమ్ము ఆశించడం మానవత్వం అనిపించుకోదు ఆ సొమ్ము నిలబడదు,ఈ దొంగతనాలు మానెయ్" అన్నాడు రాముడు జగ్గయ్య బాగా ఆలోచించాడు

"కష్టపడి సంపాదించడం నేర్చుకో తప్పుడు పని ఎప్పటికైనా గుణపాఠం అవుతుంది దాని నుంచి ఎవరూ తప్పించుకోలేరు బాగా ఆలోచించు మిత్రమా" అన్నాడు రాముడు.

"నన్ను క్షమించు రాముడు! ఇంకెప్పుడూ దొంగతనం చేయను ఇంకొకరిని బాధ పెట్టను" అంటూ పశ్చాత్తాపం చెందాడు జగ్గయ్య.

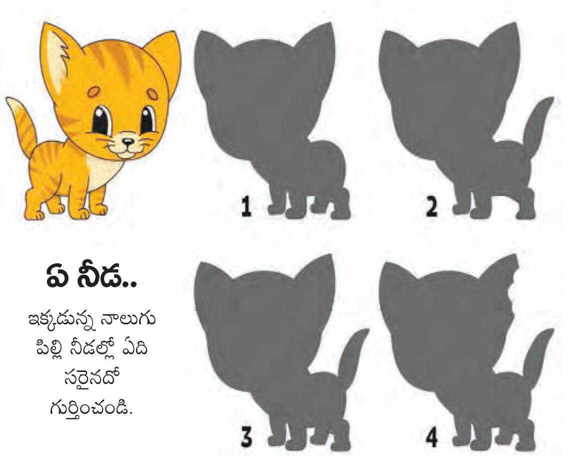

ఏ నీడ..

ఇక్కడున్న నాలుగు పిల్లి నీడల్లో ఏది సరైనదో గుర్తించండి.

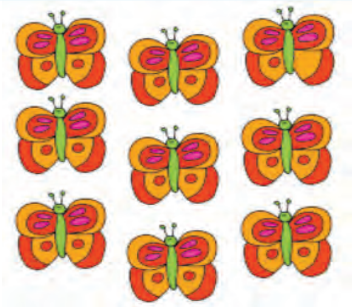

అది ఏది

ఈ తేనెటీగలన్నీ చూడ్డానికి ఒకేలా వున్నాయి. కానీ ఒక్కటి మాత్రం మిగతావాటితో కలవదు. అది ఏది?

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సాప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

దురాశ

ఎం.వి.ఎస్.ఎస్.ప్రసాద్

ఒక అడవిలో కుబుద్ధి అనే నక్క నివసిస్తూ ఉండేది. అది ఎవ్వరికీ ఏ సహాయం చేసేది కాదు. కానీ అందరూ తనకి సహాయం చేయాలి అనుకునేది. ఒక రోజు అది ఎంత కష్టపడినా వేటాడడానికి ఏ జంతువు దొరకలేదు. కుబుద్ధి ఆకలితో నకనకలాడిపోతోంది. అది కాళ్ళు ఈడ్చుకుంటూ అడివంతా తిరగసాగింది. ఆఖరికి దాని అదృష్టం పండింది. ఒక చెట్టుకింద ఒక కుందేలు చనిపోయి పడి ఉంది. పక్కనే ఒక పాము కళేబరం, ఒక వేటగాడి మృత శరీరం, అతను వాడిన ధనుస్సు కనిపించాయి. అప్పుడు కుబుద్ధి సంతోషానికి అవధులు లేవు. తనకి వారం రోజులకి సరిపడా తిండి ఉంది అనుకుంది. అంతలో ఆ చెట్టు పైన భార్య ,పిల్లలతో సహా కాపురముంటున్న ఒక కాకి “నక్కబావా ఈ మధ్య కనిపించడం మానేసేవు?”అని అడిగింది .

“ఏం చెప్పను కాకి బావా పది రోజులనించి తిండితిప్పలు లేకుండా తిరుగుతున్నాను.నీరసం వచ్చేసింది “అంది కుబుద్ధి అవలీలగా అబద్ధం చెపుతూ.

“పోనీలే బావా.చెట్టు కింద బోలెడు నీకిష్టమైన ఆహారం ఉంది. ఇక్కడ ఒక వేటగాడు బాణంతో కుందేలుని చంపాడు. అదే సమయానికి చెట్టు తొర్రలో ఉన్న పాము అతన్ని కాటేసింది. వేటగాడు ఒక పక్క ప్రాణం పోతుంటే తన ధనుస్సు కర్రతో పాముని బాది చంపేసాడు. తరువాత అతని ప్రాణం పోయిందనుకో. కుందేలుని నువ్వు కొంచెం తిని వదిలేస్తే , తరువాత రాబందు అన్న కొంత తింటాడు. ఇంకా ఏదైనా కొంచెం మిగిలితే నా కుటుంబానికి ఒక రెండు రోజులు ఆకలి బాధ లేకుండా ఉంటుంది”అంది కాకి.

కుబుద్ధికి అలా తను కొంచెం తినేసి వెళ్ళడం అసలు ఇష్టం లేదు. మొత్తం అక్కడే మకాం వేసి అంతా తినేసి వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకుంది. అది ఆలోచించి ‘ముందు ధనుస్సుకి జంతువు నరంతో కట్టిన తాడు నుంచి తినడం మొదలు పెడతాను. అది మాత్రం వదులుకోవడం ఎందుకు?’ అనుకుంది.ఆ తాడు కొరకగానే ఒక్కసారిగా తాడు తెగి ధనస్సు కర్ర కుబుద్ధి తల మీద గట్టిగా తగిలింది.దానితో అది గిలగిలలాడుతూ ప్రాణం విడిచింది.అంత ఆహారం ముందు ఉండగా అది తినకుండా ,ఎవరికీ ఏదీ మిగల్చకూడదు, అన్న దురాశతో ధనుస్సు తాడు కొరికి ప్రాణం పోగొట్టుకుంది. అందుకే దురాశ దుఃఖానికి చేటు అంటారు పెద్దలు.

బాలల కథ

క్రమశిక్షణ

రామాపురం ప్రభుత్వ పాఠశాలలో రాము, కిరణ్ అనే ఇద్దరు స్నేహితులున్నారు. వీరిద్దరూ కబడ్డీ జట్టులో మంచి ప్రతిభ గల ఆటగాళ్లే. అయితే సమయపాలన, క్రమశిక్షణను వీరు పాటించరు. కాస్త అలసత్వంగా వ్యవహరిస్తుంటారు. ఇలాంటి సమయంలోనే ఆ పాఠశాలలకు కొత్తగా పిఇటి మాస్టార్‌గా ఆనంద్ గారు వచ్చారు. రోజూ జరిగే కబడ్డీ ప్రాక్టీస్‌కు రాము, కిరణ్‌లు ఆలస్యంగా వస్తుండటాన్ని ఆయన గమనించారు. ఎందుకు ఇలా చేస్తున్నారని పిఇటి అడిగితే ‘మేము లేకుంటే టీమ్ గెలవబోదు’ అంటూ రాము గర్వంగా ఇచ్చిన సమాధానం ఆయనకు నచ్చలేదు. అప్పుడు వీరిద్దరికీ గుణపాఠం చెప్పాలని భావించిన సదరు మాస్టారు శాంతంగా ఆలోచించారు. క్రమశిక్షణ లేని ప్రతిభ, నీరు లేని బావిలాగా నిరుపయోగమంటూ వారికి ఉపదేశం కూడా ఇచ్చారు. అయినా వారిలో మార్పు రాలేదు. అప్పుడు ఇక లాభం లేదని భావించిన ఆయన కబడ్డీ పట్ల ఆసక్తి ఉన్న సాధారణ ఆటగాళ్లను ఎంపిక చేసి వారికి మంచి శిక్షణను ఇచ్చి పోటీలకు తయారు చేశారు. వారు ఎంచక్కా చక్కగా నేర్చుకుని అత్యద్భుతమైన ప్రతిభను చూపుతున్నారు. జట్టులోకి కూడా ఎంపికయ్యారు. రాము, కిరణ్‌లకు జట్టులో కూడా స్థానం లేకుండా పోయింది. ఇద్దరూ వచ్చి మాస్టారును కలిసి తమకంటే ఆడేవారు లేరనే భ్రమల్లో ఇప్పటివరకూ ఉన్నామనీ, ఇప్పుడు తమ తప్పు తెలిసిందని, ఇక నుంచి సమయపాలన, క్రమశిక్షణతో మెలుగుతూ చక్కగా ఆడి మంచి బహుమతులు గెల్చుకుంటామని చెప్పారు. సంతోషించిన పిటిఇ మాస్టారు ‘మీలో ఈ మార్పు కోసమే నా తపన’ అని క్షమించి ‘మంచిగా రాణించాలి’ అంటూ దీవించారు. ఇకపై అన్ని నియమాలు పాటిస్తామని మాట ఇచ్చి జట్టులోకి తిరిగి వచ్చారు. ఆనంద్ మాస్టారు కెప్టెన్ బాధ్యతను సాత్విక్ అనే క్రమశిక్షణ కలిగిన కుర్రాడికి అప్పగించారు. జిల్లాస్థాయి ఫైనల్ మ్యాచ్‌లో జట్టు సభ్యులంతా ఎంతో స్నేహపూర్వకంగానూ, ఐక్యమత్యంగా ఆడి అద్భుతమైన విజయం సాధించారు.

నీతి : క్రమశిక్షణ, సమయపాలన, ఐక్యమత్యం అనేవి విజయానికి సోపానాలు.

-ఇ.ఎస్.బి.కార్తికేయ
5వ తరగతి,
హార్వెస్టు పబ్లిక్ స్కూల్,
ఖమ్మంజిల్లా.

SUNDAY
విశాలాంధ్ర
ఆదివారం అనుబంధం
8
26 ఆదివారం, జూలై 2026

సంతోషాన్ని ఇచ్చేది సంపద లేదా వైభవం కాదు. ప్రశాంతమైన మనస్సు, వృత్తి మాత్రమే.

☛ థామస్ దెవర్‌సన్

కథ

కుందేలు ఉపాయం

సుందరవనం అనే అడవిలోని జంతువులకు మొసళ్ల బెడద తయారైంది. ఆ అడవిలో వర్షం పడి పల్లపు ప్రాంతాల్లో అన్నీ లోతైన గుంతలుపడి నీటితో నిండి మడుగుల్లాగా తయారయ్యాయి. వాటిలో ఎక్కడినుంచో మొసళ్లు వచ్చి స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకున్నాయి. జంతువులు దప్పికతో నీరు తాగ వచ్చినప్పుడు ఆ లోతైన నీటి గుంతలో అడుగుపెడితేచాలు మొసళ్లు పట్టుకొని వాటిని ఈడ్చుకొని పోయేవి.

ఇలా ఉండగా జంతువులన్నీ కలిసి మృగరాజుకు తమకు వచ్చిన ఆపదను విన్నవించాయి. సింహం ఒక కుందేలును సలహా అడిగింది. ఆ కుందేలు 'మృగరాజా! మనం కొంతకాలం ఈ అడవిని విడిచి మరొక అడవికిపోవడం మంచిది. అప్పుడు ఈ మొసళ్లు ఆహారం దొరకక ఇక్కడ నుండి వెళ్లిపోతాయి. మళ్లీ వర్షాకాలం వరకు ఈ నీటిగుంతలన్నీ మనం పూడ్చివేయాలి. అప్పుడు నీరు నిలువ ఉండదు. మొసళ్లువచ్చే ప్రమాదంఉండదు' అని సలహా ఇచ్చింది. సింహానికి ఈ సలహానచ్చి జంతువులన్నింటిని మరో అడవికిపోదామని చెప్పింది. దాని ఆదేశాన్ని అనుసరించి జంతువులన్నీ మరో అడవికి బయలుదేరాయి. అక్కడ కొన్ని నెలలు గడిచాయి.

ఒకరోజు సింహం కుందేలుతో 'ఆ మొసళ్లు వెళ్లిపోయాయేమో! మనం అక్కడికి వెళదాం పదండి' అని అంది. అప్పుడు కుందేలు 'మృగరాజా! మనలో ఎవరోఒకరు వెళ్లి చూసి వచ్చి ఆ మొసళ్లు అక్కడ లేవని మనకు చెబితేనే మనం ఆ పాతఅడవికి వెళ్లాలి. మీరుచెప్పినట్లు ఈ కొత్త అడవిలో ఎంతకాలంఉంటాం?' అని అంది. సింహానికి ఈ సూచన నచ్చి ముందుగా ఒక ఎలుగు బంటిని అక్కడకుపంపింది. ఎలుగు బంటి అక్కడికి వెళ్లి వచ్చి ఇంకా ఆ మొసళ్లు అక్కడే ఉన్నాయని తెలిపింది. వెంటనే సింహం ఏనుగు లను, అడవి దున్నలను పిలిచి ఆ పాతఅడవిలోని గుంతలను పూడ్చమని ఆజ్ఞాపించింది. సింహం ఆజ్ఞప్రకారం ఏనుగులు, అడవి దున్నలు మట్టిని తవ్వి పూడ్చడానికి ఆ పాత అడవికి బయలుదేరాయి. ఆ అడవి దున్నలు ఎత్తుగా ఉన్న కొండ పైనగల మట్టిని తవ్వాయి. ఏనుగులు పెద్ద పెద్ద సంచులలో ఆ మట్టిని నింపి మోసుకెళ్లి ఆ నీటి గుంతలను పూడ్చసాగాయి. ఆ మొసళ్లు అది చూసి మెల్లగా అక్కడ నుండి జారుకున్నాయి. ఏనుగులు తాము మొత్తం గుంతలను పూడ్చామని సింహానికి చెప్పాయి. ఆ తర్వాత జంతువులన్నీ తమ పాత అడవికి వచ్చి చేరాయి. కానీ కొన్నిరోజులకు ఒకరాత్రి పడిన భారీవర్షానికి మళ్లీ గుంతలు ఏర్పడి వాటిలో నీరు నిలిచింది. మొసళ్లు మళ్లీ వచ్చి ఆ నీటి మడుగులలో చేరాయి. సింహం ఆశ్చర్యపోయింది.

అప్పుడు సింహం తిరిగి కుందేలును సలహా అడిగింది. కుందేలు 'మృగరాజా! ఈ రాబోయే వర్షాకాలం వరకు మనం ఉండడానికి ఈ పాత అడవి శ్రేయస్కరం కాదు. మళ్లీ కొత్త అడవికి పోవాలంటే ఈ జంతువులు అంగీకరించడం లేదు. నాకు ఒక

ఉపాయం తోస్తుంది' అని సింహానికి ఆ ఉపాయాన్ని చెప్పింది. సింహం సంతోషించి ఆ పని ఒక కోతికి అప్పగించింది.

సింహం ఆజ్ఞ ప్రకారం కోతి మరునాడు వెళ్లి మొసళ్లతో 'ఈరోజు మా అడవిలోని క్రూరమృగాలన్నీ మీ పై దాడి చేయడానికి ఇక్కడికి వస్తున్నాయి. అవి గతంలో చాలా మొసళ్లను చంపాయి. అందువల్ల మీరు ఇక్కడ ఉంటే మీ ప్రాణాలు దక్కవు. ఇవిగో! చూడండి' అంటూ తాను ఊరినుండి తెచ్చిన కొన్ని మొసలి తొడుగుల బొమ్మలను ఈడ్చుకొంటూ వచ్చి చూపించింది.

కోతి మాటలను వినడమే కాకుండా ఆ బొమ్మల తొడుగులను చూసి వాటిని నిజమనుకొని ఆ మొసళ్లు నమ్మాయి. తర్వాత వాటికి దూరం నుంచి సింహంతో పాటు పెద్ద పులులు, చిరుతపులులు ఐకమత్యంగా పరిగెత్తుకొని వస్తూ కనిపించాయి. అవి వాటిని చూసి భయపడి ఇక అక్కడ ఉండడం తమకు క్షేమకరం కాదని వెంటనే అక్కడి నుండి దూరంగా వెళ్లిపోయాయి. అప్పుడు జంతువులు సంతోషించి సింహానికి, కుందేలుకు, కోతికి కృతజ్ఞతలు తెలిపాయి. ఏనుగులు, అడవిదున్నలు ఆ గుంతలను కూడా సింహం ఆజ్ఞచే తిరిగి పూడ్చాయి. మరుసటి సంవత్సరం వర్షానికి ఒక్క నీటి గుంత కూడా కొత్తగా ఏర్పడలేదు. సింహం చక్కగా ఆ నీటిగుంతలను తిరిగి పూడ్చిన ఏనుగులను, అడవిదున్నలను ఎంతో అభినందించింది. తనకు చక్కని ఉపాయం చెప్పినందుకు కుందేలును అది తన మంత్రిగా నియమించింది. అందుకే పిల్లలూ! ఆపద సమయంలో ఉపాయం ఆలోచిస్తే ఆ సమస్య నుండి బయటపడతాము.

సంగనభట్ల చిన్న రామకిష్టయ్య,
9908554535

మీకు తెలుసా?

✤ అంతరించిపోతున్న జంతు సంపదలో పులులు ముఖ్యమైనవి. కొంతకాలానికి పులుల జాతి కనుమరుగైపోయే ప్రమాదం వుంది. పులి శరీరం మీద వుండే చారలను గమనిస్తే పులిచారల్లో వుండే వెంట్రుకలు మాత్రమే నలుపురంగులో వుండవు. ఆ చారలు చర్మానికే వుంటాయి.

✤ సముద్రజంతువులలో అతిపెద్ద జంతువు నీలితిమింగలం. అయితే ఇది 530 మైళ్ళ వినిపించేంత గట్టిగా శబ్దం చేయగల సామర్థ్యం వుంది. సింహంతో పోల్చితే చాలా ఎక్కువ.

✤ కొన్ని జాతుల సాలీళ్ళ సాధారణంగా సంవత్సరకాలం జీవిస్తాయి. అయితే కొన్ని 15 సంవత్సరాలు జీవించే జాతులు కూడా వున్నాయి. ఇవి కీటకాలు వర్గంలోకి రావు. పక్షులను అరగించేవి 15 సంవత్సరాలు బతికేవి. ఈ జాతిని 'టరాంటులా' అని పిలుస్తారు.

ఇక్కడ క్రికెట్ ఆడుతున్న చిన్నారి కొట్టిన బంతి కనిపించే ఈ గజిబిజి దారి గుండా దిగువకు ఎలా చేరుకుందో ఆ దారి కనుక్కోండి!

తేడాలను గుర్తించండి!

ఒకేలా కనిపిస్తున్న ఈ రెండు చిత్రాల్లో కొన్ని తేడాలున్నాయి. అవేమిటో గుర్తించండి!

ఆదివారం అనుబంధాల్లోని అన్ని కథలు వాట్సప్ ద్వారా ప్రతివారం కావాలనుకునేవారు 99594 88088 నంబరుకు మెసేజీ పెట్టండి

చిట్టికథలు

ఎవరు గొప్ప!

వెంకటాపురం గ్రామంలో రవి, గిరి, హరి అనే ముగ్గురు మిత్రులు ఉండేవారు. ఒకరోజు ముగ్గురు దారిలో వెళ్తుండగా, రవి పిల్లలు గొప్పవారన్నాడు. అందుకు గిరి కాదు కాదు పెద్దలే గొప్పవారన్నాడు. ఇద్దరూ గొప్ప.. గొప్ప అంటూ అరువసాగారు. హరి పిల్లలు, పెద్దలు ఎవరు గొప్పనో మీకు చూపిస్తానన్నాడు.

ముగ్గురు కలిసి వాటర్ ట్యాంకు దగ్గరికి వెళ్లారు. నల్లాల వద్ద పెద్దవాళ్లు బిందెలతో నేను ముందు.. నేను ముందు అంటూ వరుసలో రావాలని అల్లరి చేయసాగారు. పక్కనే సన్నని దారకు పిల్లలు చెంబులతో నీళ్ల పట్టుకుని ఇంటికి పరుగెత్తసాగారు. పిల్లలకు వరుస లేదు. ఏమీ లేదు. గుంపుగా నీళ్ల పట్టుకోసాగారు.

హరి నెమ్మదిగా పెద్దవాళ్ళ దగ్గరికి వెళ్లి, దూపైతోంది. కాసిన్ని నీళ్ల ఇవ్వమన్నాడు. నీకు ఇప్పుడే దూపయితుందా! మా వరుస పోతది. నీళ్ల లేవు, ఏమి లేవని కఠినంగా సమాధానమిచ్చారు.

హరి బాధతో పిల్లల దగ్గరికి వెళ్ళాడు. పిల్లలు తమ తమ చెంబులలోని నీళ్ల తాగమని ఇచ్చారు. సంతోషంతో హరి నీళ్ల తాగేలోపు పిల్లలు రవి, గిరిలను పిలిచారు. వారికి నీళ్లిచ్చి, దప్పిక తీర్చారు. ముగ్గురు సంతోషంతో తమ సంచిలో ఉన్న మిఠాయిలు పంచి, పిల్లలే గొప్పవారు.. అంటూ ఇంటి దారి పట్టారు.

ఆలోచన

రాధయ్య వీరపల్లికి చెందిన యువకుడు. పేదరికంలో పుట్టి, చదువునే పరిస్థితి లేనటువంటి సమయంలో గ్రామస్తులు అవసరమైన సాయం చేయడం మూలంగా రాధయ్య బాగా చదువుకుని, పట్నంలో పెద్ద కొలువు పొందాడు.

రాధయ్య పెద్ద కొలువు పొందాడని, గ్రామస్తులు ఆనందించారు. పట్నం వెళ్ళినప్పుడల్లా గ్రామస్తులు రాధయ్య వద్దకు వెళ్ళి, అవసరమైన సాయం పొందసాగారు. రానురాను గ్రామస్తులు పట్నం వెళ్ళడమే రాధయ్య సాయం కోసం అన్నట్టు సాగింది. అయినా రాధయ్య వచ్చిన వారందరికి తోచిన సాయం చేయసాగాడు.

రాధయ్య కుటుంబ సభ్యులు గ్రామస్తులకు సాయం చేయడం పట్ల అసహనం వ్యక్తం చేయసాగారు.

రాధయ్య తన పరిస్థితిని అవగతం చేసుకుని, తోచిన సాయం చేయడంలో తప్పులేదు. కానీ కుటుంబ సభ్యుల గురించి బాగా ఆలోచించాడు.

రాధయ్య ఒకసారి దసరా సెలవులలో కుటుంబంతో పుట్టిన గ్రామానికి వెళ్ళాడు. గ్రామంలో ఉండడానికి ఇల్లు లేదు. రాధయ్య కుటుంబం గ్రామానికి వచ్చిన విషయం తెలుసున్న గ్రామస్తులు వచ్చి, తమ ఇంటికి రమ్మని, తమ ఇంటికి రమ్మని రాధయ్య కుటుంబ సభ్యులను తీసుకువెళ్ళి, సకల మర్యాదలు చేశారు.

కుటుంబ సభ్యులతో రాధయ్య వారం రోజుల పాటు ఉండి, దసరా సెలవులు పూర్తి చేసుకుని తిరిగి పట్నం వెళ్ళారు. ఇక అప్పటి నుండి గ్రామస్తులు ఎవరు పట్నం వచ్చినా, రాధయ్య కుటుంబమే ఆహ్వానించి తిరిగి సకల మర్యాదలతో పంపసాగారు. చక్కని ఆలోచనతో రాధయ్య ఆనందంగా, గ్రామస్తులను, కుటుంబ సభ్యులను రెండు కన్నుల వలె చూడసాగాడు.

– ఉండ్రాళ్ళ రాజేశం

బుడత

బాలల కథ

చదువు వల్ల ఉపయోగం

నరసింహాపురం గ్రామంలో శరభయ్య అను ఒక రైతు ఉ ఒడేవాడు. అతనికి కిట్టు అనే కుమారుడు ఉన్నాడు. అతడిని బడికి పంపకుండా శరభయ్య ఇంటి పనులే చెప్ప సాగాడు. ఎంతమంది అడిగినా " ఆ....వాడేం ఉద్యోగం చేయాలా!తర్వాత ఎలాగూ వ్యవసాయం చేయాల్సిందేగా!అదేదో ఇప్పుడే నేర్పిస్తే పోలా!" అని అనేవాడు.

అతడు ఆ సంవత్సరం జొన్న పంటను వేశాడు. ఆ పంట అప్పుడే కంకులు వేస్తోంది . అతని చేను అడవికి సమీ-పాన ఉంది. ఆ పంటకు కాపలాగా తన కొడుకు కిట్టూను ఉంచాడు. ఆ కిట్టు ఇంతవరకు ఏ జంతువులను చూడలేదు. కానీ పేర్లను మాత్రం విని ఉన్నాడు. శరభయ్య భోజనానికి ఇంటికి వెళ్ళగానే అక్కడికి ఒక జంతువు వచ్చింది. వెంటనే కిట్టు పరిగెత్తుకుంటూ ఇంటికి వచ్చి" నాన్నా! నాన్నా! మన జొన్నకంకులను తినడానికి ఏనుగు వచ్చింది "అని అన్నాడు. వెంటనే శరభయ్య పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. అది ఏనుగు కాదు. అడవి పంది. " ఒరేయ్! అది ఏనుగు కాదురా! అడవి పంది. అది మన పంట కొంత నాశనం చేసింది . నీవు దాన్ని పారద్రోలితే బాగుండు "అని అన్నాడు. అతని చేతిలో కర్రను చూసి అతని కేకలకు భయపడి ఆ అడవిపంది పారిపోయింది.

మరొక రోజు శరభయ్య చేనుకు మరొక జంతువు వచ్చింది . వెంటనే కిట్టు పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్లి" నాన్నా! నాన్నా! ఈసారి మన జొన్నకంకులు తినడానికి నిజంగా ఏనుగు వచ్చింది "అని అన్నాడు . అప్పుడు కూడా శరభయ్య పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి చూస్తే అది ఏనుగు కాదు. ఎలుగుబంటి. శరభయ్య ను చూడగానే ఆ ఎలుగుబంటి పారిపోయింది . "ఒరేయ్ !నీకు ఏనుగుకు, ఎలుగుకు తేడా తెలియడం లేదు . అనవసరంగా నన్ను కంగారు పెట్టావు కదరా !"అని అన్నాడు ఇంకొక రోజు శరభయ్య చేనుకు మరొక జంతువు వచ్చింది. అది చూసిన కిట్టు మళ్ళీ పరిగెత్తి వచ్చి "నాన్నా!నాన్నా! మన చేనుకు నిజంగా ఒక వింత జంతువు వచ్చింది. అది కంకులను తినడం నేను నా కళ్ళతో చూశాను" అని అన్నాడు . అప్పుడు కూడా శరభయ్య పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్లి చూస్తే అది కోతి . దానిని కర్రతో బెదిరించగానే అది పారిపోయింది.

ఆ తర్వాత మరొక రోజు శరభయ్య చేనుకు ఒక మేక వచ్చింది. ఆ మేక కొరకు ఒక పెద్ద పులి కూడా వచ్చింది .అది చూసిన కిట్టు మంచె దిగకుండా గట్టిగా దూరం నుండి

వస్తున్న తండ్రిని చూసి" నాన్నా! నాన్నా! ఇప్పుడు రెండు జంతువులు వచ్చాయి . త్వరగా రా !"అని అన్నాడు. అది చూసిన శరభయ్య" ఒరేయ్! ఇందులో ఒకటి క్రూర మృగం పెద్దపులి . మరొకటి మేక. నీవు మంచె పైనుండి మాత్రం దిగకు" అని హెచ్చరించాడు .అతడు కొంతమందిని రైతులను కేక వేసి పెద్దపులి వచ్చిందని చెప్పాడు.

అప్పుడు వారంతా కర్రలతో పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు. వారి చేతులోని కర్రలను చూసిన పులి భయంతో పారిపోయింది . వాళ్ళు రావడం వల్ల మేక కాపాడబడింది. అప్పుడు వారు శరభయ్యతో "శరభయ్యా! నీ కొడుకుకు పులి ఏదో ,మేక ఏదో కూడా తెలియడం లేదు .నీవు వాడిని బడికి పంపిస్తే వాడికి బడిలో అన్ని జంతువులను బొమ్మల రూపంలో నైనా చూపుతారు. ఏ జంతువులు సాధు జంతువులో ,ఏవి క్రూర మృగాలో కూడా చెబుతారు. అప్పుడు అతడు ఆ జంతువులను గుర్తిస్తాడు. లేకపోతే నీకు ఈ కష్టాలు తప్పవు "అని అన్నారు . అప్పుడు శరభయ్య "మీరు అన్నది నిజమే !రేపటినుండి నా కొడుకును బడికి పంపిస్తాను "అని బడికి పంపించాడు . ఆ తర్వాత అతడు వ్యవసాయం గురించి పెద్ద చదువులు చదివి చాలా విజ్ఞానం సంపాదించాడు. తన భూమిలో కొత్త కొత్త పంటలు వేయడం వలన అతనికి చాలా ఆదాయం వచ్చింది. చదువు వల్ల కలిగిన ఉపయోగం చూసి శరభయ్య ఎంతో సంతోషించాడు.

సంగనభట్ల చిన్న రామకిష్టయ్య, ధర్మపురి

: 9908554535